

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 40
19 de gener de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 23, segona i darrera reunió

SUMARI

Control

del Decret llei 4/2011, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00004/09) p. 3

Proposta de resolució

de creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00005/09) p. 10

Interpel·lació

al Govern sobre la política exterior (tram. 300-00108/09) p. 10

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 300-00109/09) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre la situació financera dels ens locals (tram. 300-00112/09) p. 19

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 300-00110/09) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants (tram. 300-00111/09) p. 30

Interpel·lació

al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 300-00113/09) p. 36

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a lluitar contra la pobresa (tram. 302-00091/09) p. 42

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris (tram. 302-00093/09) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 302-00094/09) p. 55

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00092/09) p. 63

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del Govern (tram. 302-00095/09) p. 71

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00096/09) p. 80

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 23.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el control del Decret llei 4/2011, de 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

Control

del Decret llei 4/2011, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00004/09)

D'acord amb l'article 136.2 de Reglament, presenta el decret llei un membre del Govern i després, per fixar la seva posició, tindran la paraula tots els grups per un temps de deu minuts, a excepció dels subgrups, que tindran quatre minuts. *(Pausa.)*

D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta, li preparo excuses... Aquests dos últims dies hi han hagut moltes mocions, i la carpeta amb què m'he trobat fa quinze segons era la d'un altre dia, però ho hem pogut arreglar en quinze segons. Moltes gràcies per la seva paciència.

La presidenta

Han estat menys de quinze segons, no pateixi.

El conseller d'Economia i Coneixement

És per mi un honor presentar en nom del Govern el Decret llei 4/2011, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària, per tal que la cambra pugui considerar-ne la convalidació, d'acord amb el que preveu l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya. Em correspon, per tant, exposar davant la cambra les raons per les quals ha estat adoptat aquest decret llei, que va ser aprovat pel Govern el dia 20 de desembre en la mateixa sessió de govern en què es van aprovar els projectes de llei de pressupostos i de mesures fiscals i financeres per al 2012, que

aquell mateix dia vaig tenir ocasió de trametre al Parlament de Catalunya i dels quals ahir, dimecres, vam fer els debats corresponents a la totalitat.

Atesa la data en què es va produir l'aprovació del Projecte de llei de pressupostos per al 2012, l'adopció d'aquest decret llei era, per tant, necessària, indispensable, i s'havia d'adoptar per raons de calendari, en previsió que l'1 de gener no podríem disposar d'uns nous pressupostos aprovats pel Parlament, com així ha estat. Com saben, aquest fet comporta automàticament la pròrroga de la vigència dels pressupostos anteriors –o sigui que ara tenim pressupostos vigents, són els anteriors–, però alhora també és un requisit, d'acord amb el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, que les autoritzacions de deute s'estableixin simultàniament en la mateixa llei d'aprovació d'un pressupost. Per tant, les situacions financeres que comporten recórrer a operacions d'endeutament públic per al seu equilibri necessiten disposar d'una habilitació amb una norma amb rang de llei.

Per això la presentació d'aquest decret llei era ara del tot necessària i coherent amb la presentació i inici de la tramitació parlamentària dels pressupostos de la Generalitat per al 2012, ara en curs, i dóna cobertura a un aspecte concret per fer front a l'eventualitat d'haver de recórrer a alguna operació d'endeutament durant aquest període de pròrroga. És obvi que aquesta és una eventualitat que no es pot deixar de preveure, especialment en aquests temps, tant en situacions ordinàries com, sobretot, en l'actual context econòmic i financer que estem travessant, per fer front a alguna situació de necessitat extraordinària i urgent que es pogués suscitar mentre no s'aprovin els nous pressupostos, o, em permeto afegir, a l'aparició d'alguna font interessant de finançament que fes oportuna una operació en aquest moment..., oportuna i econòmica, alguna operació en aquest moment; no la voldríem deixar de passar per falta d'habilitació.

Tots recordem, en aquest sentit, la situació excepcional i sobrevinguda que es va donar el mes passat i que va tensar la gestió de tresoreria. Aquella va ser una situació que finalment es va poder resoldre el dia 28 de desembre, amb la constitució d'un crèdit que permetia alleugerir les dificultats originades per l'impagament dels 759 milions d'euros de la disposició addicional tercera corresponent al 2008, que l'Estat havia reconegut i acordat en la Comissió Bilateral Estat-Generalitat tinguda el 19 de juliol del 2011 i que, d'altra banda, també estava en els pressupostos generals de l'Estat. Aquesta és una situació que confiem que no es repetirà, però també és cert que puntualment hi poden haver altres circumstàncies que requereixin emprendre alguna operació d'endeutament o, puc afegir, que facin convenient emprendre alguna operació d'endeutament si es tracta de termes econòmics que són en benefici dels ciutadans de Catalunya.

Per això aquest decret llei que ara els presento està centrat només a habilitar el Govern per aquest sol aspecte d'operacions de deute. El contingut del decret llei és molt simple i es troba, tot ell, en un sol article que autoritza el Govern perquè, tal com s'expressa en el primer apartat de l'article, literalment –i ho cito–,

«en les condicions i els termes que fixa la Llei 6/2011, de 27 de juliol, de pressupostos de la Generalitat per al 2011, i mentre es mantingui la situació de pròrroga pressupostària, es faci ús d'operacions d'endeutament en qualsevol modalitat, amb la limitació que el saldo viu no superi l'autoritzat per l'esmentada Llei de pressupostos del 2011, incrementat pels imports que es derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària».

Aquesta habilitació legal explicita també una limitació molt important i que no es podia deixar de subratllar dins de l'actual marc de reconducció i reducció del dèficit públic que el Govern de la Generalitat està duent a terme, com és la limitació que deriva de la normativa d'estabilitat pressupostària.

De manera similar, el segon apartat de l'article es refereix a les entitats del sector públic de la Generalitat, si bé amb una limitació encara més específica, que preveu unes situacions molt més concretes, que no comporten un increment del saldo viu de l'endeutament a 31 de desembre de 2011, i, en el cas que calgui fer front a amortitzacions previstes ja dins del 2012, i excepcionalment, poder ampliar aquest saldo viu, si es fa necessari fer front a quotes que vencin d'operacions de finançament específiques, d'inversions en infraestructures, les quals contin o contemplin aquesta circumstància en un pla econòmic i financer aprovat prèviament pel Govern.

En qualsevol cas, davant qualsevol situació a què calgui fer front, per la naturalesa que sigui, queda ben clar que cal mantenir-se dintre dels límits que deriven de la normativa d'estabilitat pressupostària. És aquesta, com saben, una limitació i un principi de primer ordre del tot lògica i coherent, que respon a la necessitat de reducció del dèficit públic i de frenar el deute viu o l'increment del deute viu de la Generalitat, d'una banda, i que respon, d'altra banda, al ferm compromís de la Generalitat d'assolir l'objectiu de dèficit compromès aquest 2012, l'1,3 del PIB, objectiu previst amb el qual s'han elaborat els pressupostos per a aquest exercici.

Per tant, aquest decret llei preveu unes mesures concretes per un període de pròrroga també concret i previsiblement curt, en tot cas, molt més curt que el 2011, però, tot i així, també important d'estar circumscrit en el marc dels objectius de dèficit i d'estabilitat esmentats.

Aquests són el contingut i la finalitat del decret llei, i per això és important que aquestes previsions d'habilitació, que ja són vigents amb les limitacions que els he exposat, siguin validades pel Parlament, tal com preveu la normativa. D'altra banda, aquest és un tràmit que, tot i tenir una especificitat més puntual i més tècnica, és igualment important, ja que s'emmarca i forma part del debat pressupostari per al 2012 que hem endegat en aquesta cambra. Per tant, el posicionament dels diferents grups parlamentaris que ara ha de seguir serà també una contribució significativa a aquest procés.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, el nostre portaveu d'economia ja li deia ahir, conseller, que entenem perfectament les dificultats en què es troba el Govern, i especialment en la seva tasca que li toca en aquests moments. Som totalment conscients que els exercicis pressupostaris que li ha tocat gestionar no són, deïem, utilitzant les mateixes paraules, ni fàcils ni indolors, com no ho van ser des del 2008 fins ara. Comprenem, per tant, que la gestió de les finances públiques en un moment de crisi econòmica i financera d'extraordinàries conseqüències, i enmig d'un calendari electoral complex, necessita també mesures extraordinàries.

El que no podem admetre és que sota la justificació de mesures que realment són urgents i improrrogables s'acabi donant aixopluc a mesures que van més enllà de les situacions extraordinàries. Les pròrroques pressupostàries, senyor conseller, operen de manera automàtica, sens perjudici que el Govern aprovi alguna modificació per a adaptar-la a les necessitats de cada moment.

Podem comprendre les dificultats derivades d'algun cas d'endeutament amb venciment urgent i improrrogable, comprenem les necessitats en el cas de Regsega i del canal Segarra-Garrigues, però, conseller, era necessari aprofitar per a ampliar els límits d'endeutament per a la resta del sector públic?, havia d'aprofitar per a equiparar les condicions d'endeutament a curt termini amb les de llarg termini?, i, sobretot, era necessari fer-ho per la porta del darrere, en una matèria tan sensible, especialment en aquests moments, en lloc de passar pel Parlament?

Li recordo, conseller, formes democràtiques que deia ahir la nostra portaveu, la diputada Martínez-Sampere, amb exemples molt clars i recents. Li recordo també que el Parlament té previst en el seu Reglament fórmules per a resoldre les urgències improrrogables amb un mínim debat democràtic amb els representants escollits pel poble de Catalunya. Vostès podran excusar-ho en el fet que el Consell de Garanties Estatutàries no hi ha vist problemes, en la fórmula escollida, però, miri, amb tot el respecte, el criteri jurídic del consell, que sempre hem tingut i que sempre tindrem..., ni políticament ni econòmicament, creiem que ningú pot sostenir que la política d'endeutament de la Generalitat es pugui entendre com a separable de la política pressupostària del model.

Només per aquest motiu, i tenint en compte que la pròrroga pressupostària no era ordinària, que abastava un cas lògic d'urgència, però aprofitava per a ampliar a la resta del sector públic un criteri d'endeutament que aquest Parlament té per costum debatre amb la Llei de pressupostos, només per aquest motiu hauria estat convenient que vostès haguessin passat

pel Parlament per aprovar aquest decret en forma de projecte de llei en lectura única. Atès que no ha estat així, atès que no ens han volgut explicar per què l'ampliació del criteri, per què el canvi de criteri en les autoritzacions d'endeutament a curt i a llarg termini per a tot el sector públic, i si, com és costum últimament, no ens donen cap explicació raonable per a autoritzar-se vostès mateixos a complir nous criteris d'endeutament a través de la pròrroga pressupostària i de fer-ho d'aquesta manera, conseller, presidenta, diputats i diputades, nosaltres votarem en contra la seva convalidació.

Moltíssimes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, em dirigeixo davant la cambra del Parlament de Catalunya per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya envers el Decret llei d'ampliació, de pròrroga dels pressupostos, l'any 2012, dels pressupostos de l'any 2011. Una altra vegada, per segon any consecutiu, de nou, el Govern del senyor Artur Mas és incapaç de presentar els pressupostos quan toca. L'any passat van prendre possessió poc abans de finalitzar l'any 2011, no van presentar els pressupostos fins al mes de juny del 2011 i no es van aprovar fins ben entrat el mes de juliol d'aquell any. Aquest any no hi ha hagut eleccions autonòmiques, el Govern ja estava format, o això sembla, i de nou els pressupostos s'han prorrogat.

La Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya estableix que el pressupost no s'ha de presentar més tard del 10 d'octubre. Aquesta llei es va aprovar l'any 2002, i va ser presentada per un govern de Convergència i Unió del qual el senyor Andreu Mas-Colell era membre. Per tant, entenc que l'actual conseller d'Economia coneix aquesta llei, entre altres coses perquè un govern de què formava part la va aprovar en el consell executiu.

Per això, no entenc com, havent-hi una llei que va ser aprovada per un govern del qual el senyor Andreu Mas-Colell formava part i entenen que la va aprovar perquè li semblava bé aquesta llei, ara decideixi no complir-la, saltar-se-la, ara decideixi no presentar els pressupostos quan toca i quan determina aquella llei que un govern de què vostè, senyor Mas-Colell, formava part va aprovar.

El mateix Parlament li va exigir en seu parlamentària que presentés els pressupostos quan toca, és a dir, quan diu la llei, abans del 10 d'octubre. Així se li va dir en les resolucions posteriors al debat de política general. I, posteriorment, en una moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, també se li exigia que presentés els pressupostos quan determina la llei, la qual, aquesta moció presentada

pel nostre grup, va rebre el vot favorable de la majoria d'aquesta cambra a excepció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

De totes formes, ja estem a 18 de gener, el pressupost per a l'any 2012 ahir va superar el debat de totalitat, i la Llei de mesures fiscals i financeres d'acompanyament d'aquests pressupostos. Per tant, estem davant d'un tràmit parlamentari que ja, doncs, en certa manera, no té..., bé, té sentit, evidentment, perquè ho diu la llei, però, si cal iniciar el debat pressupostari de l'any 2012, entenem que el que s'ha de fer és mirar al futur i no continuar pendents del que ha succeït en el passat, dels seus incompliments quant a la Llei de finances públiques de Catalunya.

Per tant, no tindria sentit no convalidar aquest decret, tot i que motius, políticament, per no fer-ho n'hi ha molts.

Però Catalunya, com li he dit abans, ha de mirar al futur. Ahir es va iniciar aquest debat de pressupostos, amb el debat de totalitat, i ara, posteriorment, amb les posteriors etapes respecte al debat pressupostari; per tant, ho torno a reiterar, no hem de mirar al passat, sinó que hem de mirar al futur.

Des del Partit Popular de Catalunya, des del nostre grup parlamentari, sí que esperem que el Govern sigui per fi diligent i el proper pressupost el presenti quan determina la llei, és a dir, quan diu la Llei de finances públiques de Catalunya; en cas contrari, significaria continuar amb la improvisació i mala previsió mostrada fins ara, la qual no convé davant la situació econòmica actual que està vivint Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres del Govern, bé, jo crec que aquest debat en teoria ens l'hauríem d'haver estalviat; ens l'hauríem d'haver estalviat si el Govern de la Generalitat actués amb rigor polític i amb rigor jurídic, no? I ens hauríem estalviat, si ho fes així, de portar-ho al Consell de Garanties Estatutàries. I d'aquesta manera hauríem hagut de fer allò que marca l'Estatut.

Ja és greu que, a sobre d'haver..., o d'aguantar una política de retallades duríssima que afecta sobretot els sectors més desfavorits de la nostra societat, a més a més, vostès facin les coses sense rigor polític ni rigor jurídic, i a més a més no complint l'Estatut. A mi em sembla que no faria falta ni portar-ho al Consell de Garanties Estatutàries quan l'article 64.1 diu clàssicament com s'utilitza el decret llei: només es pot utilitzar per qüestions d'urgència i en cap cas en qüestions pressupostàries. I, evidentment, entendrem que

totes les operacions d'endeutament formen part de la discussió pressupostària i del mateix pressupost, perquè és una forma d'obtenir crèdit. Punt.

Però és que de veritat, senyor Mas-Colell, que em sorpren molt. (*Veus de fons.*) Jo mai... Sí, sí; jo és que no..., haig de mirar d'asserenar-me en aquest tema, perquè jo sempre havia pensat... Jo, de la seva eficiència política, en tenia dubtes –però això és normal–, però del seu rigor tècnic, científic, no en tenia. Però és que ara estic totalment trasbalsat perquè, també, a més a més, tinc dubtes del seu rigor. Jo no sé si ho fa vostè, li ho fan fer o és que té persones que poder no tenen aquesta capacitat. Jo crec que sí, perquè són funcionaris públics, i jo crec que deuen ser unes persones excel·lents, i de treball, però deu ser vostè que els dona uns criteris que els té totalment despistats. Però com pot venir aquí amb aquesta manca de rigor jurídic i polític en un tema pressupostari?

Per què no presenten vostès una llei, un projecte de llei en lectura única, d'urgència? No tindrem cap problema, i nosaltres els ho acceptarem, tota la cambra els ho acceptarà. Per què provoquen aquesta situació tan absurda, en una situació, també, de crisi que estem patint, que a més a més vostès hi posen ineptitud? Jo no sé si ho fan per prepotència, perquè ja no poden més, o no sé per què ho fan, però a mi em sembla bastant absurd haver de fer aquest debat, no?

Perquè en un estat democràtic s'ha de basar en el respecte de les lleis i la norma i sobretot en el respecte a l'Estatut de Catalunya, que em sembla que és un element importantíssim. I, en canvi, vostès no només amb aquest projecte, no només amb aquest decret llei, sinó que també amb les lleis de l'abús s'han saltat contínuament els preceptes. Quins són els preceptes més importants, a part de seguir la norma? Doncs, el debat –el debat. El decret llei furta –furta– el debat que s'hauria de fer i es podria fer a través d'un projecte de llei on hi ha tots els processos que permeten que aquests diputats i diputades puguem nosaltres confrontar, enfrontar-nos o sobretot tenir la informació de per què fa aquestes actuacions el Govern de la Generalitat. Ni això –ni això. Decret llei i l'*ordeno y mando*, i va que xuta. Bé, és bastant depriment l'actitud de prepotència del Govern de la Generalitat en tots aquests casos, no?

Nosaltres ho vam portar al Consell de Garanties Estatutàries. Haig de dir que discrepem de la majoria dels... (*Veus de fons.*) Què li passa, senyor Turull? Que no li agrada la discrepància? No, ho dic, que no li agrada la discrepància, perquè cada vegada que nosaltres discrepem vostè té alguna opinió. (*Veus de fons.*) No passa res. (*Remor de veus.*) S'imagina...

La presidenta

Senyors diputats... (*Pausa.*) Senyor Boada, continuï.

Joan Boada Masoliver

S'imagina, senyor Turull, si durant set anys del que vostè discrepava..., que li haguéssim de dir contínu-

ment el que pensàvem? Veritablement, no es podria ni aixecar de la cadira.

Bé, del que discrepem, discrepem, i em sembla que és important poder-ho..., ja que el Govern ens ha furtat aquesta possibilitat de poder discutir sobre aquest tema, almenys discutirem sobre el que ha dit el Consell de Garanties Estatutàries, que també és una manera de debatre i és una manera de..., ja que no ho permet el Govern, sí que ho permeti el consell, no?

Jo insisteixo en els elements clau de l'article 64.1, no?, que diu, marca les condicions clares de per a què es pot utilitzar el decret llei: necessitat urgent i no es pot fer mai en pressupostos de la Generalitat.

Sorpren que el Consell de Garanties Estatutàries no vulgui entrar a analitzar la urgència. Home, si li demanem que ho analitzi a partir del 64.1, el 64.1 diu que el decret llei només es pot utilitzar en un sistema d'urgència, però el Consell de Garanties Estatutàries diu: «No, no, això no ho volem analitzar; és que no ho han dit explícitament els que han presentat el recurs al consell.» Home, però si els hem dit que mirin a partir del 64.1... Bé, és curiós. La majoria. Sortosament, hi ha dos síndics que se s'adonen..., perdó, dos síndics no, dos consellers, perdó, que s'adonen d'aquesta situació, no?

Perquè tot i que reconeixen que no voler entrar a urgència..., tot i que reconeixen que només hi ha Regsega, el que sí que la Generalitat argumenta és que aquí sí que hi ha una urgència, no? Però en la resta deixa clar que ni en la resta del sector públic ni del Govern ho pot fer. Bé, aquesta és una realitat que el senyor conseller..., el senyor Jover ja ho deixa clar, fins i tot manifesta al seu informe aquesta situació, que precisament diu: «Precisament la urgència és imprescindible per apreciar la seva adequació a la Constitució i a l'Estatut», no?

I sobretot el que és important, a mi em sembla també, és el vot particular del senyor Marc Carrillo, que hi entra a fons i considera que aquest decret llei és contrari a l'article 64.1.

Bé, és igual, no discutirem pas això; la majoria del Consell de Garanties diu que sí. Vostès tindran la majoria, doncs, per tirar endavant això.

Ja li hem dit que nosaltres els hauríem donat suport si ho haguessin fet a través d'una llei, però en definitiva el que sí que s'analitza altra vegada..., sobretot en detriment del sentit democràtic, doncs, que sempre ha tingut aquesta cambra i sobretot els diferents governs, que vostès, altra vegada, sense rigor polític, sense rigor jurídic, utilitzant la prepotència que els caracteritza durant aquest any, en un tema que hauria de tenir una discussió oberta i àmplia sense cap tipus d'opacitat, perquè estem parlant de com seran els comptes de l'any que ve, perdó, d'enguany, del 2012, com es distribuirà la riquesa en aquest país. I això tenen tot el dret els ciutadans i ciutadanes de saber-ho sense l'opacitat que vostès transmeten.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, surto per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana respecte, doncs, al control del Decret Llei de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

Efectivament, vostès van optar per prorrogar els pressupostos, per tant, es van situar en un escenari de pròrroga pressupostària, i aquesta habilitació, autorització de deute l'havien de fer; l'havien de fer en aquesta situació.

I crec que el debat és de com s'hauria hagut de fer i com finalment vostès ho van fer. Podien triar o bé projecte de llei o bé decret llei. Estem parlant de la forma de fer aquesta autorització del deute en aquest debat que avui se'ns planteja aquí.

Vostès van triar la forma del decret llei. I realment generava dubtes, dubtes fins i tot estatutaris. I per això el nostre grup parlamentari també va demanar la sol·licitud d'un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, si era estatutari el fet o si complia les normes de l'Estatut el fet de portar aquesta autorització del deute a través d'un decret llei.

I vostè convindrà amb mi que, si ho hagués fet per projecte de llei, no hi haurien hagut dubtes, cap ni un. De fet, tenim un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries; suposo que després el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, ja ens recordarà que realment avala –avalat– aquesta figura del decret llei. També l'hem llegit; també hi han vots particulars. Però convindran que una cosa genera més dubtes que l'altra. Hauria estat molt més net, molt més clar, si s'hagués utilitzat el projecte de llei en lectura única. I, per tant, aquí no hauríem tingut cap tipus de debat fins i tot, no hauríem tingut cap tipus de debat.

I, senyor conseller, nosaltres entenem que això, que el fet d'haver triat el decret llei en comptes del projecte de llei per habilitar, habilitar la Generalitat en aquestes necessitats financeres, i, per tant, a autoritzacions de deute en pròrroga pressupostària, només respon a una manca de previsió –només respon a una manca de previsió.

Perquè vostès el mes d'octubre ja sabien que estarien en una situació de pròrroga pressupostària. Ja ho sabien. Ja havien triat –ja havien triat–, ja sabien que entrarien els pressupostos al Parlament el mes de desembre. I, per tant, amb previsió, haurien pogut triar la fórmula que no generava cap dubte, que era la del projecte de llei. Però realment no van tenir aquesta previsió i a cuita-corrents van haver d'aprovar aquest decret, fins i tot, el dia 20 de desembre.

Senyor conseller, potser si no s'haguessin prorrogat els pressupostos, tampoc hauríem tingut tota aquesta problemàtica. I ara no entraré en el debat de si s'ha-

vien de presentar abans del 20 d'octubre. Crec que ja és un debat que ja ha donat de si tot el que havia de donar de si. Però realment vostès van dir que no entraven els pressupostos a l'octubre, a finals d'octubre, en definitiva, per aprovar-los definitivament abans del 31 de desembre, perquè existien unes incerteses en aquell moment que els impedié –que els impedié– presentar els pressupostos.

I, un cop passa el temps, les sospites es confirmen, perquè les mateixes incerteses que vostès tenien el mes de setembre són les mateixes incerteses que vostès han tingut el mes de desembre quan finalment van presentar els pressupostos. I les sospites es confirmen: hi havien unes eleccions el 20 de novembre. I vostès ja sabien que dins d'aquests pressupostos havien d'incloure aspectes com aquest anomenat «tiquet moderador», havien d'incloure un impost per pernотacions. Estàvem en una precampanya electoral, hi havien eleccions el dia 20 de novembre, i no es podien permetre –i no es podien permetre–, des d'un punt de vista únicament i estrictament *electoral*, presentar els pressupostos quan tocava –i he dit que del 20 d'octubre no en faré qüestió–, quan tocava, per tenir-los aprovats abans del 31 de desembre.

Realment, aquest va ser el motiu. I el temps ens dona la raó, perquè les incerteses hi eren el mes de setembre –estic d'acord amb vostè–, però continuen el mes de desembre, i, malauradament, després de veure els resultats del Consejo de Política Fiscal y Financiera, continuaran durant tot el 2012 i part del 2013, com sempre, amb la deslleialtat institucional a què ens té acostumats qualsevol govern espanyol –qualsevol govern espanyol.

Senyor conseller, efectivament, vostès entenem que han triat el mal camí, va ser el camí del decret llei en comptes del projecte de llei. Però, si no haguessin fet..., donada la manca de previsió..., però, si ja ens situem en el terreny de la pròrroga pressupostària i en el terreny que no s'havien recordat que havien de fer un projecte de llei..., és que només els quedava la sortida de fer el decret llei. I siguem pràctics, això s'havia de fer. Abans ens ho ha recordat la intervenció del Grup Socialista, del diputat Sabaté: havien de fer aquestes autoritzacions de deute, per exemple, per al mateix canal Segarra-Garrigues, el projecte canal Segarra-Garrigues, que, el 31 de desembre, doncs, vencien unes importants xifres, i, si vostès no haguessin fet aquest decret llei, doncs, no s'haurien pogut atendre degudament.

Serem pràctics. Senyor conseller, des del nostre grup parlamentari ens abstindrem –ens abstindrem. Ens abstindrem, perquè per un costat reconeixem i els volem fer veure que potser amb certa humilitat han de reconèixer que no han tingut la previsió, que ho haurien hagut de fer a través d'un projecte de llei, però també hem de ser pràctics, perquè, un cop que cometen l'error de prorrogar pressupostos i, per tant, de no presentar pressupostos, que cometen l'error de no triar la fórmula concreta, només els quedava aquesta sortida. I hem de ser pràctics, perquè si no haguéssim fet aquest decret llei potser no s'haurien pogut atendre

determinades autoritzacions de deute. I aquest, doncs, serà el posicionament del nostre grup parlamentari.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta..., diputados, diputados, *conseller*, ¿por qué estamos hoy aquí? ¿Por qué este debate? ¿por qué este debate? Porque este gobierno cometió un fraude de ley –un fraude de ley–, un fraude democrático, incumpliendo la ley que obliga, en su artículo 32, a presentar, a remitir al Parlamento de Cataluña, antes del 10 de octubre de cada año, los presupuestos.

No solo incumplieron la ley, sino que incumplieron una moción aprobada en este Parlamento para que estos presupuestos entrasen antes de esa fecha, y lo hicieron con total impunidad y el descaro habitual que ustedes gastan, porque les da absolutamente lo mismo, porque ustedes lo que ansían es que aquí, en este Parlamento, hubiera muñecos o pusieran aquellas lonas que se ponen en los estadios vacíos y hacer lo que a ustedes les venga en gana.

Ustedes con esto lo que están haciendo es dar cobertura legal a un fraude democrático y a un fraude de ley, y hay que decirlo con todas las letras: un fraude democrático y un fraude de ley motivado por sus intereses electorales, porque después del 10 de octubre había otra fecha que a ustedes les interesaba mucho más, que era el 20 de noviembre –el 20 de noviembre. Y el 20 de noviembre ustedes se jugaban mucho. Y, claro, ustedes no podían presentar unos presupuestos donde iban ustedes a presentar las medidas, que ayer aquí se discutieron y que buena parte se han aprobado o se van a aprobar, gracias a la «pepevergencia» en marcha, porque eso les hubiera supuesto un coste electoral inasumible. Por eso cometieron ese fraude democrático y en el fondo un fraude de ley que hay que denunciar públicamente.

Yo no sé si este debate es necesario o no, desde luego es un trámite, es cierto, un trámite, pero tiene que servir para denunciar públicamente la manipulación e instrumentalización de esta cámara por parte del Gobierno y por parte del grupo minoritariamente mayoritario apoyado por un partido minoritariamente mayoritario que ha decidido ser su socio preferente. Ésa es la realidad, ¿verdad? ¿Situación excepcional? ¡Y tanto que es excepcional!, es de excepcionalidad democrática la instrumentalización de las formas parlamentarias, el ninguneo al debate público y parlamentario en esta cámara.

La urgencia de este decreto, ¿a qué es debida? A su ineptitud, a su imprevisión, a su negligencia y a su irresponsabilidad. Ustedes han utilizado los presupuestos para conseguir réditos electorales. No querían enseñar las cartas antes de las elecciones para no sacrificar las posibilidades del señor Duran Lleida. Por-

que ustedes hacen una cosa que es absolutamente intolerable en democracia: confundir Cataluña con su partido. Los intereses del conjunto de catalanes con sus intereses electorales.

Ya sé que ustedes piensan que Cataluña son ustedes y a ustedes les pertenece, pero se equivocan. Esto no es una ley divina. Esto, de momento, es una democracia parlamentaria que tiene unos procedimientos democráticos que hay que seguir y cumplir. Y solo las situaciones extraordinarias –que, desde luego, lo único de extraordinario era la fecha de las elecciones generales– justifican una prórroga presupuestaria, ni más ni menos, una prórroga presupuestaria y un incumplimiento de una moción aprobada en este parlamento.

Eso sí, el día 22 de noviembre el señor Artur Mas se ve que se le encendió la bombilla y nos presentó a todos, en una rueda de prensa extraordinaria –esta sí–, aquello por lo cual no se habían debatido los presupuestos en la fecha, que era un recorte en los derechos sociales de los ciudadanos y un recorte intolerable en los derechos laborales de los funcionarios y los servidores públicos. Ése era el motivo de la prórroga.

La apatía ética que tienen ustedes ante el sufrimiento de los ciudadanos y la indiferencia moral ante el empobrecimiento de nuestra comunidad, eso refleja la apatía ética ante el incumplimiento de la ley y la indiferencia moral ante sus obligaciones políticas, pero sobretodo evidencia su falta de respeto ante este Parlamento y su falta de respeto en el fondo a la democracia.

Usted decía al principio –y acabo, presidenta– que usted estaba muy honrado, era un honor presentarlo –era un honor presentarlo. Un honor. Supongo que usted está muy honrado de cometer un fraude democrático, un fraude de ley. Yo creo que usted esto se lo debería de mirar –se lo debería de mirar– profundamente –profundamente, profundamente. Porque, en el fondo, no solo nos jugamos aquí el cumplimiento de unos presupuestos, el debate de unos presupuestos, nos jugamos algo mucho más importante, que es el respeto democrático, es el respeto a las instituciones, el respeto a sus procedimientos, y como yo muchas veces he dicho desde esta tribuna, aunque a ustedes este Parlamento les molesta, aunque es un estorbo, ustedes están en la obligación de mantener esas formas democráticas. Y, con lo que estamos debatiendo hoy aquí, evidencian que no las respetan.

Gracias, presidenta.

Evidentemente, vamos a votar en contra, eh?, presidenta, por si no había quedado claro.

La presidenta

Por si había alguna duda.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Bon dia, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, bé, el que avui portem a votació és la convalidació o no –sembla que, pel que s'ha estat dient fins ara aquí, serà que sí– del Decret llei 4/2011, de necessitats financeres del sector públic amb pròrroga pressupostària, d'acord amb allò que preveu l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya.

El conseller d'Economia i Coneixement ha exposat en aquesta cambra les raons per les quals va ser adoptat l'esmentat decret llei. Una és molt clara, i és la data en què s'ha fet el Projecte de llei de pressupostos per al 2012. En la data en què es va fer ja es pressuposava que s'havia de prorrogar el pressupost del 2011.

Ara bé, la possibilitat que en aquest període de pròrroga... –que a més a més serà curt per les previsions que fem, perquè, si no passa res, el pressupost del 2012 estarà aprovat a mitjan de febrer, doncs–, en aquest període de pròrroga la possibilitat que s'hagi de recórrer a operacions d'endeutament públic possibilita que lògicament no hauríem de deixar de preveure ni amb situacions ordinàries, i per tant, encara menys amb les situacions del context econòmic i financer actual.

Tots recordem la recent situació excepcional i sobrevinguda que es va produir el mes de desembre i que va tensionar molt la tresoreria de la Generalitat. Aquella va ser una situació que finalment es va poder resoldre amb la constitució d'un crèdit que permetia alleugerir les dificultats originades per l'impagament dels 759 milions d'euros de la disposició addicional tercera corresponent a l'any 2008 i que l'Estat havia reconegut i acordat en la Comissió Bilateral Estat-Generalitat el 19 de juliol del 2011, i que, d'altra banda, també estava en els pressupostos generals de l'Estat. Aquest decret llei, per tant, el que està donant és cobertura legal a aquesta eventualitat, la d'haver de recórrer a alguna operació d'endeutament durant aquest període de pròrroga.

La majoria dels grups parlamentaris, com també s'ha exposat aquí fa un moment, van demanar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre l'adequació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al Decret llei 4/2011, pel que fa a l'article 64.1. El consell ha dictaminat per majoria que aquest decret no és contrari al límit material de l'article 64. Sí que és cert que hi ha dos vots particulars, però el dictamen és favorable al posicionament del Govern. Un dels vots particulars argumenta que no s'ha examinat la concurrència de la situació d'extraordinària i urgent necessitat com a condició prèvia i ineludible per a l'aprovació de qualsevol decret llei, però també afirma el mateix exposant del vot particular que la discrepància no afecta la conclusió del dictamen. L'altre vot particular sí que especifica clarament que sí que considera que el decret llei és contrari a l'article 64.1.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com no pot ser d'altra manera, votarem a favor d'aquesta convalidació, i ho farem perquè compartim els objectius perseguits pel Govern, perquè el Consell de Garanties Estatutàries ha avalat el procediment utilitzat i perquè no compartim la majoria dels arguments en contra que s'han utilitzat fins ara, com que el Projecte de pressupostos s'ha presentat tard per motius electorals, l'incompliment de la data de presentació d'aquests pressupostos o d'altres coses que s'han apuntat aquí que encaixen una miqueta malament, concretament, amb aquest punt de l'ordre del dia, no?

I ens explicarem una miqueta més. Jo crec que ha resultat evident que amb el Govern que havíem tingut fins ara a Madrid, del Partit Socialista, un no podia atrevir-se a fer previsions d'ingressos, i menys encara quan s'haurien d'haver fet. Perquè, com s'ha pogut comprovar fins al final de tot, no han complert en cap moment ni amb la paraula donada ni amb els acords signats. Per tant, era molt difícil fer una previsió d'ingressos com l'hauríem hagut de fer, que probablement perquè el pressupost entrés d'aquí a l'octubre hauria d'haver estat fet..., doncs, no ho sé, a l'agost...?

El compliment de la data del 10 d'octubre. És molt fort que es demani al Govern aquest compliment en les circumstàncies excepcionals actuals. Perquè jo crec que tots podem estar d'acord amb què les circumstàncies actuals són excepcionals. A mi m'ha fet sempre la sensació que no tenim problemes en posar-nos d'acord amb tots els grups parlamentaris en que la situació..., en l'anàlisi d'aquesta situació econòmica i financera. En allò que segurament no ens posarem d'acord és en quines són les polítiques necessàries per sortir d'aquesta situació, però sí que la situació és complexa i complicada.

I els diré una altra cosa, és a dir, aquesta famosa data del 10, jo crec que ho hem dit reiteradament, és que no s'ha complert mai. No s'ha complert ara. Però és que tampoc, quan hi havia èpoques de grans creixements econòmics, que no hi havia cap problema per preveure quin seria el sostre d'ingressos de l'any següent, tampoc es va complir. I també li diré una cosa, sobretot al senyor Cañas, és a dir, no es va complir ni tan sols quan no hi havia escenaris electorals previstos, no s'ha complert absolutament mai. Llavors, aquí, que se'ns donen totes aquestes complexitats, resulta que sempre s'està utilitzant el mateix argument.

També li ofereixo un altre argument, no? I li ho dic amb tota la sinceritat del món: vostè creu que si realment ens venia d'aquest tema per guanyar o no unes eleccions s'haurien fet les retallades que ja portàvem fetes? És a dir, hem portat tot el 2011 ajustant despesa, amb una pressió al carrer molt gran. I això ho hem assumit. I ens venia d'això? Jo crec honradament que no, que no ens venia absolutament d'això. Però, bé, cadascú, evidentment, pot fer la interpretació que vulgui.

I una miqueta, m'agradaria avançar una miqueta més, sobretot tenint en compte alguns dels arguments que s'han utilitzat aquí, no?; alguns ja els he intentat rebatre, d'altres, encara no.

Senyor Boada, vostè ens ha parlat de manca de rigor polític i jurídic. Jo crec que senzillament la seva argumentació no s'aguanta ni d'un cantó ni per l'altre. I, sobretot, el rigor jurídic, jo entenc que qui el dóna en aquest cas és el Consell de Garanties Estatutàries. O ens el creiem o no ens el creiem. Però el que no pot ser és que a vegades ens vulguem situar inclús per sobre de la llei i ser més que els que l'estan interpretant en un moment determinat. Per tant, jo crec que això sí que són actituds molt prepotents per part seva. I el que no està bé és que després aquesta prepotència la intenti passar a l'altre cantó.

Crec que també he respost una miqueta els arguments utilitzats per Esquerra Republicana i pel Partit Popular. I també crec que en el cas de Ciutadans també ho he intentat fer. Només dir que de vegades una es cansa ja de sentir els arguments de sempre. Nosaltres som un partit nacionalista, és cert, però no ens apropiem de la idea de Catalunya, ni ho intentem fer. És un argument que jo crec que gairebé des que vaig néixer, i tinc bastants anys, ja, que l'estic sentint, i crec que ja arriba un moment que, en tot cas, seria bo també que innovessin en el discurs polític.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació del Decret Llei 4/2011, de 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret llei queda convalidat per 60 vots a favor, 40 en contra i 24 abstencions.

Atès que cap grup parlamentari ha demanat la tramitació del decret llei com a projecte de llei, aquest decret llei queda convalidat en aquests termes.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió específica
per a la infància (tram. 252-00005/09)

Passem a continuació al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica per a la infància.

D'acord amb l'article 54 del Reglament, i atès que aquesta proposta ha estat signada per tots els grups i subgrups parlamentaris, els proposo que sigui aprovada per assentiment, si no hi ha cap objecció. (Pausa.)

La Proposta de resolució de creació d'una comissió específica per a la infància ha quedat aprovada.

Interpellació

al Govern sobre la política exterior
(tram. 300-00108/09)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política exterior, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la interpellació al Govern. Senyor Strubell, ja pot començar. (*Remor de veus.*) Si us plau, una mica de silenci. (Pausa.) Endavant.

Antoni Strubell i Trueta

Bon dia. Senyora presidenta, honorable consellera, honorable conseller, el sentit de la meua interpellació, avui, molt honorable vicepresidenta, és de conèixer els plans del Govern amb relació a l'anunci divulgat fa unes setmanes que a Escòcia se celebrarà un referèndum l'any 2014.

Sé que la notícia ha posat nerviós més d'un partit polític; sé que els mitjans que no són favorables al fet que Catalunya pugui ser considerada com a res més que una província espanyola *de régimen común* s'han apresat a dir que no hi ha analogies entre Catalunya i Escòcia. És el que van fer quan a Lituània va aparèixer Sąjūdis a final dels anys noranta del segle passat.

Però penso, vicepresidenta, que aquest no és el cas ni del seu partit ni del meu, ni certament d'una majoria d'aquesta cambra. Amb Escòcia ens uneixen moltes coses, moltíssimes: ambdues nacions vam perdre la nostra sobirania nacional a inicis del segle XVIII, Escòcia, per un acte d'unió amb el Regne Unit, i Catalunya, amb el Decret de nueva planta, el decret borbònic; decret que, per cert, l'actual règim constitucional espanyol mai no ha tingut la deferència d'anul·lar, la qual cosa vol dir que encara deu ser vigent, si no m'equivoco.

Als pobles escocès i català ens uneix la voluntat secular de mantenir els nostres estatus nacionals, les nostres lleis, els nostres símbols, els nostres equips esportius nacionals, les nostres cultures, sovint amb enormes dificultats i obstacles.

Però hi ha una gran diferència que ens separa a les dues nacions: mentre el Govern escocès ha mostrat la seva voluntat de pujar al tren de la història i buscar la sobirania que la història li va arrabassar, el Govern que representa vostè, no; no amb mesures polítiques ni amb cap full de ruta que coneguem, almenys. El Govern que representa vostè, abans que optar per un tren, sembla més abonat a la navegació en alta mar. No sé si són o no temps propicis per a la navegació amb vaixell, més aviat temo que no, però el que és segur és que no serà bo per fer cap mena de transició nacional, per molt que es titlli de nacional, és la navegació en un vaixell al qual no es dóna cap mena de rumb i que no tingui cap mena de full de ruta. Ara bé, amb un timó fixat a la paret d'un despatx i no girant lliurement i

embarcat cap a un destí de llibertats, l'estrany fóra que fos altrament.

Però a Escòcia no passa això. I és que a Escòcia hi tenen un intel·ligent i compromès capità de vaixell. El passat dia 9 de gener, el president Mas visitava Londres; visitava Londres per ensenyar al senyor Nick Clegg els deures que ha estat fent de cara a assegurar l'austeritat pressupostària de Catalunya. Potser va ser mala sort que fos justament durant aquells dies –alguns mitjans parlaven, no sé si malèficament, del mateix dia– que el president Alex Salmond es reunia amb l'ara sí primer ministre britànic, David Cameron, per exposar-li els seus plans d'emancipació de la seva nació i no pas de les retallades que hi hagi pogut practicar, oimés tractant-se d'un líder que té uns plans molt diferents dels de la metròpoli londinenca pel que fa a l'euro i a la política monetària.

Ja sé el que em dirà, senyora vicepresidenta, que un dels fets que separa catalans i escocesos és precisament l'alçada democràtica i l'actitud moral dels qui ostenten el poder estatal. D'acord. Efectivament, pels llargs anys que vaig viure a Anglaterra jo personalment sé que és impossible que una de les principals formacions polítiques britàniques pogués ser presidida, ni que fos honoríficament, per un exministre d'una dictadura. Sé que és impossible igualment un comportament democràtic tan impecable com el que està mostrant Anglaterra envers Escòcia i els seus plans de futur.

Vostè em dirà, i és cert, que Anglaterra no sols accepta que hi hagi un referèndum sobre la independència, sinó que, a més, vol «ajudar» –i potser unes tímides cometes hem de posar-hi a aquest mot «ajudar»– a organitzar-lo, aquest referèndum. Em dirà, ja ho sé, que Madrid no és Londres, i li donaré la raó. Però també hem de dir, potser, que la seva coalició no és l'Scottish National Party.

Darrerament, el fundador de Convergència, el molt honorable president Pujol, ha estat avisant amb insistència que les coses no van bé i que amb Espanya no hi ha res a fer si hi ha continuïtat d'aquesta trajectòria que ara portem. Afirmava obertament el president que la deriva centralitzadora i uniformista que ha agafat l'Estat espanyol ens porta, bé a la independència, bé a una Catalunya residual. I em penso que ell no la vol, aquesta Catalunya residual. Vostè la vol, senyora vicepresidenta? Com la pensa evitar?

O residuals o independents, ens ha dit Jordi Pujol. I això sí que ha obert els ulls a molta, moltíssima gent de casa nostra. Em permeto dir que gent de tot l'espectre polític han arribat a aquesta conclusió. És el que té la normalitat, cada cop més gran, gairebé diria la resignació, amb què bona part de la població catalana observa aquesta realitat. De vegades sembla que aquesta cambra, sense finestres, sigui de les places on més costa que entri aquest nou cop d'aire. I això resulta xocant. Com xocant resulta, penso, el capteniment del seu Govern, quan resulta que un 10 de juliol de l'any 2010 despertem l'admiració de mig món amb la magnífica manifestació de l'Òmnium. Ara sembla que vostès no se'n recordin, d'això.

I és que vostès estan fent una cosa que l'Scottish National Party no ha fet en els seus setanta-vuit anys d'història, que és casar-se directament amb els enemics de la nació catalana. A vostès, que diuen voler fer una transició nacional, no sé ben bé cap a on, no se'ls ocorre cosa millor que pactar-ho quasi tot amb el partit que s'ha carregat el nostre Estatut; un partit que vol liquidar trenta anys de vehicularitat educativa en la nostra llengua; un partit que no té cap interès ni a fer el corredor del Mediterrani, ni a permetre un redreçament de la nostra economia i indústria en la mesura dels nostres recursos, ni en resposta al nostre esforç fiscal, la qual cosa significa condemnar-nos. És amb aquests i no pas amb cap altre que vostès pacten i diuen voler arribar a acords d'aquí a dos anys.

El que estan fent vostès és vendre la nostra nació a una estratègia política que depèn directament dels qui fa trenta anys que ens diuen que res d'això no serà possible.

A Escòcia han mostrat una altra intel·ligència, una altra manera de fer les coses, una altra fermesa. Han dit que ja han esperat massa temps l'arribada d'una onada que els permetés ser un país normal. No s'han deixat distreure per ningú de la seva idea gairebé octogenària. Necessiten accedir a un estat propi i cap tabú, ni cap obstacle, ni cap boicot, ni cap pacte antinatural, ni cap intimidació no els ha fet enrere, perquè creuen en el que estan fent.

Com Irlanda, l'any 1923, o com Lituània, l'any 1989, han dit que aquesta no és la seva; poc els ha importat que algú els digués que la seva nació era un invent, que es produiria una fractura o que la solidaritat els cridava a més altes missions que la llibertat, com si n'hi haguessin de més altes i més nobles fites que la llibertat pròpia.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí. Gràcies, presidenta. Senyor diputat, diputades i diputats, bé, en primer lloc, no sé si són temps de navegació marítima o no..., el que sí que li puc dir és que aquest Govern, aquesta tripulació el que sí que té és un full de ruta clar per mantenir el país, en tot cas, allò que en diuen *a flote*, no? I, per tant, deixi'm que li digui que no me'n vaig de les nostres fronteres en aquest sentit, i que li parli de la política exterior que fa el Govern de la Generalitat, que és un reflex, a més a més, de la política interior per poder defensar amb coherència, per poder defensar, a més a més, amb eficàcia allò que és més important per a nosaltres, que són els interessos del país, els interessos dels catalans i de les catalanes arreu.

I em permetrà que toqui molt de peus a terra i que li parli de la conjuntura econòmica actual, que és el que nosaltres, doncs..., per nosaltres és la nostra prioritat, i

és, en aquest sentit, la recuperació econòmica. I aquest és l'objectiu general de la política exterior del Govern de la Generalitat. Per això parlem de diplomàcia econòmica com a base, també, de l'acció exterior per poder ajudar i posar les bases per fer sortir el país de la crisi, i, per tant, ajudar a la internacionalització de les empreses, ajudar a la promoció, també, del comerç, de la captació d'inversions, de la promoció de turisme, que és, en definitiva, el motor, com deia, de l'economia catalana. I, des del convenciment, a més a més, que Catalunya ha estat i és un país obert al món. I que, per tant, apostem, d'una manera decidida, d'una manera forta, per donar suport internacional, suport institucional a aquesta internacionalització del país.

I és amb aquestes premisses que hem desplegat una política exterior, d'acord amb les necessitats del país, però sobretot ambiciosa, no?; ambiciosa, però també sota aquests criteris d'austeritat, d'eficàcia, d'eficiència, de coordinació, i també de credibilitat i prestigi que en aquest moment, doncs, sempre ha aplicat el Govern de la Generalitat, sobre, també, els criteris d'austeritat i d'eficiència, prioritzant, com li deia, les polítiques socials.

Per tant, és en aquest sentit que hem aplicat, i les estem aplicant, totes les mesures que van en la línia, com li deia, que la política exterior sigui un fidel reflex de la política interior.

Vostè m'ha fet una interpellació marxant totalment del que, per a nosaltres, és la prioritat des de la política exterior, però jo li seguiré parlant de política exterior, li seguiré parlant de les prioritats i li seguiré parlant, en aquest sentit, de quines són les nostres prioritats: prioritat en la internacionalització de l'economia; ajut i recolzament i acompanyament a totes les empreses catalanes per promoure aquesta promoció de Catalunya al món, per promoure aquesta visió de la nostra cultura, de la nostra llengua i de la nostra identitat nacional.

I és en aquest sentit que nosaltres hem volgut fer un pla de reestructuració de les diferents delegacions del Govern per tal que responguin, en aquest sentit en aquesta prioritat de promoció econòmica i amb la missió, també, d'establir els màxims lligams –els màxims lligams– amb el món econòmic, amb el món institucional, per tal de cercar oportunitats no únicament de negoci per a les empreses catalanes, sinó també d'inversió cap al país.

I, per tant, en aquest sentit, hem donat un paper especial, un paper primordial al que són els coordinadors de les delegacions per tal que actuïn en tots els organismes que hi ha dintre de cada delegació, no? I, per tant, que tinguin com a missió, com li deia, la coordinació tant de l'Institut Ramon Llull, tant de l'Institut d'Indústries Culturals com d'ACCIO, per tal de donar aquest recolzament i aquesta missió per a la internacionalització de les empreses i la promoció, també, de Catalunya. Catalunya promoció com una marca de qualitat, com una marca de fiabilitat, com una marca de seriositat i com una marca de país emprenedor. I això ho hem fet, com li deia, intentant maximitzar al màxim, doncs, totes les accions que hi tenim i tots els recursos que hi posem.

Per això també hem intentat, sota aquests conceptes d'austeritat, unificar estructures, reduir despeses de lloguer, centralitzar espais i reduir despeses alienes que ens poden ajudar a donar encara més força i més potència a totes les nostres delegacions.

Per tant, també en aquest sentit hem fet aquest exercici, de la mateixa manera que també hem centrat la nostra acció exterior en aquelles àrees geogràfiques que considerem més importants, que considerem imprescindibles, com són Europa, com són la Mediterrània, però també com són el que anomenen nosaltres «els vint motors del món». I, per tant, en aquest sentit, totes aquelles economies emergents que poden ajudar Catalunya en aquest procés de recuperació econòmica.

Per tant, amb aquestes premisses el que varem fer, doncs, és establir aquestes prioritats de política exterior que creiem que són un reflex de la política interior i que és una inversió, no pas una despesa, a mig i llarg termini, perquè creiem que acabarà tenint un retorn i una incidència directa en l'economia del país. Per tant, aquesta és la prioritat. I és en aquest sentit, també, que estem buscant que sigui una política força eficaç que ens doni aquests principis, com li deia, de credibilitat, de prestigi, de responsabilitat, de bona gestió i també d'influència política.

Estem fent política a tots nivells, a tots nivells al nostre abast, amb una implicació personal del president de la Generalitat. Vostè sap que la darrera estructuració que hi va haver del Govern de la Generalitat al departament, i tot el que fa referència a les relacions internacionals, a les relacions exteriors, ha anat directament sota el lideratge del president en el Departament de Presidència, perquè aquesta, la política exterior, és una de les prioritats, com li deïem, d'aquest Govern.

I, per tant, sota aquestes premisses és el que nosaltres estem treballant per tal que els delegats del Govern a l'exterior puguin ser els màxims responsables de coordinar, d'agilitzar, de prioritzar el conjunt de polítiques que es duen a terme des del país per tal d'incidir, com li deia, en aquesta prioritat del Govern de la Generalitat, d'aixecar el país, de fomentar també a l'exterior totes aquelles mesures que ens permetin la reactivació econòmica de Catalunya.

Per tant, aquestes són les prioritats del Govern de la Generalitat pel que fa a la política exterior; prioritats que responen a les necessitats que en aquest moment té el país. I, per tant, és en aquest sentit que hi posem tot el bagatge, i és en aquest sentit que hi posem tota la nostra força com a política exterior, a més amb la voluntat –amb la voluntat– que cada cop més, doncs, Catalunya segueixi sent aquell país referent al món, aquell país de prestigi i aquell país, doncs, admirat que va arribar a formar part dels quatre motors d'Europa i que esperem que pugui arribar a formar part d'aquests vint motors mundials.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Gràcies, senyora presidenta. Vostè em parla d'ambició. Penso que la definició que jo faria d'ambició és una cosa força diferent a la que vostè planteja. L'any 2014 Escòcia celebrarà un referèndum. El president Mas ja ha dit que observaria el procés escocès. Però, n'hi ha prou a mirar, vicepresidenta? Jo crec que hi ha unes altres prioritats. A mi em xoca que vostè parli del tema dels motors econòmics del món. Certament fa una certa nostàlgia recordar el temps en què parlàvem de la nostra nació com un dels quatre motors d'Europa, no? Que lluny ha quedat aquest moment davant de la nostra ruïna econòmica actual!

Jo, per mi, les prioritats són unes altres, no són ni tan car la delegació del Govern a Buenos Aires, ni permetre que es tanqui el Catalan Center de Nova York, ni permetre que es tanqui l'Observatori Català de la Universitat de Stanford, que són dels pocs referents que als catalans encara ens quedaven a nivell internacional.

Catalunya va endarrere absolutament en el tema de la seva presència internacional, mentre que Escòcia ha fet un pas decidit endavant per recuperar el seu lloc al món. El futur no perdona, i aviat tindrem una Escòcia votant. Què farà Catalunya?, observar?, mirar-s'ho des de la barrera?, veure-ho com una cosa llunyana que no ens afecta? Això ja no cola, vicepresidenta; no estem parlant de fenòmens polítics de l'Amèrica del Sud ni de l'Àsia insular; no, són processos que estan passant al llindar de casa nostra i no podem mirar cap a una altra banda.

Reflexionem –reflexionem– sobre el que estem fent. On anem? Hi ha nous aires a Europa. Més tard o més d'hora Catalunya ha de trobar el seu lloc a Europa. I vostès i els seus votants hi han de tenir un paper importantíssim, un paper molt destacat. Flandes està evolucionant en aquest sentit; també el País Basc, on el recent triomf del sobiranisme és notori. Ahir vam tenir ocasió de saludar una delegació basca en aquest Parlament. Tots hem de tenir el nostre dret a decidir.

En aquest sentit, senyora vicepresidenta, voldria dir una cosa en una altra clau, voldria felicitar-la, i al seu grup, pel fet d'haver introduït una llei de consultes. Creiem que és un pas endavant i s'ha de dir. Els de Solidaritat ja hem treballat en aquesta direcció i hi farem esmenes amb l'ànim de millorar-la. Demanem la màxima celeritat en la seva aprovació.

Ara, el dret a decidir no és una figura retòrica, ni tan sols un fenomen nacionalista, és una exigència democràtica, ni més ni menys. El fet de negar-ho a un país com Catalunya és un fet que no quedarà gens bé en els llibres d'història, perquè el futur va cap aquí.

Ens cal fer passos endavant, passos cap a una transició nacional, amb un full de ruta ben senzill. A més, ens ho aconsella el procés de recentralització i l'esclat de nostàlgia nacionalista espanyola que s'està produint a l'Estat, tal com comentava fa pocs dies Jordi Barbeta en el diari *La Vanguardia*, amb relació als plans futurs del Partido Popular.

Ara volem una llei de consultes que pugui permetre un procés semblant al nostre país. Als pobles no se'ls presenten moltes ocasions de ser lliures i de sobreviure a les adversitats de la història. Ni els catalans ni el seu Govern podem ignorar la importància que té agafar aquest tren que s'apropa.

Senyora vicepresidenta, ni el podem perdre, ni el podem desaproveitar; no podem ser menys que Escòcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, nosaltres avancem en la transició nacional i ho fem sense fracturar la societat catalana. I ara mateix vostè suposo que estarà d'acord que hi ha una gran majoria que està d'acord amb el pacte fiscal, i, per tant, que aquesta ja és una necessitat de país.

Però, deixi'm, també, que em traslladi, com vostè feia, al Regne Unit. Escolti, nosaltres mirem amb gran atenció des de Catalunya..., comparem allò..., l'actitud del Govern britànic i seguim amb atenció aquest procés de referèndum.

Però, escolti, el Govern del Regne Unit potser tampoc no juga net. Sí que manifesta... –i li ho dic entre cometes, eh?–, sí que manifesta que «autoritza» el referèndum, però, a condició que es faci ara, no? I perquè vostè sap que la independència en aquest moment no té prou suport entre la societat escocesa.

I nosaltres, com li deia, sí que mirem el procés d'Escòcia, però, pel que fa al nostre futur, volem prendre les decisions en el moment adequat i, sobretot, segons les nostres circumstàncies; i això significa també amb un gran recolzament.

Perquè nosaltres, des de Catalunya, deixi'm que li digui que no ens podem permetre dividir la societat. I hi ha qui pot creure que la independència pot ser un gran objectiu, però també hi ha gent –i vostè ho sap– de la societat catalana que pensa que no és així. I hem de fer el màxim perquè quan es prengui una decisió d'aquest tipus estigui recolzada per una gran majoria de la societat catalana. I és en aquest sentit que estem avançant.

I el nostre full de ruta, el full de ruta del Govern, és construir país. Vostè ho sap. En aquest sentit és consolidar la seva capacitat econòmica, en aquest moment imprescindible. I això en certa manera també és el que està fent el Govern escocès, no? Perquè ell, el Govern escocès, tampoc no té cap pressa per afrontar un referèndum que sap perfectament que en aquests moments tampoc pot guanyar, no? I, tal vegada, la seva estratègia vulgui jugar a favor d'impulsar un referèndum que en aquests moments trencaria i dividiria Catalunya de dalt a baix, però que tampoc té cap possibilitat ferma de guanyar-lo.

Per tant, escolti, la nostra posició, la posició del Govern, un govern seriós i responsable, és que hem d'actuar amb rigor, i hem d'actuar amb rigor buscant al màxim les majories.

La situació d'Escòcia no és la nostra. El Govern de Londres –vostè també ho sap– no és el Govern de l'Estat espanyol, no? I, per tant, el que nosaltres no ens podem permetre és que es trenqui la convivència, es trenqui la cohesió a Catalunya.

La veritable ambició nacional, aquí i ara, és construir una Catalunya forta; una Catalunya forta en què el màxim autogovern sigui l'aspiració de tots els seus ciutadans. I llavors aquella Catalunya gran a la qual nosaltres aspirem serà aquella que podrà plantejar amb veritable capacitat de decisió les seves aspiracions de futur.

El Govern no pot fer experiments i el Govern no ha de fer experiments. El Govern és un govern rigorós, seriós, que treballa per una Catalunya gran i que treballa per una Catalunya cohesionada.

Per tant, deixi'm que amb aquestes premisses doni resposta a la seva interpellació, tot i posar de manifest que la voluntat..., i per allò que està treballant també el Govern de Catalunya és perquè tornem a ser un d'aquells quatre motors d'Europa i que puguem arribar a ser un d'aquests vint motors a nivell mundial que estan impulsant l'economia del país. Aquest és un gran pas i aquest serà un gran pas, també, per al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de les finances municipals.

Interpellació

al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 300-00109/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

(Pausa.) Senyor Sanglas, té la paraula.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Bé, bon dia. Perdonin aquest arribar tard..., estàvem negociant amb el grup que dona suport a la majoria aspectes de la Llei d'urbanisme, i, per tant, allò..., ens hem despatistat.

En tot cas, iniciem aquesta interpellació sobre el finançament del món local reiterant alguns arguments que, com a grup parlamentari, vam presentar en el seu moment, durant el mes de maig de l'any passat.

En aquell moment el grup que dona suport a la majoria ens va acusar d'electoralisme, perquè aquesta moció va entrar a pocs dies de les eleccions municipals, i,

per tant, doncs, se'ns va acusar d'intentar actuar amb un cert electoralisme.

Per tant, reiterem aquesta moció, bàsicament per deixar clar que en cap cas hi havia una voluntat de polititzar ni d'electoralitzar un tema, sinó que, en tot cas, és una constant d'aquest grup parlamentari la preocupació per al món local.

El debat sobre el finançament local és un debat de màxima actualitat. Ahir mateix ens visitava el Consell de Govern Locals, que va tenir una entrevista amb el molt honorable president de la Generalitat i amb la vicepresidenta per explicar-los quines eren les demandes, les demandes del món local, i que està molt preocupat per la situació actual, perquè són els primers a rebre aquesta situació sobre les seves espatlles, i, per tant, en contacte directe amb la ciutadania, sap exactament què és el que està passant.

Som conscients, vicepresidenta, que en aquesta interpellació abordarem temes que no són directament del seu àmbit. Sabem que hi ha temes que corresponen, que són competència d'altres consellers. Però entenem que vostè, com a màxima responsable del departament que afecta els afers locals, ha de donar compte al consell executiu d'aquesta preocupació. I, per tant, canalitzar a través de vostè aquesta preocupació existent.

Sempre, i em sembla que n'hem donat prou mostres, aquest grup parlamentari ha abordat tots els temes que afecten el món local, des d'una voluntat de consens. Les iniciatives que hem presentat sempre han volgut comptar amb la complicitat del Govern, perquè enteníem que presentar iniciatives que s'aproveïssin en aquesta cambra, però que no comptessin amb la voluntat de l'equip del Govern tampoc permetria que anessin endavant. I, per tant, doncs, ens interessava arribar a uns pactes, i hem anat arribant a pactes amb vostès. Però, per a desgràcia nostra, aquests pactes, aquests compromisos que s'han anat assumint en seu parlamentària, conjuntament amb vostès, no han servit perquè alguns temes tressin endavant.

El mes de maig, quan nosaltres vam presentar aquella interpellació i en la posterior moció, vam arribar a un seguit d'acords, dels quals alguns encara estan per complir. Se'ns van comprometre, des del Govern, que en el termini d'un any tindríem en aquest Parlament un projecte de llei sobre la Llei de governs locals i un projecte, de manera paral·lela, de la Llei d'hisendes locals i el més calent és a l'aigüera; en aquests moments, tot just s'acaba de constituir una comissió d'experts per a l'elaboració d'un avantprojecte de llei, la qual cosa ens fa témer que això s'allargui en excés.

Sí que és cert –i en això volem felicitar-los, perquè també cal felicitar-los quan toca– que han volgut o han tingut la voluntat que les entitats municipalistes, el món local, participessin de manera directa, ja, en la redacció de l'avantprojecte; per tant, doncs..., tenint en compte que això facilitarà molt la feina posterior.

Es van comprometre a mantenir les partides pressupostàries del Fons de cooperació, del PUOSC. I això ni es va veure reflectit en el pressupost del 2011, ni

es veu reflectit en el projecte de pressupost a què ahir donàvem tramitació en aquesta cambra. I, per tant, les aportacions per al Fons de cooperació i el PUOSC segueixen en caiguda. I, per tant, ens preocupa que els ajuntaments no puguin disposar d'aquests instruments tan necessaris per al seu manteniment.

Van mantenir el programa «Viure al poble» i la subvenció pel sistema de compensacions econòmiques per als municipis de menys de tres mil habitants, de la qual cosa estem contents, sobretot perquè són projectes que es van iniciar en el departament anterior quan era governat per Esquerra Republicana.

Hi havia una altra qüestió que es va abordar en aquella moció, que era iniciar una revisió de tota la normativa sectorial que suposés despeses supletòries. I això tampoc no s'ha fet.

Entenem que hi han coses, senyora consellera... –i suposo que en el seu torn de rèplica ens dirà que moltes d'aquestes coses no poden fer-les perquè no tenen recursos, però–, entenem que hi han moltes coses que es poden fer sense recursos. I això és el que li reclamem al seu Govern, i això és el que trobem a faltar en aquests moments per part del Govern.

Fa encara no tres mesos que es van comprometre també en seu parlamentària, a proposta d'una resolució de la diputada socialista Núria Ventura, que ens presentarien als grups parlamentaris una relació de tots els deutes del Govern pendents amb els ajuntaments, disgregats; per tant, saber què és el que devia cadascun dels departaments. I això, a hores d'ara, passats tres mesos, tot i que la moció els donava un termini de dos mesos..., a hores d'ara, encara no disposem d'aquesta informació.

Entenem que cal actuar amb un principi de lleialtat institucional molt més gran del qual no ha actuat aquest Govern. Entenem, doncs, que cal més col·laboració amb les entitats locals. No es poden prendre certes mesures, ho entenem nosaltres, amb traïdoria i nocturnitat com s'ha fet per part d'alguns dels departaments del Govern –i més tard m'hi referiré. És bàsica aquesta col·laboració. És bàsica aquesta lleialtat institucional perquè els ajuntaments sàpiguen en cada moment què és el que han de fer i en quina situació es troben.

Els ajuntaments no són nens, els ajuntaments són majors d'edat des de fa molts dies i tenen la necessitat de conèixer quina és la realitat amb què es trobaran en l'exercici pressupostari, precisament per poder planificar i per poder preparar perfectament quin és el seu futur.

Segurament, vicepresidenta, ha visitat molts ajuntaments. Vostè és conscient de quina és la situació. Per tant, no ens inventem res. Però les mesures que està adoptant aquest Govern amb els ens locals, sense comptar amb la seva col·laboració ni donant-los informació prèvia, està provocant que en aquests moments arribem ja a l'os –a l'os– de les finances locals. Tenim situacions on ja els ajuntaments han de començar a repercutir sobre els ciutadans allò que deixen de cobrar

de la Generalitat, perquè els ajuntaments no és que no vulguin assumir-ho, és que no poden assumir-ho.

Això, evidentment, també, aquesta falta de liquiditat està afectant l'impagament dels proveïdors i, per tant, doncs, es va generant una pilota, tenint en compte, a més a més, que molts ajuntaments acaben sent la primera empresa, com aquell qui diu, dels municipis i que, per tant, caldria que aquestes fossin empreses punteres i generessin..., fossin fenòmens de generació d'ocupació local. Necessitem, senyora consellera, compromisos, necessitem compromisos certs. No n'hi ha prou que s'aprovin resolucions en aquest Parlament que després quedin en paper mullat.

Per tant, el que els demanem..., i els ho posarem fàcil: presentarem una moció posterior a la interpel·lació, a la qual, com hem fet en altres ocasions, volem que vostès se sumin. Però volem també que aquestes vagin tenint compliment. Per tant, no els exigirem terminis, però sí que els exigirem compromisos i que, per tant, aquestes siguin acomplertes. Perquè, si no, vostès es van excusant en el compliment d'aquestes perquè no tenen finançament, que jo ja li insisteixo que n'hi ha algunes que sí que requereixen finançament, però que en d'altres casos només cal voluntat política.

Ahir el president del Govern ens deia que, gràcies a les seves negociacions a Madrid i al posicionament respecte al Govern de l'Estat, aconseguiria més liquiditat per al país. I nosaltres entenem, per desgràcia nostra, amb la mala experiència que ja tenim des de fa molts anys, que això no serà així. I ens agradaria equivocar-nos, ens agradaria que el Govern de l'Estat, per una vegada, complís amb els seus compromisos, pagués allò que deu a Catalunya i millorés, a més a més, el finançament local.

Hi han diversos temes molt concrets als quals em refereixo de passada però que, en tot cas, segurament aprofundirem en la següent intervenció. És..., desconexem en aquests moments quins són els pagaments pendents en l'àmbit del PUOSC; no sabem quants diners deu el Govern, i amb quines anualitats, als ajuntaments. Hem de saber donar una solució a aquest tema, i ens ha semblat que no costa tant.

Pel que fa a la Llei de barris, els ajuntaments receptors d'aquestes subvencions van rebre una carta el dia 23 de desembre en què se'ls deia que no rebrien cap subvenció per aquest motiu durant l'any 2012; però és que, a més a més, se'ls deia que no pagarien tot allò que se'ls devia. Ens sembla que..., primer, falta de lleialtat: no es pot comunicar una cosa el 23 de desembre, tenint en compte que els pressupostos municipals estan aprovats; no es pot retallar una partida pressupostària de què els ajuntaments han avançat els diners. Per tant, els ajuntaments estan fent de caixa creditícia de la mateixa Generalitat, amb el que els suposa, això, de pagament d'interessos. Per tant, encara som a temps que en aquests pressupostos incloguem una partida per a la Llei de barris que faci efectius aquests diners i aquests compromisos que tenen.

Un altre tema: el tema del finançament de les escoles bressol. Ens trobem amb un anunci per part del depar-

tament que diu que els 112 milions d'euros pendents per al sosteniment de llars d'infants...

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'acabar.

Marc Sanglas i Alcantarilla

...no saben... –un segon, presidenta–, el sosteniment de les llars d'infants, no se sabrà si es suspèn *sine die*, i no sabem quan cobraran els ajuntaments, i tampoc no sabem quina és la previsió per a l'any 2012.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyor diputat, primer de tot, deixi'm que li agraeixi el to i el contingut de la seva intervenció, de la seva interpel·lació. Vostè sap que compartim des del Govern aquesta preocupació pel món local, de la qual li puc dir que el Govern és molt conscient. Jo he visitat, des del primer dia que em vaig incorporar com a responsable dels ens locals, constantment, ajuntaments; he rebut quantitat d'alcaldes, que m'han posat de manifest la situació, algunes vegades inclús angoixant, de les seves finances. I, per tant, en aquest sentit, des de la Direcció General d'Administració Local i des del Govern en general i des del meu departament, hem actuat amb un principi de lleialtat absoluta. Un principi de lleialtat que, primer de tot, es basa a poder dir les coses com són, i a poder parlar d'una manera molt transparent, i a poder parlar d'una manera molt clara, i sobretot a no portar a enganys.

Vostè em parlava d'una sèrie de temes a què jo li faré referència, que li aniré responent, però sí que voldria que li quedés constància, sobretot, que aquest Govern, doncs, ha treballat, treballa i, sobretot, treballarà per aconseguir redreçar la situació financera dels ens locals, no?, i que d'alguna manera hi estem posant les bases, ja que estem tramitant amb la major diligència possible aquells pagaments que té el Govern de la Generalitat amb els municipis. I aquesta és la prioritat del Govern pel que fa als ens locals. I, tot i que ja li he repetit que en la immensa majoria..., ja li ho he dit altres vegades: alguns dels pagaments ens els vam trobar sobre la taula –i després li ho explicaré.

Miri, la gestió del pressupost que hem fet de l'any 2011 des del Departament de Governació ha estat exemplar. Deixi'm que li digui que per primera vegada –per primera vegada– des de l'any 2009 no s'ha modificat un acord de govern pel que fa a les aportacions que es fan del PUOSC. I, per tant, per primer cop s'ha recuperat i enguany s'ha pagat més pel que fa al PUOSC del que es va pagar el 2009 i el 2010. Per tant, el 2011 hem recuperat en aquest sentit uns pagaments

que hi havien pendents i, per tant, s'ha corregit la trajectòria del PUOSC, que era anar tirant la pilota endavant i, per tant, anar posposant pagaments. I això es deu a una gestió eficaç, eficient del PUOSC. I aquesta ha estat una de les prioritats del departament: posar totes les eines i posar tots els màxims recursos per poder fer front a uns pagaments pendents que hi havia del PUOSC, i en aquest sentit, tal com em vaig comprometre en seu parlamentària, ho hem tirat endavant.

I, per tant, jo entenc i és legítim que correspon als alcaldes i a tots els grups parlamentaris, i també al Govern, no?, defensar la seva capacitat d'autonomia i, per tant, també defensar en aquest sentit els deutes que tenen des del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments. Ahir vostè ho deia: vam rebre les entitats municipalistes i els vam posar sobre la taula, doncs, quina era la situació econòmica del Govern de la Generalitat, cosa que s'ha pogut veure en la discussió dels diferents pressupostos. I també vam posar sobre la taula la voluntat que, en el temps més curt possible, puguem fer front a aquells pagaments que hi han pendents. Però vostè entendre també que el que no es pot fer és, en un any, fer front a tots uns pagaments que algunes vegades vénen de tres, de quatre anys enrere. Per tant, nosaltres hem iniciat diverses accions per poder, com li deia, redreçar aquesta situació, malgrat no poder comptar amb massa recursos, com vostè igualment sap, però intentarem pal·liar les dificultats que es troben els alcaldes i alcaldesses en el dia a dia, no?

I vostè diu: «Escolti, han de fer també coses, poden fer coses sense recursos econòmics.» N'hem fet, i n'hem fet d'importants, sobretot pel que fa referència a petits ajuntaments, que a vegades són els que més necessiten aquest ajut, no? Vostè sap que quan l'Estat va anunciar que l'incompliment en el rendiment de comptes de molts municipis comportaria que aquests no rebessin l'aportació de l'Estat, aquells municipis que no haguessin fet aquest rendiment de comptes, que en el cas de Catalunya eren 143, des del departament vam fer un seguiment minuciós d'aquelles causes que havien portat a aquest incompliment de molts ajuntaments i vàrem col·laborar per tal que poguessin complementar les dades i poguessin facilitar aquestes dades al Govern central i, per tant, d'aquesta manera, fer front i poder tenir aquests ajuts. I en aquest sentit hem reduït de 143 a 23 aquests municipis que no han pogut fer front a aquesta obligació. I això permetrà, doncs, a molts d'aquests ajuntaments poder disposar d'instruments de millora dels seus ingressos i, sobretot, també d'estalvis del que suposen les seves despeses.

També hem fet una altra cosa important, que és que ens hem coordinat amb totes les diputacions per tal que puguem ajudar també a elaborar plans econòmics financers per als municipis en situació de desequilibri financer. Des del primer dia el Govern de la Generalitat ha estat al cantó d'aquells ajuntaments que han tingut una situació econòmica complicada, incorporant programes, incorporant ajuts, incorporant criteris per tal de reduir despeses i per tal d'incrementar ingressos. I, per tant, en aquest sentit, al cantó dels ajuntaments.

Sap també que hem fet una sèrie de programes... Per exemple, traurem una nova convocatòria del Feder, dels eixos 2 i 4, pel que fa referència a un programa que es diu «Viure al poble». Vostès el coneixen perfectament, perquè va ser l'anterior Govern, doncs, qui el va posar en marxa, i aquest Govern l'ha adaptat a les necessitats actuals. I és un programa que en total són més de 45 milions destinats al món local, a programes de regeneració urbana, que, a més a més, doncs, poden donar resposta a aquells ajuntaments que més ho necessiten i que poden realment també crear llocs de treball i de riquesa en el municipi.

També creiem que és important, doncs, dotar de persones qualificades els nostres ens locals, no? I en un moment important com l'actual, en què hi ha d'haver rigor i responsabilitat..., és en aquest sentit també que hem fet una nova convocatòria de secretaris i interventors d'habilitació estatal per tal que se'n pugui fomentar com més aviat millor la incorporació, per tal de poder ajudar a aquest control financer tan necessari dels ajuntaments. I aquesta també serà la tercera vegada que els ajuntaments puguin disposar d'un cos d'habilitació.

Nosaltres –ja li ho vaig dir l'anterior vegada, en la seva interpellació– hem tingut converses amb el Govern central per tal d'agilitzar també la posada en marxa d'ajuts adreçats als ajuntaments per resoldre l'actual situació econòmica. Vàrem posar sobre la taula temes que afectaven tots els ajuntaments. Vàrem demanar la compensació de les liquidacions negatives als nostres ens locals d'anualitats anteriors; vostè sap que la resposta de l'anterior Govern, doncs, no va ser gaire positiva. Vam demanar també la necessitat d'autoritzar refinançaments a llarg termini. Vàrem proposar noves línies d'ICO, que anaven molt més enllà de les proposades per l'Estat, i sap vostè, doncs, que tampoc vàrem tenir un èxit mesurat.

Però deixi'm que li digui una cosa: vostè també feia referència abans –i amb això acabo– a dos temes, al projecte de governs locals, i també feia referència al Fons de cooperació local. El Fons de cooperació local l'hem mantingut, amb una reducció molt mínima, i vàrem fer el mateix l'any passat, perquè entenem que, a més a més, és una prioritat per als alcaldes, per als ajuntaments i, per tant, als ens locals.

I deixi'm que li faci una referència també al projecte, a l'avantprojecte de llei de governs locals i d'hisendes locals. Miri, vostè diu: «Segurament això s'allargarà...», sí, segurament s'allargarà. I jo crec i espero que convingui amb mi que és millor que s'allargui i que tinguem un bon projecte de llei, que tinguem una bona llei, que no pas que la fem a corre-cuita per tal de complir uns terminis. Per tant, jo no li asseguro..., jo faré tot el possible perquè puguem complir aquells terminis que ens hem marcat com a parlament, però jo també crec que aquí és prioritari, primer, poder arribar a un consens amb el territori. Aquesta és una llei que ha de comptar amb la implicació dels ens municipals, perquè són aquells que reben la realitat. Per tant, jo el que sí que els demanaria és que no poséssim el calendari per damunt del contingut i del fons; jo crec que és millor arribar a un acord. No hem de

perdre de vista que tenim compromisos parlamentaris i hem d'intentar complir-los. També som conscients que aquesta és una llei important, aquesta és una llei de país, una llei en la qual demanarem, com és lògic, i sé que comptarem amb la col·laboració de tot el seu grup, de tots els grups parlamentaris, però també és molt important de les entitats municipalistes.

L'altre dia vàrem posar en un acord de govern la necessitat de fer, de crear una comissió d'experts que, d'alguna manera, doncs, poguessin ajudar a elaborar els criteris per tal de tirar endavant aquesta llei, que, com li deia, és una llei de país, i estic convençuda que tots convindran que és molt més important el fons que no pas el calendari, que, hi insisteixo, hem d'intentar, de totes totes, complir, però que no ens ha d'acotar el debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, presidenta. Consellera, quan nosaltres els reclamem el termini és perquè van ser vostès, com a grup parlamentari, qui en va fixar el termini, no l'hi vam posar nosaltres; va ser el seu representant, en aquest cas el senyor Corominas, qui en la negociació de la moció va demanar que poséssim el termini d'un any, per això l'hi vam incorporar, no vam ser nosaltres, eh?, coincidint plenament amb vostès que és important, és més important el fons i el contingut que segurament el mateix calendari, però també ens sembla important, doncs, que si assumim uns compromisos... Jo penso que el món local, li ho deia abans, necessita recursos però necessita cops a l'esquena, necessita veure que des d'aquesta cambra treballem per a ells. I, per tant, que nosaltres, quan ens comprometem..., quan nosaltres, quan parlem amb els nostres alcaldes, els diem que el primer trimestre de l'any 2012 tindrem un projecte de llei, començarem a treballar en un projecte de llei, home, que en siguem conscients, res més.

Des d'aquest punt de vista també li he reconegut la feina que havien fet vostès. Escolti, em sembla fantàstic que des del departament s'hagi donat suport als ajuntaments pel tema de la rendició de comptes; ens sembla que ja és el que pertoca, diguem-ne, és com allò del valor, que se li suposa, no? Doncs, per tant, entenem aquest seguit de qüestions..., que els agraïm que hagin mantingut alguns programes i n'hem fet..., en la meua primera intervenció ja n'he fet esment, i per tant quan s'han de reconèixer les coses, s'han de reconèixer, i per tant ja sap vostè que sempre hem tingut aquesta voluntat, però que en tot cas també ens toca, i permeti'm l'expressió, estirar-los de tant en tant les orelles si no ho compleixen tampoc.

A nosaltres ens sembla que, per fer, per anar més endavant, entenem que cal que el Govern entregui ja, ens entregui ja, com a grups parlamentaris, les dades dels deutes pendents amb els ajuntaments; estableixi un ca-

lendar per als ajuntaments. Perquè els ajuntaments ho estan demanant. El món local ho està demanant. Més que solucions, més que recursos immediats, vol saber com ho farà; no vol... Hi insisteixo, els ajuntaments estan acostumats a treballar en condicions molt complicades. I, per tant, doncs, el que sí que ens demanen, i suposo que ahir se'ls va traslladar..., demanen un calendari per poder planificar; és el que els deia en la meua intervenció inicial. Volen poder donar dades certes, prefereixen que se'ls digui que cobraran el mes de maig, però que cobrin el mes de maig, que no que se'ls digui que cobraran el mes de gener..., i no veuran un duro fins no sé quan. Són prou grans per aguantar.

Entenem també que és important, donat el retard en els pagaments i tenint en compte que hi ha una modificació de la Llei de barris en marxa, per justificar els projectes, que això s'adeqüi també amb pròrrogues en el PUOSC, per fer compatibles..., perquè no ens trobem que hi hagi ajuntaments que, intentant fer un projecte a través de la Llei de barris compensat amb PUOSC, s'acabin trobant que perden la subvenció del PUOSC perquè no l'han justificat a temps perquè no han pogut fer l'obra perquè no arribaven els recursos per part del departament de política territorial amb la Llei de barris. Per tant, ens sembla que això també és important que es faci, es tingui en compte.

Ens sembla que també la Generalitat hauria d'establir..., s'hauria de constituir en avaladora d'un crèdit generalitzat per als ajuntaments per fer front a alguns projectes per als quals ja hi han subvencions, hi han subvencions concedides, com, per exemple, en el cas del departament d'educació, per a les llars d'infants. Per tant, si el Govern té aquesta capacitat de gestionar un crèdit on es puguin anar afegint les diverses entitats locals, segurament el tipus d'interès al qual es poden acollir els ajuntaments serà molt més favorable, i més tenint en compte el context actual on les caixes han tallat l'aixeta a les entitats locals; per tant, que la Generalitat, el Govern, surti al costat i reforci el paper dels ajuntaments.

Ens sembla també que seria necessari que el departament, el Govern en sí, es fes càrrec, si en alguns casos els ajuntaments estan patint demandes per impagaments, demandes de morositat per impagament..., que aquests interessos, també, si es concreta una causa-efecte amb l'impagament per part de la subvenció de la Generalitat..., la Generalitat també fes front a aquests interessos que han hagut de suportar, que estan suportant, perquè en aquests moments els ajuntaments ja estan suportant i no estan carregant..., però és que a més a més en alguns casos ja estan sent denunciats per incompliment i per morositat. I, per tant, ens sembla que no podem carregar sobre els ajuntaments aquestes altres càrregues, amb les dificultats que tenen en aquests moments.

Ens sembla que cal augmentar en aquest context sobretot les partides del Fons de cooperació, més que del PUOSC, que ja també demanem increments de les partides del PUOSC, perquè no pot ser que aquells fons incondicionats es rebaixin, per poc que sigui, però que es rebaixin, perquè disten o tallen molt el que és el principi d'autonomia local. Tenint en compte les

dificultats que tindran els ajuntaments per fer front a la seva part del PUOSC, ens sembla molt més important carregar en aquests moments els ajuts per la via del Fons del cooperació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Sí, diputat, bé, jo entenc la seva preocupació, perquè la compartim. I, per tant, aquests pagaments pendents..., i aquest calendari que el Govern de la Generalitat posarà sobre la taula, el posarà en el moment que el pugui posar amb tot rigor i a més a més... (*Veus de fons.*) Sí, no, no... Sap què passa? Que nosaltres podíem posar sobre la taula molts calendaris, senyor Sanglas, però després aquests calendaris s'han de complir. I, per tant, en un moment en què hi ha una incertesa encara d'ingressos, entendrà que nosaltres el que no farem serà donar expectatives no reals als ens locals. Per tant, el dia que puguem posar sobre la taula un calendari posant de manifest un cop més que la prioritat del Govern és poder pagar els ens locals, doncs, així ho farem.

Ara, com vostè sap, s'obre una porta, que és aquest fet que l'altre dia, en el Consell territorial de Política Fiscal i Financera, doncs, es va anunciar una línia de crèdits ICO a les comunitats autònomes. I, si això fos així, doncs, part d'aquesta línia podria anar també adreçada a reduir el dèficit dels ajuntaments.

En el moment que el Govern de la Generalitat pugui posar sobre la taula un calendari viable, el posarem, i mentre, com vostè entendrà, doncs, no el posarem. Segurament són maneres de treballar diferents, però cada u, doncs, anteposa la seva manera de treballar. I per nosaltres per damunt de tot hi va en aquest sentit el rigor.

Però, li ho torno a dir, miri, tot i les dificultats de tresoreria que la Generalitat ha patit, aquest ha estat l'any –aquest ha estat l'any– que més diners s'han destinat per pal·liar els deutes dels ajuntaments, eh?, tant pel que fa a partides del PUOSC com pel que fa a partides del Fons local europeu, o del Fons de cooperació local, 140 milions, li ho repeteixo, més que en el 2008, el 2009 i el 2010.

I, per tant, també des del departament s'han tramitat documents comptables per pagar obligacions que s'havien contret amb els ens locals per una quantitat superior a 300 milions d'euros, 330.

I tot això ho hem tramitat tot i les tensions de tresoreria. Per tant, bé, jo crec que també, doncs, és positiu poder valorar i poder posar sobre la taula com a govern aquelles accions que estem fent.

Des del departament i des de la Direcció General d'Administració Local estem en contacte diari amb el Departament d'Economia per tal de prioritzar el paga-

ment dels Fons de cooperació local, perquè entenem que és d'aquells que a més a més ajuden i alleugereixen la tresoreria dels ens locals, no?, i per tal també d'anar fent efectives inversions, prioritzant sobretot aquelles despeses de fa més temps.

I actualment hi ha pendants 189,5 milions d'euros del pressupost del 2011 de la Direcció General d'Administració Local. D'aquests, la major part, uns 116 milions, són en concepte d'obres i inversions efectuades pels ens locals, i 68 corresponen al Fons de cooperació local, recursos que vostè sap que els ens locals utilitzen per sufragar les despeses corrents, no?

S'han pagat més de 137 milions d'euros aquest any 2011 entre els que es troben els més de 65 que la direcció es va trobar a principis del 2011 sense que hi hagués una contrapartida pressupostària. Tampoc ningú va avisar, deixi'm que li ho digui, els alcaldes que el Govern no podria aportar uns diners que havia compromès quan l'obra s'estava executant.

I ja li he dit que nosaltres no treballem així, i per tant nosaltres no posarem sobre la taula un calendari fins que no tinguem aquell rigor que el podem complir. I, per tant, escolti, la nostra actitud és totalment constructiva en aquest sentit, positiva, i hi intentem donar resposta en allò que podem.

Un altre aspecte que li poso sobre la taula. En compliment del que deia la moció que vam aprovar en aquesta cambra i en la resolució també del debat de política general pel que fa referència a la Llei de governs locals, clar que nosaltres varem posar sobre la taula un calendari, perquè el van pactar amb tots vostès. Però jo insisteixo que hem de tenir calendaris. I també en aquest sentit estic convençuda, doncs, que, com vostè ja ha posat de manifest, és més important el fons que el termini, i hem d'intentar seguir aquest calendari, però aquests són projectes ambiciosos que requereixen la implicació de tot el territori, són projectes que necessiten una gran participació, que han de comptar amb el major consens possible, tant en el territori com en aquesta cambra.

I és en aquest sentit, també, que he demanat als grups parlamentaris de poder-hi treballar ja des de l'inici, en aquesta elaboració d'aquest projecte de Llei, que entenc que és un projecte de Llei, com li deia abans, de país i que necessiten més que mai en aquests moments els ens locals.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació financera dels ens locals.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació financera dels ens locals (tram. 300-00112/09)

La presenta el Grup Parlamentari Socialista i té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, reitem el mateix debat, espero que no amb les mateixes paraules.

Els ens locals es troben en una situació econòmicament molt difícil; no li descobreixo absolutament res. I això succeeix a més a més en un moment de crisi econòmica severa, de llarga durada, en què les polítiques locals de serveis als ciutadans són cabdals més que mai que afavorir la cohesió social en els pobles i en les ciutats del nostre país.

Perquè és des de la proximitat i la capacitat que aquesta atorga per adaptar-se a la realitat social i econòmica de cada indret, és des de la proximitat, des d'aquesta proximitat, ho reitero, des d'on es té el millor coneixement possible de les demandes i de les necessitats de la ciutadania.

Des d'aquest coneixement, des de la proximitat i amb l'experiència de trenta-dos anys de municipalisme democràtic, els ens locals han tingut un paper actiu en les polítiques de benestar per tal de lluitar contra les desigualtats que es fan ja no només evidents, sinó dramàtiques –dramàtiques– en l'actual situació de crisi econòmica.

En aquest context, els governs locals han recordat la necessitat que les institucions del país, el Govern i els governs locals, el Govern de la Generalitat i els governs locals, vagin de la mà per tal de garantir, alhora, un finançament suficient per a les competències que des de 1979 i de forma progressiva han anat assumint els ens locals precisament per aquesta proximitat de què parlàvem als ciutadans. És a dir, per allò de..., en paraules del president Mas ahir en aquesta cambra, per allò de ser el *front office* del sistema institucional del nostre país.

Quines són les causes d'aquesta situació? En són moltes i ara, probablement, no és el moment ni tenim el temps per discutir-les amb detall, però deixi'm que li'n citi tres. Una, la mateixa configuració del sistema de finançament local, que és objecte d'una demanda ja reiterada del món local, i la desproporció entre aquest finançament i les competències que realment estan exercint. Una altra, les limitacions a l'endeutament, limitacions normatives. I una tercera, el retard en el pagament de les transferències als ens locals per part d'altres administracions, essencialment per part de la Generalitat al món local.

Sobre la primera i la segona, permeti'm que no m'hi aturi ara, en el primer cas perquè, respecte a la Llei d'hisendes locals o, com vostès la denominen, la Llei de finançament municipal, esperem que aquesta legislatura s'aprovi. I, de fet, vostès van signar a principis

de legislatura un compromís que entraria en aquesta cambra el 2011. Però respecte a aquesta llei, dic, el més calent és a l'aigüera. L'únic que tenim ara és el compromís de crear una comissió de treball perquè pugui elaborar, pugui treballar en paral·lel les lleis de governs locals i de finançament local. Res més. Permeti'm que li ho digui, ja saben què diuen de les comissions, no?: «Si pretens no resoldre un problema, crea una comissió.» També diuen una altra cosa que sovint també és certa: «Si vols saber quina és la capacitat de treball d'una comissió, divideix la capacitat intel·lectual més baixa dels membres de la comissió pel nombre d'aquests integrants, i tindràs la capacitat real de treball.» Per tant, tan sols esperem, vicepresidenta, permeti'm que li ho digui, tan sols ho esperem, que vostè trenqui aquesta malastrugança en aquesta ocasió.

L'altra causa, la impossibilitat normativa d'endeutament, és un tema que ha estat objecte de debat en aquesta cambra, i ho serà, i, per tant, ara no hi entrarem. Compartim el valor de l'estabilitat financera i, per tant –ho sap ben bé–, no hi entraré.

Em centro, per tant, com es pot esperar, en la tercera causa: l'incompliment dels pagaments en el món local, dels pagaments pendents, l'any 2011 essencialment, per part de la Generalitat i el seu sector públic, dels compromisos de pagament als ens locals: ajuntaments, consells comarcals i diputacions. Un impagament que suposa, ja li ho avanço, una deslleialtat, en majúscules, als governs locals, i un menysteniment de les funcions que aquests desenvolupen per a l'establiment de les polítiques socials, les polítiques de serveis locals a la ciutadania, adreçades, en un moment com ara, a la cohesió social i a lluitar contra les creixents desigualtats.

Aquesta és una situació molt greu, molt, sense cap mena de dubte, i estic també convençuda que vostè la comparteix. I no puc pensar que vostè, quan prenen la decisió de no complir amb aquests compromisos de pagament dels deutes pendents amb el món local, no s'imagini qui és que hi ha darrere d'aquests impagaments, qui en patirà les conseqüències.

Quan vostès decideixen no pagar les beques menjador, qui en patirà les conseqüències?, qui creu que hi ha al darrere com a afectat d'aquest impagament? Quan vostès decideixen no pagar el transport escolar, qui creu que hi ha al darrere com a afectat? I quan vostès decideixen no pagar les escoles de zero a tres anys, qui creu que hi ha al darrere com a afectat? O quan decideixen no pagar el Pla de millora de la Llei de barris, qui creu que hi ha al darrere com a afectat? O quan vostès decideixen ni tan sols efectuar una nova convocatòria de la Llei de barris, qui creu que hi ha al darrere com a afectat? O quan decideixen no pagar el Fons de cooperació local, qui creu que hi ha al darrere com a afectat? O quan vostès decideixen no pagar per la depuració d'aigües, qui creu que hi ha al darrere com a afectat, vicepresidenta?

La ciutadania. La ciutadania hi ha al darrere. D'aquí l'enorme gravetat d'aquesta situació, una situació ja no de preocupació, sinó d'angoixa; d'angoixa per l'as-

fixia que pateixen els ens locals davant d'aquells ciutadans que es troben, precisament ara, en una situació de fragilitat enorme en aquesta situació de crisi.

Què ha fet el Grup Socialista davant d'aquesta situació? Ha presentat, bàsicament, dues iniciatives. Una, primera, per intentar conèixer la magnitud del problema, perquè és la millor manera..., no estem parlant aquí de responsabilitats, sinó que s'ha de conèixer quina és la magnitud del problema per poder trobar les millors solucions per resoldre'l. I, per tant, amb aquest objectiu vam presentar un conjunt de dues mil preguntes.

Una segona: vam promoure un debat a la cambra, del qual en va sortir una moció. Un debat amb una interpellació, que va formular, que va defensar la nostra diputada Núria Ventura, a principis del mes d'octubre; una moció, conseqüent a aquesta interpellació, que va ser aprovada pràcticament per unanimitat en aquesta cambra.

Anem a pams. Les preguntes. Per a cada municipi, per a cada consell comarcal i per a cada diputació, vam preguntar dues coses: una, per la quantificació del deute pendent de liquidació per part del conjunt dels organismes i dels ens dependents de la Generalitat, i per la previsió d'obligacions econòmiques concretes amb els ens locals per part de la Generalitat i el seu sector públic, fruit de convenis, acords puntuals o plurienials ja signats. Li fèiem dues mil preguntes, dues mil xifres li demanàvem.

Quantes respostes hem obtingut? Una, vicepresidenta, una, idèntica per a les dues mil preguntes. Quantes xifres hem obtingut? Cap, absolutament cap.

I ens preguntem: és admissible el silenci com a resposta quan es demanen dades concretes? Dades, per cert, que vostès han de tenir –han de tenir-les. Es poden polir una demanda concreta sobre les dades del deute i les obligacions de pagament en futures..., amb una resposta idèntica, que parla de les nou línies d'actuació concretes que des del Govern estan duent a terme en l'àmbit local? Si haguéssim volgut saber quines eren aquestes nou línies, hauríem preguntat exactament això; però preguntàvem quanties, municipi per municipi, comarca per comarca, diputació per diputació.

Vicepresidenta, aquesta resposta multiplicada per dos mil equival a dues mil riotes, a dues mil burles o a dues mil bufetades. Però no només bufetades a la funció d'aquesta cambra, que és també la de controlar el Govern, són dues mil bufetades especialment al paper dels ens locals, dels governs locals del nostre país i dels ciutadans que depenen, que esperen aquests serveis que deixaran de poder prestar els ajuntaments a causa d'aquest impagament.

I és que no només neguen pagar, no només es neguen a pagar el deute, és que es neguen a donar les xifres de a quant ascendeix aquest deute. On és la lleialtat institucional, vicepresidenta? Perquè, recordi-ho, i li ho vaig dir ja un dia: la lleialtat institucional, la lleialtat ben entesa, no és només la que s'exigeix, sinó la que es practica.

I la segona iniciativa, li ho deia, era la moció aprovada pel Parlament arran de la nostra interpellació. Una moció que incloïa dades ben concretes, compromisos ben concrets: fer públiques i trametre als grups parlamentaris, en el termini de dos mesos –estàvem parlant del 20 d'octubre–, les dades sobre el deute de la Generalitat als ens locals. Fer públiques i trametre als grups parlamentaris, també en el termini de dos mesos, les dades sobre els compromisos pluriennals ja signats, vigents; i abonar, abans del 31..., abans d'acabar l'any 2011, el deute que la Generalitat tingui pendent. Dades ben concretes, compromisos ben concrets establerts per aquesta cambra, votats pràcticament per unanimitat en aquesta cambra, alguns dels quals també votats per vostès.

A data d'avui, el Parlament segueix sense disposar d'aquestes xifres, i, evidentment, els ens locals segueixen sense disposar dels recursos corresponents, ni tan sols del calendari de pagament.

Acabo, vicepresidenta, un nou menysteniment de la funció d'aquesta cambra, ja li ho dic; però, sobretot, un nou menysteniment, una nova deslleialtat als governs locals, i el resultat no pot ser altre que una enorme decepció.

Per tot plegat, tornem a preguntar-li, avui, tres preguntes molt senzilles, i que les coneix des de fa molts mesos: quin és el deute pendent amb els ens locals, quant el farà efectiu i quina és la previsió d'obligacions futures de pagament, amb els ens locals, contraetes fins avui. Té una nova oportunitat, aprofiti-la.

Altrament, no ens quedarà altre remei que pensar que el que està demostrant davant d'aquesta cambra és que no la respecta, no respecta la funció atribuïda a aquesta cambra, però, sobretot, que no es fa el càrrec de la gravetat de la situació en què es troben els ens locals del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, el màxim respecte personal, polític i en nom del meu grup en aquesta cambra, no... –això que quedi per endavant–, no en tingui cap dubte, de veritat.

Ara la decebré, perquè jo, segurament, ara diré coses similars... (*Veus de fons.*) Ja la decebo sense haver començat, veig. Però segurament diré coses similars a les que he dit abans, però, per un principi que jo en dic no el principi d'incertesa, sinó el principi de coherència. I, per tant, en aquest sentit, diré coses similars, perquè és la posició del Govern, i és la mateixa quan parlem amb el Grup d'Esquerra, quan parlem amb el Grup del Partit dels Socialistes, quan parlem amb la resta de grups parlamentaris –Partit Popular, etcètera.

Deixi'm que li faci una precisió. Vostè s'ha centrat en els incompliments, jo ho faré més en els compliments. També ho faré en els incompliments, però ho faré més en els compliments, perquè crec que és important recordar-ho.

Però hi ha una cosa que..., miri, no m'ha agradat, li ho he de dir, senyora Bonet. No m'ha agradat, perquè crec que no és just, i li ho he de dir amb tot el respecte i el «carinyo» que sap que li professo. Vostè creu que el Govern de la Generalitat decideix no pagar els ens locals perquè sí? Vostè es pensa que nosaltres no tenim un respecte i, a més a més, una responsabilitat cap als ens locals? Vostè s'ho creu, això, realment?

Perquè, clar, vostè, amb les afirmacions que feia... Diu: «Escolti, qui hi ha al darrere...» Diu: «Vostès decideixen que no paguen transport escolar, que no paguen això, i vostès no saben qui hi ha al darrere, que al darrere hi ha els ciutadans.» Sí, al darrere hi han els ciutadans, en som totalment conscients; però al darrere que no puguem pagar hi són vostès. (*Veus de fons.*) Sí. (*Veus de fons.*) Hi ha la seva acció de govern. Sí, sí..., senyora Bonet, deixi'm que li ho digui. I això sí que és lleialtat institucional.

Perquè vostè es pensa que aquest Govern té una política d'ajustos perquè sí?, o no? Perquè, clar, a vostès no els agrada..., nosaltres hem heretat una situació econòmica complicada, amb un context econòmic complicat. Ja sé que no els agrada, però nosaltres a la motxilla portem 8.500 milions d'euros que vostès es van gastar i que no tenien. I això és lleialtat institucional? Jo crec que..., escolti, potser val la pena que tots parlem amb el mateix llenguatge i que, sobretot..., home, siguem conscients de la situació que estem i d'on partim, no? I, per tant, home, no ens atribueixi una responsabilitat a nosaltres de la qual vostès també en tenen certa, jo diria que molta, responsabilitat de la situació econòmica que nosaltres rebem.

I escolti, no m'excuso, en absolut; però sí que li situo les coses, perquè, si no, escolti, algú ens pot estar sentint per la televisió i pot pensar: «Escolti, el Govern de la Generalitat “disfruta” retallant prestacions a tothom.» Doncs, escolti, el Govern de la Generalitat és conscient que té una situació econòmica molt delicada, en part perquè ha d'afrontar uns deutes adquirits per l'anterior Govern, uns incompliments, i, per tant, en aquest sentit, es veu obligat a fer una sèrie d'ajustos per poder mantenir l'estat del benestar. I això és el que fem.

I això també és actuar amb transparència, amb rigor i amb la ferma voluntat de fer les coses bé, i, especialment, d'explicar-les bé, i, en aquest sentit, fem un pas endavant. I hem fet, com li deia, moltes coses: hem fet més aportacions, pel que fa al Pla únic d'obres i serveis, l'any 2011, que no pas el 2008, 2009, 2010. Vostè ho deu recordar, perquè vostè era secretària de govern. Per tant, vostè, els acords de govern..., o bé els feia vostè o bé passaven per vostè, perquè tenia un paper determinant en el si del Govern. Vostè deu recordar un acord de govern del 16 de febrer del 2010, en el qual es posposaven totes aquelles aportacions que havia de fer el PUOS aquell any; és a dir, tiràvem la

pilota endavant. En comptes de fer front, l'any 2010... –ara no recordo la quantitat, però–, posposàvem ja 13 milions per a l'any següent; però no els reservàvem, ho posposàvem i ja ho pagarien. L'any 2010, posposàvem 45 milions més: pilota cap endavant. Això és lleialtat institucional?

Per tant, jo crec que, senyora Bonet, el que hem de fer és actuar amb rigor, dir les coses pel seu nom. Jo crec que, en aquest sentit, vostè, doncs, segurament ha obviat algunes coses o ha passat per alt altres coses.

I deixi'm que acabi... Ah!, no, no..., tinc temps –tinc temps–, tenia el rellotge malament i veia que no.

Doncs, jo abans li he dit que li posaria de manifest, més que els incompliments, els compliments. I així jo faré, no? Nosaltres estem treballant per posar-nos al dia en el tema dels pagaments.

Vostè m'ha fet una pregunta molt curta, que m'ha dit: «Escolti, volem saber quin deute hi ha, quan es pagarà i la previsió.» Jo, malauradament, li responc el mateix que li he respost al diputat d'Esquerra Republicana, al senyor Marc Sanglas. Doncs, miri, en el moment que el Govern de la Generalitat pugui dir amb tota garantia una previsió de calendari que es pugui complir, ho posarem. I això significa que hi ha d'haver una certesa en els ingressos, que en aquest moment no hi és.

I vostè ho deu recordar, perquè, escolti, l'anterior Govern, del seu mateix partit polític, doncs, escolti, va incomplir amb el tema dels ingressos. Vostè sap que hi ha 759 milions pendents. Doncs, miri, haurien anat molt bé per paliar també els deutes que hi ha amb els ajuntaments, que deuen anar, si fa no fa, per aquesta quantitat. Per tant, amb això crec que li responc un parell de coses.

Però, escolti, deixi'm que li vagi fent referència, anomenant els compliments, que jo crec que això és important, perquè també vostè en tingui constància i no li calgui fer dues mil o tres mil preguntes. Jo crec que per un principi d'austeritat i jo crec que també..., segurament amb una pregunta ho hauria pogut generalitzar. De tota manera, estem, com sap, a la seva disposició en aquesta acció de control que vostè exerceix d'una manera molt forta, per respondre a totes aquelles coses, doncs, que cregui convenients, tant si es fan amb una pregunta com si es fan amb dues mil; amb dues mil triguem una mica més, ja ho sap, però, en tot cas, complim amb els terminis, sempre, que marca la llei, perquè jo en sóc responsable i hi tinc una cura especial, tot i que de vegades, com sap vostè, demanem pròrrogues, com és lògic o com està dintre de la norma.

Però avui li deia, miri, hem prioritzat el Fons de cooperació local, perquè sabem que la situació dels ajuntaments és complicada i, per tant, en aquest sentit, sabem que és necessari que puguin tenir aquests diners per tal de fer front a les despeses corrents.

Una altra cosa que li vull apuntar: el Pla únic d'obres i serveis. Ahir vàrem tenir aquí el debat sobre la llei d'acompanyament; ningú va fer referència a aquest aspecte. Nosaltres hem canviat els criteris del Pla únic d'obres i serveis, doncs, perquè ens ho han demanat els ajuntaments per donar resposta a les neces-

sitats dels ajuntaments en aquest moment i, per tant, d'acord amb les entitats municipalistes. Jo crec que des del moment que vostès no van dir res, doncs, suposo que..., estic convençuda que té tot el seu consens en aquest sentit.

També li explicava al senyor Marc Sanglas que hem fet una acció específica, sobretot, en aquells ajuntaments que tenien problemes per tal de poder fer front a l'obligació de presentar les liquidacions davant l'Estat, i en aquest sentit hem ajudat més de 143..., no, més, no: 143 municipis a poder complir amb aquesta obligació, i, per tant, crec que s'han reduït a vint els ens locals que no ho han fet. Però, en tot cas, jo crec que és una aportació també d'aquestes que es fan sense recursos, com deia al senyor Sanglas, però que és important de destacar.

Altres aspectes que li vull posar, doncs, sobre la taula? Doncs també hem acompanyat aquells ajuntaments que han tingut i que han patit una situació de desequilibri financer, i ho hem fet des del primer moment. A part de rebre'ls, hem creat unes comissions, directament amb el Departament d'Economia, per tal d'acompanyar tot aquest seguit d'ajuntaments i ajudar-los a crear uns plans econòmics i financers. I ho hem fet coordinant, per primer cop, actuacions amb les quatre diputacions, per tal d'anar tots a una, per tal de no anar uns en una línia i uns altres en una altra, perquè entenem que en un moment de complicació econòmica el que cal és coordinar-se.

Per tant, en grans línies, aquestes són les coses que hem posat sobre la taula. Alguns també són projectes que neixen més..., com vostè sap, doncs, en situacions de crisi, a vegades és quan neix la inventiva i és quan es fan els grans descobriments i les grans estratègies. Doncs, també això ens esperona des del departament i des de tot el Govern a poder treure el millor de nosaltres. Diuen que en crisi es treu el millor de cada un; doncs, intentem també en aquest sentit buscar la part positiva d'aquesta situació i intentar donar el millor de tots nosaltres.

I deixi'm que acabi només –i amb això acabo, presidenta– amb una petita anotació. Vostè feia una petita broma sobre el tema de les comissions... Home, jo crec que s'ha de llegir la..., que està bé que hi posem a vegades també una mica, un toc d'humor per posar distància amb les coses, però jo li demanaria que es llegís l'acord de govern. Aquí estem parlant d'experts juristes de reconegut prestigi. A mi no m'agradaria que en cap cas quedés aquí una desacreditació de cap persona de la qual, doncs, vostè, jo i tots els membres de la cambra demanarem i necessitem l'ajut. Jo estic convençuda –i, miri, en això sí que li agafo el compromís– que aquesta comissió serà una comissió que treballarà amb rigor, amb responsabilitat, perquè hi hauran primeres figures –catedràtics i persones del món jurídic, del món econòmic, del món polític– que ens ajudaran, com deia, en l'elaboració d'aquesta llei. Perquè li recordo que aquest és un govern, doncs, que busca la correlació i busca la coresponsabilitat de la gent i, per tant, també, en aquest sentit entenem que en les lleis, i sobretot en una llei com aquesta, que és una llei de país, que és una llei que hem de basar en

el màxim consens possible, necessitem el concurs i l'ajut de tothom, i estic convençuda que en aquest sentit aquestes persones seran d'una utilitat extrema i ens podran aportar tots els seus coneixements i tot el seu actiu, que en serà molt.

Doncs, re més; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Vicepresidenta, permeti'm que li ho digui, suposo que haurà entès bé la broma; efectivament, era la broma. Jo vinc del món de l'acadèmia, també; tota la vida he treballat a la universitat, i, per tant, l'última cosa que pretendré en qüestionar la creació de comissions... D'entrada, no li he dit que qüestionava la comissió d'experts; crec que hi han diverses comissions en aquest àmbit, eh? Però, simplement, el que li volia dir crec que ja ho ha entès, que és: compte amb l'ús que es fa de la creació de comissions com a missatge.

Però, en tot cas, vaig al gra. Després de sentir-la, efectivament –efectivament–, he d'admetre que vostè ha perdut una nova oportunitat per entendre o per deixar entendre, per demostrar que es fa el càrrec de quina és la gravetat de la situació.

Recordi el que li he dit abans: no estem aquí per demanar responsabilitats. Fixi's bé que les nostres dues mil preguntes eren amb l'objectiu de conèixer quina era la magnitud del problema; no he assenyalat a ningú, he dit: «quina era la magnitud del problema». I vostès ens diuen: «Nosaltres no podem dir quan pagarem, per rigor.» Perquè sigui creïble el seu discurs, vicepresidenta, li falta una dada, que vostè se l'ha saltat, que és que el que li estem preguntant és que ens digui *quant* –amb te– i no només *quan* –sense te–, que ens digui la quantia, i també que ens digui quan pagarà, que ens digui la quantia i que ens digui el moment. Però també li diem la quantia, i això no apareix en el seu discurs, la quantia no ens la diu, i la té. I comencem per aquí, i no els està assenyalant ningú fins aquí.

El que sí que em fa creure és que, en el moment que vostès decideixen presentar-ho com una qüestió de rigor, que no ens poden dir quan es pagarà perquè no tenen els recursos i, això sí, fa gala d'aquesta mirada enrere que tant s'estila..., bé, algun dia s'acabarà, suposo; però això només lliga, només és coherent en el seu discurs si vostès comencen per donar-nos-en les xifres. Llavors potser lligarà el seu discurs, el seu, però és que ni tan sols ens diuen les xifres.

Per tant, vicepresidenta, crec que ha de fer un pas enrere i començar per oferir les xifres que vostès també van aprovar el compromís, en aquesta cambra, que donarien abans d'acabar l'any 2011. Crec que estem al 2012.

Per tant, no ens ha contestat ni quin és el deute, ni quan es farà efectiu, ni quin és el volum de les obliga-

cions de pagament contraetes fins ara de cara al futur. Bé, és evident que tot el que ens ha dit i que en bona part reflecteix dues dades..., una, la informació que va traslladar ja ahir, en la reunió del president Mas amb les entitats municipalistes, i l'altra, una altra informació que, vicepresidenta, no és que l'haguéssim sentit en la interpellació d'Esquerra Republicana: és que vostè ens acaba d'explicar avui, novament, el contingut que ja hem llegit dues mil vegades en la seva resposta. Home, si vostè el que pretenen és excusar-se i el que fan és explicar-nos novament, per dues mil dues vegades ja, una resposta que no els hem demanat, que el que els hem demanat és que ens diguin la xifra, i vostès ens continuen insistint en les nou línies d'actuació amb el món local, jo crec que, a veure, no és exagerat que li parli de burles, eh? –no és exagerat que li parli de burles.

Per tant, ens hem d'interrogar sobre el perquè no respon a les preguntes, i només hi veiem dues possibilitats: perquè no ho sap –i no vull ni pensar en aquesta possibilitat, vicepresidenta, no hi vull ni pensar–, o perquè no vol. Però, ho repeteixo, no és que no vulgui pagar: és que no vol dir a quant ascendeix la xifra a pagar; que té un altre valor, aquest silenci. Per tant, no hi pot haver una altra conclusió, vostè no es fa el càrrec de la situació –no es fa el càrrec de la situació–, no permet ni tan sols als ajuntaments que facin una previsió de quant percebran, de quant i de quan.

Per tant, davant d'aquesta situació, només li puc recordar el que vostè ja sap: vostè és la responsable en aquest Govern d'aquestes polítiques; per tant, també és responsable en aquest govern d'aquests silencis. I, sense cap mena de dubte, aquests silencis, que són una desconsideració a aquesta cambra i al món local, als governs locals, faran que, si persisteixen, aquest Govern passi a la història per ser el Govern més antimunicipalista que ens hàgim pogut imaginar en el nostre país els darrers anys.

Quin serà el seu llegat? Resultats, ni un. I, això sí, un esquinç, una trencada, un trencament flagrant del principi de lleialtat institucional. Li ho reitero, la lleialtat ben entesa és no només la que s'exigeix, sinó la que es practica, i vostè no fa, no respon, no explica i tampoc farà..., perquè el pressupost per al 2012 en el món local ofereix una situació o un escenari molt més greu del que ens puguem arribar a imaginar; un escenari que, ben lluny de corregir la fragilitat financera dels ens locals, l'agreuja, amb un fons de cooperació local que baixa un 7,7 per cent, quan la mitjana de baixada de tot el pressupost és d'un 4 per cent, i, pel que fa a les transferències condicionades, escoles bressol baixa un 17,6 per cent; conservatoris i escoles de música, un 30; foment de l'ocupació, un 27, i el Pla de millora de barris no té ni partida. I, si ho comparem amb el 2010, totes aquestes xifres, vicepresidenta, es dupliquen.

Per tant...

La presidenta

Senyora diputada...

Laia Bonet Rull

...vostès –i acabo, presidenta– estrenyen més, en resum, el cinturó dels ens locals que el propi cinturó de la Generalitat, i això se suma, a més a més, a un impagament, a més a més, posterior d'aquests compromisos.

De cara al futur, un consell, si em permet: no malbarati novament l'oportunitat del diàleg i de la resposta en aquesta comissió de què vostè parlava; no ho converteixi en una operació de cara a la galeria, amb càmeres, columnes, fons de pantalla, com va ser la cimera –pretesa cimera– de l'acord estratègic de la primavera passada. Així no recuperarà la confiança que és imprescindible per sortir de la situació econòmica en què ens trobem. I el missatge «confiï en nosaltres, deixi'ns fer», que ens reiterava el portaveu del Govern aquest mateix dimarts, novament, ja no és creïble, vicepresidenta. Posem-nos a treballar, i només així podrem garantir un futur millor per al país.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora Bonet, jo sí que em faig el càrrec de la situació dels ajuntaments, li ho ben asseguro, eh? I me'n faig el càrrec perquè és un motiu de preocupació diari, perquè estic en contacte permanent amb els ens locals, de la mateixa manera que molts de vostès, però me'n faig i molt el càrrec, moltíssim.

I vostè diu: «Vostè és responsable dels seus silencis.» Sí, però també sóc esclava de les meves paraules, i vostè ho sap. I, per tant, les respostes que doni el Govern les ha de donar amb allò que creiem nosaltres que és imprescindible, que és donar-les, doncs, amb confiança, amb rigor i, per tant, avalades per fets. I si jo en aquest moment no li dic, no li podem dir des del Govern en aquest moment, no li podem dir, com vam explicar ahir a les entitats municipalistes... Ahir, la màxima institució municipal del país, a la Comissió de Govern Locals..., vam tenir una reunió amb el president i amb mi mateixa, i els vam explicar la situació i el perquè no els podíem donar, en aquest moment, el calendari. I ho van entendre, senyora Bonet! I el compromís..., però si li he quantificat abans, senyora Bonet! És que vostè no m'ha escoltat! Vagi-se'n a l'acta. L'he quantificat, li he dit que amb l'incompliment que va tenir el seu Govern dels 759 milions s'hauria pogut pagar el deute dels ajuntaments. Sí, s'hauria pogut pagar. Per poc, però s'hauria pogut pagar. Per tant, escolti, no em digui que no li n'he donat la xifra, perquè la hi he donat. Aquesta és la xifra, i, per tant..., i aquesta és la manera d'actuar del Govern, de no enganyar la gent, de no donar xifres ni donar calendaris quan no els els podem donar. Per tant, escolti...

Jo també deixi'm que li digui, senyora Bonet, miri..., també li ho explico. A vegades he rebut gent i alcaldes

en el despatx que ens han agraït la transparència amb què hem actuat i el fet que no els hàgim donat falses expectatives. Perquè el primer que demana un alcalde és: «Escolti, no m'enganyi, digui'm quan hi podrà fer front.» Per tant, escolti, aquesta és la nostra prioritat, poder complir aquells compromisos que posem sobre la taula, no? I aquesta és la manera que treballarem.

Vostè diu: «El pressupost del 2012, que per al món local és més dur...» Doncs, escolti, no ho és; no ho és, de més dur. És... (*Veus de fons.*) No, però vostès a l'hora de fer... Però, senyora Bonet, vostès, que tenen una visió global, de paraigua, home, a l'hora d'elaborar els pressupostos i de fer les esmenes, doncs, també saben que ha de quadrar. I, per tant, el que vostès no poden fer és una crítica constant, doncs: «Escolti, inverteixen poc en política social, inverteixen poc en no sé què...» Escolti, vostè sap que les xifres han de quadrar i que aquest Govern prioritza per damunt de tot aquelles polítiques socials que incideixen més directament en els ciutadans, i moltes d'elles van a través dels ajuntaments. I és en aquest sentit que ho estem fent; de la mateixa manera que des del departament estem primant aquelles actuacions que possibiliten, que faciliten el dia a dia dels ens municipals i de la vida dels ajuntaments.

I això passa també per posar sobre la taula que hi han molts ajuntaments que també hauran de prendre mesures de contenció, i que segurament tots han de fer una reflexió d'aquelles infraestructures –faraòniques, algunes– que s'han fet en el passat i que en aquest moment no es poden mantenir. Per tant, aquesta també és una reflexió que hem de fer en el món local, i segurament són reflexions que no són agradables, diputada, vostè ho sap, però jo crec que també és de rigor haver-les de fer. I, per tant, forma part també del tarannà d'aquest Govern, de responsabilitat i de transparència, posar les coses sobre la taula i explicar el que hi ha.

Per tant, reflexions en aquest sentit; recolzament al món municipal, per altra banda... Escolti, i segurament d'aquí a unes setmanes o potser, doncs, un mes ens podem felicitar tots plegats perquè s'ha reduït el deute de la Generalitat amb els ajuntaments, jo n'estic convençuda, però en aquest moment no li puc posar un calendari sobre la taula. Ja li he posat la xifra.

I més important que la xifra és quan hi podrem fer front, i en això estem treballant i aquesta és una de les prioritats del Govern. I deixi'm que li digui també en aquest sentit que el Govern de l'Estat actual, doncs, també ens obre una perspectiva diferent, no?, i ens permet albirar que si hi ha una millor tresoreria per al conjunt de les administracions públiques de l'Estat –cosa que esperem– podrem pagar millor i més aviat als ajuntaments. I, per tant, en aquest sentit, per nosaltres també és important aquest tarannà, en principi, del nou Govern de l'Estat.

Per tant, prioritat del Govern: estar al cantó dels ajuntaments, complir amb tots aquells compromisos. Li ho vaig dir ja en la meua intervenció el passat 6 d'octubre, li ho repeteixo avui i tantes vegades com calgui: el Govern treballa, treballarem, pels nostres ciutadans, pels ens locals, i això significa treballar també, doncs,

perquè els ciutadans rebin el millor servei. I en aquest sentit torno a enllaçar amb aquesta llei de governs locals, una llei necessària... Vostè em deia, clar: «Potser és que hi ha massa comissions.» Bé, però, escolti, aquesta és una llei que hem de fer amb el món municipalista. Vostè sap que, a més a més, des de la Federació Catalana de Municipis es demana expressament que hi hagi una presència important. I jo crec que és molt important que la federació i l'associació i, per tant, tots els ajuntaments tinguin una empremta directa en una llei que té com a base el territori. I estic convençuda, i crec que vostè també...

La presidenta

Senyora consellera...

La vicepresidenta del Govern

...que aquesta comissió –acabo, presidenta–, doncs, avançarà cap a bon port. De la mateixa manera que ho farà aquella que hem ofert als grups parlamentaris, que després seran els diputats que hauran d'acabar treballant i tramitant la llei, que puguin tenir ja un paper en l'elaboració d'aquest avantprojecte. Per tant, escolti, aquesta és una voluntat de consens cap a una llei que esperem que sigui de país, i estic convençuda, senyora Bonet, que tindrem el seu recolzament, el del seu grup parlamentari, i, per tant, en aquest sentit podrà ser una llei de govern i de país, com tan necessària és.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic.

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 300-00110/09)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i l'exposició la farà l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, bé, aquesta interpellació no ve a ser més que una continuació d'un aspecte sectorial important del debat que teníem ahir sobre el finançament de la Generalitat i la situació que afecta els nostres conciutadans en la matèria. Es tracta de parlar en profunditat dels criteris que s'han utilitzat per fixar el nou sistema tarifari, i també de la necessitat de replantejar-nos tots plegats el sistema de finançament del transport públic a Catalunya.

La revisió de tarifes del 2012 no ha estat afortunada, malgrat el que ha dit el Govern. La targeta T-10, com

bé saben, que és el títol més utilitzat, s'ha pujat un 12 per cent, ha passat de 8,25 a 10 euros; la T-50/30 s'ha pujat un 10 per cent, de 33 i mig a 37, i el bitllet individual, un 38 per cent, d'1,45 a 2 euros. Entre tots tres, són el 90 per cent dels títols que s'utilitzen en el transport.

És cert i em dirà l'honorable conseller que s'ha rebaixat un euro la T-Mes i que s'ha rebaixat també la T-Trimestre. Totes dues, senyor conseller, representen sols el 7 per cent dels usuaris, i estan estructurades de tal forma que per poder-les utilitzar d'una forma rendible, perquè surti a compte a l'usuari, s'han de realitzar seixanta-vuit viatges mensuals a la corona 1 i entre cinquanta-u i cinquanta-nou a la resta de corones. Com veu, no dóna ni temps per fer tots els viatges necessaris. Per tant, no ens diguin que han fet un esforç per afavorir els títols de més freqüentació. En tot cas, després parlarem de què s'hauria de fer per crear títols que fomentin realment i que ajudin l'usuari habitual.

Alhora, com vostè també sap, en el cas de les rodalies de Catalunya s'ha parlat d'una revisió de l'oferta tarifària de regionals per unificar-ne els preus i les condicions en rodalies. Està bé, perquè tenim la competència per fer-ho, rodalies i regionals catalans, i és positiu. Però també hem de lamentar que s'hagi incrementat de mitjana la tarifa un 8,1 i que, en el cas dels bitllets de menor import, no n'hi hagi cap que sigui inferior a 2 euros en trajectes que no poden superar els deu quilòmetres, la qual cosa representa un increment, en el bitllet més simple, d'un 29 per cent. I per què no dir-ho?, encara que sigui comparatiu: davant d'aquests increments del 12 i del 29 per cent, els peatges s'han pujat entre un 4,8 i un 6,67 per cent, en el cas de les autopistes, encara que aquest no és el tema d'avui, però és evident que hi ha també una desproporció.

Però això ha vingut acompanyat també, perquè per primera vegada en deu anys una pujada de tarifes tan espectacular s'acompanya d'una retallada important dels serveis públics de transport, especialment l'urbà i l'interurbà. Divuit línies o serveis suprimits totalment, senyor conseller, i trenta-cinc reduïts en freqüència, amb una reducció del transport nocturn d'un 30 per cent menys de trajectes en dies laborables i un 16 per cent menys en dies festius, amb el cas més greu i més sagnant, que ha estat el de Vilafranca del Penedès, que queda el servei interromput a Sant Sadurní i que, si es vol anar a Vilafranca, s'ha de passar per Vilanova. O, per què no?, assenyalar també el cas de la interrupció del servei de funicular entre l'estació de ferrocarrils d'Olesa i el nucli d'Esparreguera, amb el que això ha representat.

Però alhora això ve acompanyat, senyor conseller, de la paralització per segon any d'obres que falta molt poc perquè puguin ser útils per fomentar la intermodalitat. I ens volem referir al cas sagnant de la interconnexió de l'estació d'Ernest Lluch, entre la línia 5 i el Trambaix, que sols està per acabar i que facilitaria molt la intermodalitat en aquest sector, o, ja en un sentit més ampli, el tram central de la línia 9 del metro de Barcelona, que precisament ha de cobrir un dels sectors amb més demanda de transport en metro.

Hem de constatar també progressos insuficients en l'extensió de la integració tarifària i de la intermodalitat, i hem de recordar que el 2012 el Pla de transports de viatgers a Catalunya diu que ha d'estar completat el sistema d'integració tarifària per a tot Catalunya, de tots els sistemes modals.

És cert que el Govern ha reconegut que hi ha un problema estructural en el sistema del finançament del transport públic, i que nosaltres compartim aquest diagnòstic, i que tots els grups crec que ho compartirem. Estem d'acord, però –almenys, no sé si vostè hi estarà d'acord–, que per desgràcia això continua incidint en els sectors més febles de la nostra societat. És a dir, abordar aquest problema de finançament s'està agafant per la via fàcil d'apujar aquells títols que són més utilitzats per la població, pels ciutadans que van a treballar, que van a estudiar o que utilitzen el transport públic freqüentment.

També volem destacar que aquesta pujada, que vostès han presentat com un principi de millora del sistema de tarifació, s'ha fet amb molt poca consideració per les entitats socials, sindicals, veïnals, que estan cridades a participar en aquest procés. Vostès, aquest increment, l'anuncien una setmana després d'haver-se reunit el Consell de Mobilitat de l'ATM, en què no es va parlar del tema; no passen aquesta qüestió per la Comissió de Preus de Catalunya. I fa més d'un any, des que estan al Govern, no s'ha dignat convocar el Consell de Mobilitat de Catalunya, previst a la Llei de mobilitat de Catalunya. I són organismes en què s'haurien d'abordar els problemes que ara ens ocupen.

És cert que hem de plantejar un nou criteri per finançar el transport públic; hi estem totalment d'acord. Fa més de deu anys que s'ha seguit la tendència que l'augment de les tarifes del transport públic hagi pujat molt per damunt de l'IPC, però sobretot molt per damunt dels increments salarials. En deu anys s'han incrementat un 67 per cent les tarifes, davant del 29 per cent de l'IPC. I aquest increment, aquests dos últims anys, que vostès han estat al Govern, ha estat substancialment superior. I és preocupant que dintre d'aquests increments la T-10, la més venuda, hagi tingut un encariment, aquests deu anys, del 74 per cent, davant, ho repeteixo, de l'increment del 29 per cent de l'IPC i molt menys del salaris, quan representa el 84 per cent de les targetes venudes. Per tant, s'ha de fer un esforç molt considerable per canviar.

No m'estendré –perquè no hi ha temps, però el conseller, òbviament, ho coneix– en la situació dramàtica que està vivint l'ATM i tot el que és el sistema de finançament, diríem, a la regió metropolitana de Barcelona; una situació que creiem insostenible, amb un desequilibri d'explotació de 167 milions d'euros per enguany, dels quals 40 poden venir de disminució dels costos, 25 es poden recuperar per l'increment de tarifes, però ens queden 102 milions que requereixen resposta. I el greuge comparatiu que estan patint els ajuntaments de Catalunya, els que no estan a la primera corona, que estan a l'agrupació de municipis amb transport urbà, que també estan patint una situació econòmica molt difícil.

Reconeixem, i és cert, que l'Estat ha fet menys aportacions que la que ha estat fent la Generalitat durant aquest període. L'Estat va aportar 257 milions l'any 2010, que cobria el 21 per cent del cost; 134 el 2011, si bé cal afegir-hi els 50 milions que van venir de la mà del traspàs de rodalies... Ho dic per allò que diu sempre el conseller: «Què ens van traspasar? La gestió dels serveis i res més.» I 50 milions, que vostè legítimament ha incorporat a l'aportació que ha fet la Generalitat, de 286 milions, que va fer el 2010, 239 més 50, 289, el 2011. I amb això és evident que no n'hi ha prou.

Però la solució no pot ser continuar gravant l'usuari individual. Cal presentar en aquest Parlament com més aviat millor la llei del finançament del transport públic. És un compromís que ja ve de la Llei de mobilitat, que és cert que l'anterior Govern no va arribar a presentar quan s'havia de presentar, però que creiem que totes les forces polítiques estarem d'acord a presentar. I cal en aquesta nova llei de finançament –i aquesta és la part que ens agradaria després aprofundir– fixar nous criteris.

Un primer criteri, que no creiem que s'hagi de continuar estenent: el tema del transport públic urbà sempre ha de ser un servei públic i sempre ha d'haver-hi aportació dels ciutadans..., perdó: dels ciutadans i de l'Administració pública, d'una forma equitativa. És un servei com la sanitat, com l'escola, com els serveis socials bàsics. El transport públic de qualitat ajuda a l'economia, ajuda a la competitivitat, ajuda a l'ocupació i ajuda al medi ambient, i, per tant, no són diners que perdem, són diners que hem d'invertir correctament. I aquest és un principi que ha de quedar molt clar: la Generalitat ha de tenir un sistema permanent de finançament del transport públic. I en la negociació del nou sistema de finançament amb l'Estat hem de reclamar que dintre les partides ordinàries, en el nou acord fiscal, hi hagi també la previsió corresponent, ordinària, per als serveis de transport. Crec que en això ens podem posar d'acord i que no sigui cada any, doncs, com un regal.

Però després s'ha de parlar seriosament d'un nou model de tarifació, un nou model de tarifació que realment fomenti la utilització del transport públic i no el desincentivi, o un sistema de tarifació que no estigui pensat per a usuaris absolutament monòtons: una única línia, un únic trajecte, cada dia el mateix, sinó que realment faciliti la intermodalitat i sempre i en tota situació permeti la utilització de títols que tinguin extensió en tot el territori i en qualsevol circumstància.

També ens agradarà parlar, i acabo, senyora presidenta, dels aspectes de la tarifació social. Vostè s'hi ha referit, també: «Per primera vegada rebaixem la tarifació per als aturats.» Però ho fan, amb aquest títol que li he dit, que aquests aturats realment han de buscar molta feina, perquè han de fer entre seixanta-vuit i cinquanta-nou trajectes el mes perquè aquest descompte que vostè els ha aplicat a la targeta, els pugui sortir a compte, a la targeta T-Mes.

Per tant, creiem que seria més útil parlar d'un altre tipus de tarifació o de les propostes de tarifació que li

han fet arribar des del punt de vista de sostenibilitat, que realment fomentin el transport públic i busquin també finançament, amb la descongestió del transport privat, és a dir, que es desincentivi el transport privat i que tot el que s'apliqui per a aquesta desincentivació del transport privat vagi al transport públic.

Doncs, ens agradarà escoltar les seves explicacions. I la petició, en definitiva, que tingui a bé reconsiderar aquesta situació al més aviat possible.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per respondre a aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyor president. Senyor Milà, agraeixo l'oportunitat que ens dona aquesta interpellació que ha plantejat en nom del seu grup per poder, doncs, debatre un tema que és absolutament cabdal com és el del transport públic en el nostre país.

Sóc conseller del Departament de Territori i Mobilitat i tinc molt clar que les polítiques de mobilitat és el nexa més clar que hi ha entre el que són les polítiques de territori i les polítiques de sostenibilitat.

Entenc que les polítiques de transport públic són la clau de volta de la mobilitat. Aquí hi podem coincidir. I a més hi afegiria, com vaig dir ahir responnent a la pregunta que em va formular un altre diputat, el senyor Labandera, que entenc que les polítiques de mobilitat són un dels pilars de l'estat del benestar. I, des del meu departament, si volem garantir la cohesió social del nostre país o volem fer aportacions a la cohesió social, hi han dos àmbits de polítiques que hem de cuidar molt especialment: un és el de mobilitat; l'altre, les altres, són les polítiques d'habitatge.

Ara, sap vostè, senyor Milà, que estem vivint una situació de crisi econòmica, una situació de restricció pressupostària que afecta tot el Govern i que afecta d'una manera molt especial el departament que jo encapçalo, que és el que està vivint els ajustos pressupostaris, doncs, més gruixuts de tot el Govern, precisament uns ajustos que recauen especialment en aquest departament per tal d'evitar que altres departaments, com poden ser el Departament de Sanitat, el Departament d'Educació o el Departament de Benestar i Família, hagin de fer uns ajustos traumàtics.

Amb això li vull dir que no ens podem abstenir d'aquest entorn de crisi. I les polítiques de transport tampoc es poden abstenir d'aquests entorns de crisi. Però, com sap vostè, la crisi és una oportunitat, la crisi és una oportunitat moltes vegades. I ho està sent per al nostre país per poder posar ordre en algunes polítiques, que no li diré que les teníem desordenades, però sí queestic convençut i estem convençuts des del Govern que podem fer les coses molt millor.

I una d'elles, una d'aquestes polítiques, és la de transport públic, és el nostre sistema de transport públic; un sistema important, un sistema millorable, però un sistema del qual ens sentim orgullosos: 2,7 milions de trajectes cada dia; tanquem l'any 2011 aproximadament amb 922 milions de passatgers transportats. Això és una prova manifesta de la importància i l'impacte social d'aquestes polítiques.

I garantir tot això, doncs, exigeix fer aquests ajustos que ara li plantejava. El primer d'ells, passa per la sostenibilitat, passa per l'equilibri financer del nostre sistema. Que és un tema important, senyor Milà, és un tema al qual nosaltres donem la màxima importància, no sé si vostè la hi dona, perquè tot el que he sentit que em plantejava en aquesta línia era dir-me que havíem de fer una llei de finançament del transport públic, una llei que suposo que ha de dir el que ha d'aportar cada Administració. Bé, escolti, parlem-ne. Nosaltres, en tot cas, ara li explicaré el que aportarem l'any 2012, que és molt, que és més que mai.

Hem de tenir present, per exemple, que l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona l'any 2011 l'hem tancat amb un dèficit de 88 milions d'euros; un dèficit que nosaltres, les administracions, no podem suportar, que l'estan suportant els operadors, els operadors públics i els operadors privats. I això, si ho deixem créixer, ens obliga, ens porta a fer una pilota grossa, i això el que pot posar en perill és la sostenibilitat del mateix sistema. Per tant, això nosaltres no ho farem de cap manera. Aquest conseller no serà coresponsable d'haver portat el sistema de transport públic del nostre país al límit.

I aquesta afirmació ens porta conseqüentment a prendre mesures, ens porta conseqüentment a adoptar mesures, mesures que, si les contemplem només des de la perspectiva de la pujada tarifària, podrien ser mesures traumàtiques. Però ens hem estimat més prendre'ns-ho molt més seriosament i defugir la simple pujada tarifària; hem anat a plantejar un model que implica canvis substancials. De quin tipus? Ara hi entraré.

Però abans li voldria completar el que fa un moment afirmava: hem aportat més diners que mai. Efectivament, el Govern de la Generalitat enguany, en el pressupost del 2012, aporta 300 milions d'euros al sistema metropolità de transport. L'any 2011 en vàrem aportar 280. Espero que es faci càrrec que, en el context d'ajustaments pressupostaris, passar de 280 milions d'euros a 300 milions d'euros, en un departament que té un pressupost de poc més de 1.500 milions d'euros i que la meitat d'aquest pressupost és captiu per pagar obra feta, doncs, l'esforç és notabilíssim; és un esforç que està a l'alçada de la importància que hi donem, a aquest sistema. Si repassem, doncs, els anys anteriors, veurà per exemple que l'any 2008 es varen aportar 258 milions d'euros; enguany, 300.

Es referia vostè a les aportacions de l'Estat. L'Estat any rere any va aportant menys recursos, va drenant els recursos que aporta al sistema metropolità de transport: l'any 2008 va aportar 173 milions d'euros; l'any 2009, 166; l'any 2010, 200; l'any 2011, 183; l'any 2012, 112 milions d'euros. Com ho aguantem, això? Com

aguantem aquest pas de 183 milions a 112? Amb l'increment de l'aportació per part nostra, amb l'increment que fa l'Ajuntament de Barcelona, que passa de 73 milions d'euros a 80, amb el manteniment de les aportacions de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i amb una sèrie de mesures addicionals, que ara li voldria explicar, que són molt importants.

En primer lloc, estem fent un esforç molt gran d'estalvi i d'eficiència. Enguany, gastarem 45 milions d'euros més. I això, senyor Milà, passa per racionalitzar els serveis. Ara, quins serveis hem eliminat? Vostè s'ha referit a alguns. O més que serveis, expedicions: les que no tenien ús, allò que en llenguatge ferroviari es diu «passejar ferro». En aquest país passejàvem molt ferro; «ferro» vol dir passejar mitjans de transport sense ocupació. Si un mitjà de transport no té la resposta dels usuaris, que al final és a qui ens devem, el millor que podem fer és deixar-lo a casa. I això és el que ha fet aquest departament únicament i exclusivament, no hem fet res més.

Nosaltres, allà on hi havia alternativa, hem mantingut viva una de les alternatives i n'hem suprimit una altra. I les expedicions d'autobusos, per exemple, interurbans o urbans, que no tenien un mínim d'ocupació, s'han suprimit. Exclusivament s'ha fet això. Em sembla que és una mesura que és perfectament comprensible pel conjunt de la ciutadania en un moment de restriccions pressupostàries.

Si resulta que hi ha alguna expedició que hem suspès i que resulta que la utilitzava molta gent, estem disposats, doncs, a parlar-ne. I això estem fent amb els ajuntaments. Ara, si hi han ciutadans que descobreixen un mitjà de transport en el moment que se suprimeix, però abans, doncs, no hi havien prestat cap mena d'interès, em sembla que hi ha algú aquí que s'està equivocant, i no crec que sigui qui ha pres la decisió sobre la seva supressió, sinó potser, doncs, qui aixeca la veu en un moment que no és el moment oportú.

Les tarifes, el nostre sistema tarifari. Nosaltres venim d'un sistema en el qual l'Administració pública aporta aproximadament el 60 per cent del cost del bitllet i el 40 per cent l'aporten els privats. Cap a on anem? Anem a l'equilibri, anem a buscar una situació on el 50 per cent sigui aportat pels privats i el 50 per cent sigui aportat pels públics. Ja, el pas que hem donat aquest any –un pas que implica, com li deia, un estalvi important en el conjunt del sistema i també una redistribució de les tarifes– ens situa en el 53-47. Perquè tothom pugui entendre la situació en la qual estem: una T-10 costarà enguany 9,25 euros; si el ciutadà hagués de pagar el 100 per cent del cost de la T-10 hauria de pagar vint euros exactament. Qui paga la resta? Qui paga aquests 10,75 euros? El conjunt dels ciutadans amb els seus impostos.

Ara, la pujada no és lineal, senyor Milà. I vull fer-li entendre quelcom que entenc que és un error de consideració per part d'algunes persones i alguns polítics que analitzen el sistema de transport. És cert que el bitllet senzill i la T-10 són, representen la majoria de títols utilitzats. Però és que nosaltres no és que hàgim apujat el bitllet senzill i la T-10 per gravar allò que

la gent utilitza més, no, no; escolti, és que el que volem és que es produeixi una migració d'aquest sistema cap als altres. Sí, nosaltres volem fomentar el sistema, els bitllets o els títols de transport que permeten la utilització il·limitada dels sistemes o dels diferents tipus de transport. Aquest és el nostre criteri, i és per això que abaixem la T-Trimestre, que abaixem la T-Mes. És a dir, no només no les apugem, sinó que les abaixem; valdran menys aquest any 2012 que l'any 2011: passem la T-12 a tretze anys, rebaixem un 16 per cent la T-Jove i creem la T-Aturat. Escolti'm, ja sé que vostès la critiquen, però, mirin, és que vostès és que ni van tenir cap mena de consideració per als aturats, cap.

Per tant, senyor Milà, el que espero és el reconeixement d'aquesta mesura que permetrà que els aturats paguin el 50 per cent mínim en els títols de transport. O sigui que no em faci comparacions amb si han d'utilitzar seixanta vegades i escaig la targeta mes perquè els surti a compte, no, no; escolti, pagaran com a mínim el cinquanta o tindran com a mínim el 50 per cent de descompte.

Senyor president, senyor Milà, tinc alguns temes per comentar, però els deixo per a la rèplica.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, president. Senyor conseller, al principi ha centrat molt bé el tema –el transport públic és un servei social fonamental per a la nostra societat–, però a continuació em diu que ha de decaure davant d'altres serveis públics.

A vostè li correspon com a conseller posar davant del conseller d'Economia i del Govern la importància, al costat de l'educació i de la sanitat, del servei públic de transport com una política social i anticíclica econòmica fonamental, la que ajuda realment que, a través d'una mobilitat sostenible, la gent pugui traslladar-se també a llocs de treball més llunyans, etcètera. I en això veig que el conseller d'Empresa hi està d'acord... Per tant, fem aquest esforç pressupostari, no és un esforç a fons perdut, sinó que s'ha de fer.

Com fer-lo? El paradigma 50 per cent uns, 50 per cent els altres? Depèn, perquè aquesta repercussió sobre els usuaris, si ve com a conseqüència que hi han més usuaris, serà benvinguda; si és com a conseqüència d'anar incrementant progressivament els mateixos títols, que tenen aquest recorregut, que és important el nombre d'usuaris actuals, però que només els hem d'anar gravant cada cop més per assolir el 50 per cent, el que farem és dissuadir-los.

Què li vull dir? És molt important la política de foment del transport públic i de dissuasió del transport privat amb mesures que fomentin el traspàs modal

perquè es pugui assumir aquest objectiu i fins i tot potser un de superior, però no sobre la base d'anar incrementant el cost dels títols, sinó sobre la base que hi hagin cada cop més usuaris i, per tant, hi hagi un millor aprofitament d'aquestes infraestructures.

Al que es referia vostè: «És un cost insuportable.» Escolti, hem de revisar la forma en què calculem el cost del transport públic. No es pot incloure en el càlcul d'explotació els costos de finançament, per exemple, els costos de finançament, els costos financers d'infraestructura, perquè, si féssim el mateix amb carreteres, amb les carreteres que no tenen peatge o amb les que es paga el peatge a l'ombra, això va a càrrec de la Generalitat, perquè, si anés a càrrec dels ciutadans, com també seria legítim, la gent veuria realment quin és el sistema que resulta més favorable. I en aquest país passa això: en el sistema de transport públic hi repercutim els costos financers, els costos d'amortització de la infraestructura, quan això hauria de ser una infraestructura i una inversió pública.

Quant a les mesures que anuncia, no m'ha contestat si pensen, ja, aprovar la integració tarifària per al 2012, com està previst en el Pla de transport de viatgers de Catalunya. Perquè és fonamental això que ha dit vostè: que hi hagi un títol que permeti moure's a través de tot el sistema de transport públic de Catalunya –ferroviari, tramviari, de metro, d'autobusos, urbans i interurbans–, *ad libitum*. Aquest és el títol que fa falta, i aquest títol vostè no l'ha anunciat. Aquest títol l'estan proposant les organitzacions, com, per exemple, doncs, l'Associació per a la Promoció del Transport Públic, els sindicats, li estan parlant..., i sé que li han fet arribar –perquè ens ho han fet conèixer que li van fer arribar–, el novembre, una proposta per anar cap a un títol ambiental..., o els sindicats, per fer una proposta de títol social, en què es tinguin en compte les situacions de renda, les situacions de recerca de treball, la situació, sobretot, d'accés a polígons, per poder establir tarifes realment competitives i captar passatgers.

El mateix respecte als serveis nocturns, a què vostè es refereix, i a altres disposicions, diu: «És que hi ha gent que s'ha assabentat que existien aquests serveis quan ha sortit l'escàndol, perquè el suprimíem.» Doncs, potser que haguessin fet quelcom perquè se n'assabentessin que tenien aquesta alternativa d'utilització abans de tancar-lo. Han parlat amb els sectors d'oci nocturn? Han parlat amb els polígons industrials en els quals hi han torns de nit? Han parlat amb els sectors de comerç...? Vostè sap que estan molt disgustats amb la matèria, i els sectors industrials. I tant que ho estan, en determinats sectors!

Per tant, si hi creiem, si creiem en el transport públic en aquestes situacions, fem allò necessari perquè es pugui utilitzar més, perquè es difongui i perquè es conegui. I presentin una proposta de llei de finançament, no per limitar-ho a «mira aquests què diuen, tot ho remetem a la legislació», no, no..., fem un gran acord nacional al respecte: convoquem els agents econòmics i socials i plantegem seriosament quin és aquest nou escenari de finançament del transport.

I comencem per donar senyals positives a la gent: comprometi's a no incrementar, per exemple, l'any vinent, la T-10 o els altres títols, o a crear un títol que pugui substituir a aquests dins d'enguany. Perquè vostè dirà: «Ara no els puc canviar, ja està aprovat l'increment.» Però res li priva que el mes de juny, el mes de juliol, quan convingui, aparegui aquest nou títol. I adoptin les mesures tecnològiques, perquè al final acabem amb aquest problema, per poder transformar tots els sistemes de validació perquè es puguin utilitzar aquestes targetes, com vostè sap, de simple contacte, que són les que ens permetran utilitzar les noves tecnologies; i és també un exemple aquest que dèiem abans, ahir, d'economia verda.

Hi ha un nou sector tecnològic en què Catalunya pot ser punter, aplicant aquests sistemes de tarifació, de bitlletatge, que permetin, en definitiva, optimitzar un bon sistema de transport públic i captar usuaris.

Aquí ens tindrà. Allò que diuen, i acabo, senyor president –o senyora presidenta–: «No estem per a res. Diem no a tot.» Al revés, diem «sí» a mesures com aquesta. Aquest és un petit exemple del que dèiem ahir que es podien fer polítiques diferents; per exemple, les del foment del transport públic per ajudar l'economia, per ajudar la innovació tecnològica i per ajudar la sostenibilitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats i senyor conseller.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Milà, ha dit, vostè, algunes coses amb les quals no puc més que dir-li que hi estic d'acord. I són algunes idees, doncs, sobre les quals reflexionarem o hi ha algun aspecte dels que vostè ha esmentat que l'estem tirant endavant, i ara li ho diré.

Ara, el conjunt de la seva intervenció jo crec que té..., tinc una crítica a fer-li. És aquella que ens explica molt bé aquell refrany que diu que no es poden repicar campanes i anar a la processó, eh? I, vostè, que és un home, doncs, que..., quan era regidor de Mataró, cada any anava a la processó aquella fins a l'església de Santa Maria, a les Santes, i després cantava, no sé si era amb fervor o amb entusiasme, però jo l'havia vist cantar els gojos de les Santes, i ho feia, doncs, francament bé; doncs, escolti, sap de què li parlo, és a dir... (*Veus de fons.*) Sí, vostè m'està dient... –m'ho està dient–: «Equilibri del sistema de transport metropolità. Fem que tot funcioni. No apugem preus.» Però després m'està dient, també, quan li explico que estem adoptant mesures per racionalitzar la despesa, aleshores em diu que no suprimim serveis.

I jo li asseguro, senyor Milà, que tots els serveis que hem suprimit són serveis que no els utilitzava ningú –ho sento– o no els utilitzaven..., el mínim de persones

per justificar aquell servei. I que hi ha llocs on, al costat d'un tren que circulava durant les nits, hi havia un autobús..., que anava mig buit el tren i anava mig buit l'autobús, doncs, hem deixat el tren o l'autobús. Això és el que hem fet, no hem fet res més.

No calia que publicitéssim, doncs, algunes expedicions que feia anys i panys que funcionaven, i que les teníem allà..., perquè, ho suposo, a ningú li venia de gust, doncs, assumir el cost de suprimir-les. Doncs, miri, és d'aquelles oportunitats que té la crisi econòmica: ara no tenim més remei que suprimir-les per estalviar-nos 45 milions d'euros, però no crec que estiguem perjudicant a ningú.

I amb els sectors que es poden entendre afectats hi hem parlat, els ho hem explicat i ho han entès perfectament. M'ho penso, eh?, almenys, en general, crec que ha estat d'aquesta manera. La nostra aportació no decau. Subratllo els 300 milions d'euros que aportem, més que mai! Penso que és un bon símptoma de la importància que donem en aquesta qüestió del transport públic.

I, senyor Milà, suposo que amb els matisos que li vulgui, doncs, posar, estarà d'acord amb mi que el tema de la recurrència, o fomentar la recurrència, que els ciutadans no tinguin la recança de validar el tiquet perquè saben que amb aquell tiquet mensual o trimestral poden circular el que vulguin, és positiu, com també que la bonificació social que apliquem a determinats col·lectius –me n'he deixat alguns–, les famílies monoparentals, les famílies nombroses, els mantenim. La targeta de l'aturat, la posarem en marxa conjuntament amb el Departament d'Empresa i Ocupació, que ens ha d'ajudar, a través de les seves oficines, a poder distribuir aquest títol, i que espero que a final de mes ja el podrem presentar, i creiem que serà un títol molt útil.

I hi ha una qüestió que m'he deixat: la lluita contra el frau. Hi ha frau en el nostre sistema. Hi ha frau, per descomptat, doncs, molt alt en algunes modalitats que depenen menys de la Generalitat o dels ajuntaments, i més baixa, doncs, del que podrien ser metros, ferrocarrils o autobusos urbans i interurbans. Però el frau és una forma d'incivisme que paguem tots i que hem de mirar d'aturar com sigui; una de les mesures que s'han adoptat és incrementar l'import de les multes, de cinquanta a cent euros, per circular sense bitllet.

I la darrera qüestió a la qual em volia referir, que feia referència al fet que hem d'aplicar la nova o les noves tecnologies en el sistema per fer-lo..., diguem-ne –ho he entès–, per fer més fàcil la seva utilització, per garantir la intermodalitat; en fi, per incrementar els beneficis d'un bon sistema de transport públic. Hi estem treballant. Hem començat a treballar, i ja fa temps, però..., estem en contacte amb possibles socis tecnològics, per poder implementar la targeta sense contacte; que estem convençuts que en el moment que la puguem aplicar... –i espero que sigui més aviat que no pas tard, ara en aquest moment no li puc donar, doncs, una data concreta perquè no la tenim, però–, sí que estem convençuts que és el futur del sistema de títols del transport públic, n'estem absolutament convençuts. I, per tant, crec que quan el puguem presentar i quan

es generalitzi entre la ciutadania, doncs, suposarà un gran benefici conjunt.

Com penso, també, que el nou sistema de tarifació, malgrat els desajustos i malgrat els ensurts que pugui generar d'entrada, quan la gent fa els càlculs i veu l'increment que li pot representar, doncs, mensualment continuar utilitzant el títol que utilitzava l'any passat, quan fa cada família o cada persona la seva pròpia anàlisi de la utilització que fa del sistema de transport públic i del cost que té cada títol, això provoca un reajustament, i al final la gent s'acaba adonant que pot utilitzar altres títols que incorporen descompte, i, fet i fet, el preu final és exactament el mateix, en molts casos, quan no és millor.

Confiem que aquesta transició es vagi produint, i nosaltres, a través del sistema de preus, doncs, l'anirem afavorint.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants.

Interpel·lació

al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants (tram. 300-00111/09)

La presenta al Grup Parlamentari Socialista, i té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, interpel·lem sobre la política general de planificació i finançament de les escoles bressol o llars d'infants.

Com saben, les darreres setmanes ha emergit una situació creada, una situació difícil i complexa en l'àmbit de les escoles bressol, que les situa en un horitzó d'incertesa, en el mateix moment que el Govern de la Generalitat ha manifestat dubtes sobre la seva continuïtat en el suport i en el finançament d'aquest estadi educatiu. Hi ha hagut l'expressió que deia: «No sabem si seguirem finançant aquest estadi educatiu.» Aquesta situació d'incertesa afecta directament a moltes i moltes famílies de Catalunya que en aquest moment no saben ben bé si podran seguir portant els fills a l'escola bressol, de quina manera les afectarà la situació, en quant les afectarà i fins quan les afectarà. Hi ha un cúmul d'interrogants que s'haurien d'esvair o que s'haurien de resoldre.

La situació afecta d'una manera directa més de 57.000 famílies vinculades a l'educació infantil de primer cicle. Afecta una oferta d'escoles bressol de més de 45.000 places públiques, de les quals més de 41.000 són de ti-

tularitat municipal, i afecta també una oferta privada subvencionada de més de 12.000 places, en total unes 57.000 famílies, més o menys, es troben ara mateix amb aquest interrogant de manera directa: què passarà amb les escoles bressol?, podré o no seguir portant uns nens o unes nenes petits al primer cicle d'escola d'educació infantil?

Senyors i senyores diputats, és mirant d'interpretar les preocupacions d'aquestes 57.000 famílies afectades de manera directa per la posició del Govern, en situació de precarietat social i amb impossibilitat de fer front a una repercussió directa de la seves quotes, que hem presentat aquesta interpel·lació, per demanar a la consellera d'Ensenyament, per exigir, per implorar, si cal, per apel·lar al seu bon sentit de les coses, que el sabem, i reclamar una solució a aquest problema immediat que s'ha plantejat.

La Llei d'educació, en el seu article 56, va establir dos cicles d'educació infantil: dels zero als tres anys i dels tres als sis anys. Va establir, també, que en aquests primers dos cicles hi ha d'haver una estreta col·laboració entre centres educatius i les famílies, que són el primer referent efectiu dels infants en la vida i que tenen la responsabilitat primera de la seva educació.

Va establir, així mateix, que en el primer cicle, de zero als tres anys, s'ha de facilitar la conciliació de la responsabilitat de les famílies en la criança i en l'educació, amb les obligacions socials i laborals, conciliació de la vida personal i familiar amb les necessitats laborals.

Així mateix, va establir un currículum de primer cicle infantil que s'ha de centrar en el desenvolupament del moviment dels infants, el control corporal, la primera comunicació i el llenguatge, les primeres pautes de convivència, la descoberta de l'entorn proper als infants, etcètera, no? I també va establir, la Llei d'educació, que el Govern ha de determinar de manera conjunta amb els ajuntaments, d'una manera explícita, la manera més efectiva d'administrar els centres educatius corresponents.

Per la seva banda, més referències legals, la Llei 18/2003, de suport a les famílies, i la Llei de 5/2004, originada a través de la iniciativa legislativa popular, que segurament recordaran alguns, i aprovada per unanimitat, també amb el vot de CiU, varen afirmar, i mandat, que el Govern de Catalunya, en col·laboració i en coordinació amb els ajuntaments, impulsaria una xarxa d'escoles bressol o llars d'infants de titularitat pública, amb l'objectiu d'assegurar una oferta suficient i assequible –és a dir, accessible– a les famílies amb fills menors de tres anys, en tot el territori de Catalunya. Hi ha aquest mandat de la iniciativa legislativa popular.

En aquest sentit, cal dir, també, que en el programa electoral dels grups del Govern per a les darreres eleccions autonòmiques de 2010, s'apostava per la vinculació de les llars d'infants d'iniciativa social, el model educatiu d'interès públic. I el programa marc dels grups que donen suport al Govern per a les darreres eleccions municipals del 2011, establia, com a primer objectiu de polítiques educatives, impulsar les llars

d'infants de gestió municipal; objectius escrits i publicats en els programes electorals.

Sobre la situació generada, la política d'ajustos econòmics ha comportat una política de retall indiscriminat en l'educació contra la qual hem objectat en diferents ocasions i que té ara un dels seus efectes en les escoles bressol. La limitació, encara més, dels recursos que es destinen a aquesta finalitat des de la Generalitat constitueix un autèntic malson que apunta a una eventual repercussió a les famílies, que implicaria passar, en termes d'afectació de les famílies, de pagar 250 euros mensuals, menjador inclòs, a uns 450 euros mensuals, menjador inclòs, en el cas de repercussió de les quotes íntegres a les famílies.

La intensivitat de famílies que tenen uns ingressos limitats totals familiars entorn dels 1.500 euros mensuals dibuixa un escenari d'extrema dificultat. Hi ha una intensivitat de famílies amb aquests ingressos totals mensuals familiars, una repercussió d'una família que n'està cobrant 1.500 i n'està pagant 250. Una repercussió més àmplia comportaria, a la major part d'aquestes famílies que paguen una quota, veure's en la situació lamentable d'haver de deixar l'escola bressol, i les famílies que ingressen una beca pública amb aquesta finalitat també, que són aproximadament un 47 per cent del total, 47 de cada cent famílies..., implicaria un desequilibri social d'una magnitud sideral i situaria l'escola bressol sota un règim d'inviabilitat o, si volen, d'il·legalitat, per la consolidació d'una discriminació activa de caràcter social.

Sobre l'escola bressol planeja també una temptació permanent, no explícita però ben real, que és retallar en la línia d'acabar convertint les escoles bressol en meres guarderies o aparcaments de nens i nenes, a l'estil dels antics hospitals psiquiàtrics; es parlava d'uns magatzems de malalts, no? En aquest cas estaríem parlant d'uns recintes amb uns nens aparcats durant tot el dia, parets, vigilància i poca cosa més, diguem-ne. O la sortida... (*veus de fons*) –dic que s'ha dit, no?–, o la sortida de recomanar que els infants es quedin a casa amb la mainadera; però, és clar, és que la immensa majoria de famílies no es poden permetre una mainadera ni llogar algú que estigui a casa per atendre'ls, si és que han conciliar-ho amb la vida laboral. Aquestes són les situacions.

En data d'avui, la negativa del Govern de la Generalitat de fer front a les seves obligacions a la xarxa d'escoles bressol, administrada conjuntament amb els ajuntaments i finançada pel mateix Govern, pels ajuntaments i per les quotes de les famílies, està en un autèntic risc d'inviabilitat. A hores d'ara, els compromisos econòmics de la Generalitat, com s'ha dit en el debat anterior, corresponents al curs 2010-2011 encara no s'han liquidat, no s'han pogut liquidar, quan el curs 2011-2012, que ha començat, ha començat amb la matriculació i els recursos de les altres dues parts, ajuntaments i famílies, però no amb els fons de la Generalitat, i s'han situat els centres en una situació d'incertesa que denunciem o que volem fer notar i que apunta un eventual col·lapse, eventual trencament o repercussió a les famílies d'unes quotes que no són assumibles des de cap punt de vista.

En algun moment el Govern ha anunciat també que vol reformular el finançament basat en el sistema de tres terços i el cost atribuït a cada sector, i anuncia unilateralment que, en comptes de 1.800 euros per plaça/any, pensa aportar 1.200 euros plaça/any, en un intent que s'interpreta com un intent de centrifugar les pròpies obligacions o de temptejar la situació des d'un punt de vista de la negociació, però en cap cas permet una línia de viabilitat.

Tota aquesta situació podria comportar una situació de desequilibri educatiu notable, en el sentit que el sistema queda dividit i inaccessible per a les rendes més limitades, i comportaria una decisió perjudicial per a aquestes famílies, en el sentit de fer quedar els nens a casa, la qual cosa comporta un desequilibri extraordinari i molt diferenciat segons les famílies, no?, en funció del treball, de la situació on viuen, dels horaris, de la presència de persones grans que també requereixen atenció... —atenció a aquesta qüestió: hi ha moltes famílies en què conviuen nens petits amb persones grans que també requereixen atenció—, i la impossibilitat també d'atendre els nens a tot hora del dia. Aquesta situació és aquella a què s'exposarien les famílies afectades, no?

Senyors i senyores diputats, per anar acabant, els diré que és indispensable que l'acció de govern de la Generalitat s'orienti a preservar el primer cicle d'educació infantil d'una manera explícita, a assegurar la seva continuïtat en els termes que preveuen les lleis. Cal mantenir la responsabilitat de cadascú, i, consegüentment, el Govern de la Generalitat ha d'assumir la seva funció impulsora i els seus compromisos garantint el funcionament de les escoles i la participació que li correspon en el seu finançament. El Govern ha de resoldre el seu deute amb els ajuntaments abonant les quantitats que deu del curs 2010-2011 i acordant, en el marc de la comissió mixta Generalitat-ajuntaments, el sistema de finançament estable i definitiu. El Govern ha d'assegurar la continuïtat de les quotes públiques actuals que paguen les famílies; una variació a l'alça per repercussió d'obligacions pròpies de la Generalitat inviabilitzaria aquestes escoles i situaria les famílies afectades en una situació sense sortida, sense solució possible. El Govern ha d'assegurar també les beques que administren els ajuntaments i que afecten gairebé la meitat de les famílies, que és un factor d'equitat, i és indispensable assegurar l'accessibilitat a totes aquestes famílies, tinguin la renda que tinguin. En definitiva, senyors i senyores diputats, el Govern ha de fer seu el missatge d'alguns dels alcaldes que aquests dies s'han manifestat als mitjans de comunicació; per exemple, l'alcalde de Vic, el senyor Josep Maria Vila d'Abadal, quan diu que els ajuntaments no poden assumir la part corresponent a la Generalitat, i les famílies tampoc. Ho diu l'alcalde de Vic, nosaltres hi estem completament d'acord.

Senyors i senyores diputats, senyora consellera, una densa boira ha caigut sobre l'educació infantil de primer cicle a Catalunya. Perilla la continuïtat de les escoles bressol, i aquest perill afecta l'interès immediat de la vida quotidiana diària de més de 57.000 famílies amb nens d'aquestes edats. El Govern té l'obli-

gació d'analitzar i resoldre satisfactòriament aquesta situació de manera viable i compartida amb els agents, famílies, persones i institucions que hi participen. Volem, exigim que el Govern faci llum, esvaeixi la boira, restauri la seva credibilitat i expliqui a la cambra i a les famílies el seu capteniment sobre aquesta enutjosa situació.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Senyora presidenta, moltes gràcies. Senyors consellers, senyors diputats... Senyor Font, anàvem bé, però realment li agrada provar paraules que creïn alarma. Afirmar que avui perilla la continuïtat de les escoles bressol és enganyar la població i crear alarma. I li ho dic amb la mà al cor, perquè el que li podré demostrar és que la continuïtat de les escoles bressol si alguna vegada ha perillat ha estat quan s'ha dissenyat un model que no ha estat ni sostenible, ni transparent, ni flexible. El Govern de Catalunya és molt conscient que la xarxa de llars d'infants que es va crear a través de la iniciativa legislativa popular aprovada en aquest Parlament i donant compliment a les lleis de família que s'havien fet, i després, posteriorment, a la LEC, ha de ser una xarxa amb durada, ha de ser una xarxa, com deien la Llei d'educació —perdó— i la llei d'iniciativa popular..., deia que, a part de crear les trenta mil places, el Govern de Catalunya havia de mantenir-les en el futur. Per tant, el que hem de tenir clar és que aquestes places s'han de mantenir en el futur, i anem a veure si les bases que es van posar permetien aquest aspecte.

Vostè em pregunta pels instruments de planificació, i jo no li puc donar altra resposta que el fet que la planificació ve derivada dels objectius del mapa de llars d'infants que es va crear el 2004, que s'havia d'acabar el 2008 i que el Govern va prorrogar fins al 2012 a través d'acords de govern. Per tant, no és avui potser el dia de parlar si s'han complert els objectius previstos en aquell llibre i en aquell mapa i en aquells acords de govern que se'n derivaven, però sí que podem dir que, acabat el 2012, per la part d'ensenyament públic s'haurà complert, per la part de l'aportació global que s'havia de fer en el sistema continuaran faltant cent mil places.

Però, miri, aquí hem de tenir clara una cosa. Se'n va preveure la quantia el 2004, i es va dir: «Per a la creació es donaran cinc mil euros; per al manteniment, 1.800 per alumne», però no va posar mai quin era el cost de la plaça. En base a què, aquests 1.800? Però, bé, es va començar a aplicar amb 1.800 i 1.800, i molt bé. Hi van haver recursos i es va anar aplicant.

Què va passar el 2010?, què va fer el Govern el 2010? Va acordar, en el si del Govern, que els 1.800 —per primera vegada apareix en un acord de govern— queden condicionats a l'existència de crèdit adequat i suficient en el pressupost del 2011, perquè el 2010 el Govern

ja va veure que no seria sostenible. I, per tant, tots els convenis que es van signar –i, per tant, no hem enganyat mai a ningú–, tots els convenis remetien a aquesta previsió: «d'acord amb la disponibilitat pressupostària»; però no a la típica que diu qualsevol conveni, sinó que deia clar: «a l'existència de crèdit adequat i suficient». Doncs, miri, en el moment que començava a davallar el pressupost de la Generalitat, en el sentit que els ingressos minvaven i la despesa creixia, ja hi va haver un estat d'alerta i, malgrat això, aquell any es van endegar cinc mil places noves sense modificar la dotació. Per tant, aquest és un primer element que vostè no pot obviar, perquè estem parlant del 2010.

Arribem al 2011, quina sorpresa!: vostès no s'hi han apuntat mai, vostès critiquen a bastament que de 1.800 vam passar a 1.600, i no han dedicat ni una paraula a criticar per què de cop i volta el president Zapatero va deixar de finançar els 57 milions de la gratuïtat del tres-sis. Per què és tan greu baixar de 1.800 a 1.600, en canvi passar de 57 milions a zero...? Ni un informe de la casa, ni una entrevista feta, ni una memòria, ni balanç d'etapa ni de legislatura, feien preveure aquesta minvada. Malgrat tot, nosaltres vam dir: «Continuarem mantenint les llars d'infants per poder-hi donar la viabilitat.» I sí, en el si de la Comissió Mixta en vam acordar 1.600, després d'un debat i veure com repercutiria a música i com repercutiria a llars d'infants.

Senyor Font, sap què li haig de dir? Que si es compleixen les bases, amb 1.600 euros per cada una de les parts implicades, d'una tercera part de la família, una tercera part l'ajuntament i una tercera part la Generalitat, surt una quantia de 4.800 euros. Sap què li haig de dir? Que hem hagut d'analitzar quelcom que no estava fet. Quants ajuntaments tenen cost inferior a 4.800 euros? Doncs, miri, 231. En vam estar pagant 231 a 1.800, quan el seu cost és inferior a 231. A 204 estaven entre 4.000 i 5.000; per tant, 4.800..., 1.600 li dóna la viabilitat, que és veritat que n'hi ha 340 que tenen declarat un cost molt superior.

Per tant, pensi una cosa: que tenim un nombre de llars d'infants molt superior a la meitat que tenen un cost inferior a 4.800, i 340 que el tenen superior. Per tant, imagini's, si quan n'hem pagat 1.600 passava això, què devia passar quan pagàvem a 1.800? Hi havia la quantitat de llars d'infants que cobraven per part de la Generalitat una quantia superior al seu cost. Això què va permetre a molts ajuntaments? Sense visualitzar que modificaven un terç, un terç i un terç, van deixar o bé de fer l'aportació de l'ajuntament a la quantitat que els repercutia, o bé a les famílies, o bé incorporar-hi altres conceptes com menjador, vetlladors, etcètera.

Què estem fent ara, amb l'Associació i la Federació Catalana de Municipis? Analitzar quin és el cost real, i a partir d'aquest cost real i de la normativa que regula l'atenció a aquests alumnes... Perquè no sé com ha gosat, senyor Font, de portar aquí, sobre la taula de l'hemicicle, la paraula «psiquiatre», «psiquiàtric», parlant de llars d'infants. Si Catalunya ha estat la primera comunitat que va regular els aspectes qualitatius, i mai ha renunciat al caràcter educatiu de l'etapa! I no pot ser menys, que el record de la Casa dei Bambini, de Maria Montessori, encara tothom el té present.

Mai Catalunya, ni quan les lleis estatals han dit que era assistencial, aquesta etapa, mai Catalunya la hi ha declarat; sempre l'ha declarat educativa. I a la normativa de tots els governs, començant l'any 83 amb les primeres instruccions per a les llars d'infants, sempre ha estat tractat com un tema educatiu. Ara, si vostès com a govern, com van fer el 2007, van declarar quin era l'atenció educativa i els professionals que havien d'atendre cada edat i van fixar unes ràtios, per què després han pagat convenis amb ràtios diferents?

Per tant, fixin-se que és fàcil: com que nosaltres partim del principi claríssim de mantenir la garantia d'aquest model, el que estem tractant és què hem de fer per tenir identificat el cost. Té lògica, que algú hi posi el dinar i altres no? Que paguem el dinar en altres etapes? Però a més a més li dic que estem analitzant quin ha de ser l'impacte de les beques, perquè si vostè m'accepta que les beques afectaven quasi la meitat dels alumnes que hi havia, i a més de la meitat, 435 llars d'infants, el cost era menor a la subvenció, escolti, aquí hem de regular i canalitzar bé els recursos públics. La millor manera de garantir el futur és fer el model sostenible. I fer-lo sostenible què vol dir? Que, enfront de la invisibilitat de les seves dades, transparència absoluta. Que, en lloc d'una quantia uniforme, 1.800 euros, a un poble de menys de dos mil habitants i a un de cent mil habitants, adequar-ho a les necessitats de les tipologies de poblacions i als barris, i, en lloc de fer una política tan rígida i opaca, donar visibilitat, com hem dit, i transparència per tal de poder-ho acordar conjuntament. I així ho estem fent –i així ho estem fent.

Vostè té raó en una cosa: els problemes de tresoreria no ens han permès pagar a temps. En això li dono tota la raó. I saben perfectament com ho lamentem. Però també vull que recordi que en el pressupost de l'any passat vam haver d'assumir els 57 milions, amb els quals ja comptaven, i que aquests tenien un impacte en el global. Amb tot, passant de 1.800 a 1.600 i en el futur a la xifra que estem treballant i acordem amb els grups municipalistes, ens ha de permetre garantir aquesta sostenibilitat del model i poder complir amb els objectius que en el seu dia, al Mapa escolar de les llars d'infants, es van proposar per a Catalunya.

Per tant, no dubti de la vocació educadora envers les llars d'infants, perquè no en pot dubtar, i vostè coneix la consellera i no en pot dubtar; no dubti que continuarem col·laborant d'una manera decidida a una competència que van reclamar els ajuntaments en el seu dia, però que era una competència reclamada i delegada, però que anava vinculada a una col·laboració, i no dubti que aplicarem com s'havia creat en els seus inicis aquesta política, a parts proporcionals el cost, però també que l'adequarem a les necessitats socials i als requisits acadèmics i convencionals.

El primer que haurà de fer la Generalitat, i ja li ho anuncio, és, a les llars d'infants que són de titularitat pròpia, adequar aquests barems, perquè les llars d'infants de la Generalitat tenien uns barems diferents que les llars d'infants municipals i que els centres autoritzats. Ja ho unificarem, ja ho estem tractant; vostès també ho van intentar. Ho farem. I acordarem quins

són els mínims de qualitat. I aquests mínims de qualitat s'hauran de tenir presents en els convenis laborals, en els models de gestió indirecta o de gestió directa dels ajuntaments.

Si la federació i l'associació i la...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...Generalitat –vaig acabant, presidenta– es posen d'acord que el preu mitjà és de 4.500, 4.900, 4.800 –estem en aquests ventalls–, vostè entendrà que la resposta envers els municipis que ho tenen a 7.000 o 6.800 no pot ser la mateixa que als pobles que fan l'esforç d'adequar-se a la norma.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. A propòsit de la qüestió que planteja sobre el contingut educatiu del primer cicle d'educació infantil, òbviament, jo crec en vostè i en el Govern que vostè representa i en la professió docent en el seu conjunt, que això és així, però li ho deia únicament perquè, de l'oposició estant, la nostra obligació és advertir. I en la mesura que detectem que hi han problemes d'ajust econòmic i també de concepció educativa de fons, la nostra obligació és dir: «Hem detectat que hi ha una tendència, que hi ha gent que es manifesta cap al magatzem.» Els sona la paraula «guarderia»? Oí, que els sona la paraula «guarderia»? Doncs, la guarderia és el magatzem. I no es tracta de fer guarderies, es tracta de fer escoles bressol. Sabem, senyora Rigau, que vostè està amb això, ho sabem, però volem sentir-li-ho dir, perquè ens quedarem més tranquils, perquè vostè conculca..., esvaeix els dubtes i els interrogants.

Quant als fons, jo li diria: «Òbviament, hi ha un problema de crèdit suficient als pressupostos, en el sentit que no han pogut fer uns pagaments.» Però el que voldríem sentir-li dir també és l'assumpció de la responsabilitat de fons, en el sentit de dir que, en termes de govern i de prioritització de despesa, l'escola bressol està al davant, com deia el programa electoral de vostès; l'escola bressol, al davant.

I una altra cosa, encara, que és indispensable que el Govern manifesti d'una manera fefaent, com ha fet avui, però que voldríem sentir en més ocasions, la continuïtat estable i permanent del primer cicle d'educació infantil, i que assegurí la continuïtat de les escoles bressol. L'absència d'una claredat d'afirmació en aquest sentit provoca inquietud i incertesa en aquests dies, no? Cal ser clars en aquest sentit i el Govern hauria de fer una declaració taxativa, creiem, en aquest

sentit, de globalitat, assegurant la continuïtat de la xarxa pública d'escola bressol. Facin el favor de dir-ho una i altra vegada i de posar-ho en lletres majúscules perquè consti i perquè ho sàpiga tothom.

Amb la mateixa contundència voldríem sentir també l'afirmació que la Generalitat complirà els seus compromisos, com de manera incipient dèiem ara. Vostè ens parla de qüestions de tipus tècnic, d'ajust de quotes i d'anàlisi del cost de les escoles bressol i de les seves places. Home, és que aquí ens trobarem, segur; compartim amb vostè aquesta necessitat, i la compartim amb les associacions de municipis. Es tracta de trobar-ho. Però del que es tracta també és d'arribar a una solució, un cop ajustats els desequilibris, constatatats i acordats, que sigui viable per a les famílies. Aquesta és la nostra preocupació d'avui; qualsevol solució tècnica ha de ser viable per a les famílies que menys tenen, aquestes que paguen 250 euros el mes o menys –si hi ha menjador, 250; si no n'hi ha, cent cinquanta o cent seixanta. Però, en tot cas, són a les famílies més afectades a les quals cal garantir el futur i la seguretat que passi el que passi tindran accés, com tothom, a l'escola bressol, igualment pels que cobren beques.

La relació de coses que s'haurien d'afirmar d'una manera taxativa que nosaltres voldríem sentir més sovint en els papers i en les declaracions mediàtiques: que no apujaran les quotes a les famílies, com els he dit –«no apujarem dels 250 euros mensuals», algú hauria de dir això–; que assegurí el règim de beques que afecta a l'entorn del 47 per cent de les famílies usuàries de l'escola bressol; que pagaran als ajuntaments el deute de 112 milions que s'ha calculat –no sé si és una xifra que vostès comparteixen, però també ens ho podria dir– que els deuen en concepte d'escoles bressol i d'escoles de música del curs 2010-2011; que pagaran les quantitats corresponents al present curs 2011-2012; que promouran un acord estable amb les associacions de municipis, cosa que ja ens ha avançat, i, consegüentment, per tant, que el Govern assumeix la seva funció impulsora i els seus compromisos garantint el funcionament de les escoles i la participació que li correspon en el seu finançament.

Sobre si més o menys escoles bressol, la sostenibilitat que vostè ha comentat ara i els criteris de planificació, jo li diré: «Miri, segurament fan falta més escoles bressol.» Ho diuen els objectius de Lisboa, ens ho indica la Unió Europea, estem a un 35 per cent de cobertura, hem de córrer cap al 75 per cent, però estem també en una etapa d'ajust; és obvi que estem en una etapa i que, per tant, hi han unes limitacions per a les ampliacions, per a les generalitzacions de serveis.

També hi ha una persona, que és vostè mateixa, que s'ha declarat partidària d'ampliar la xarxa d'escoles bressol. Tinc aquí el diari de sessions; exigia vint-i-dues places més en un any, diguem-ne, no? Per tant, hi ha una voluntat de dir: «Hauríem d'ampliar una mica.» Però, és clar, tenim un problema de restricció. Potser s'hauria de prioritzar primer de tot consolidar el que tenim, perquè això genera tranquil·litat també, és a dir, la sostenibilitat del que hi hagi. Les escoles bressol continuaran, seran les que hi han i, si podem,

les ampliarem, però les que hi han les assegurem. Aquest hauria de ser una mica el sentit.

I quant als fons. jo venia preparat, perquè em sé la trampeta i el discurs. No és veritat que hi hagi un incompliment. Vénen a dir: «Miri, l'Estat com ens tracta», mirant de centrifugar una culpabilitat. Doncs, miri, la informació de què disposem no avala les afirmacions. Quant als fons a què vostè es refereix, no tenen a veure amb la dotació corrent, aquests 57 milions; es tracta dels fons d'aplicació de la LOE. Vostè ens parla dels fons d'aplicació de la LOE que ens van donar per una vegada; l'Estat va facilitar uns fons en concepte de costos d'aplicació de la LOE, i això és com si féssim una autopista de Barcelona a la Jonquera i algú ens la pagués i al finalitzar l'autopista, un cop asfaltada, senyalitzada i posada en marxa, diem: «Ara ens torna a pagar l'autopista.» Home, l'autopista ja està feta! Era per aplicar la LOE. És lògic que, després de pagar-li l'autopista, diguin: «Ara anirem a pagar una autopista a un altre lloc.» Oi, que m'entén? Per tant, és fer trampa, parlar dels 57 milions.

Sí que hi ha un problema de prioritització de despesa del mateix Govern de vostès. I a això em remeto. No és un problema dels altres, no és un problema...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Daniel Font i Cardona

...dels ajuntaments –acabo, senyora presidenta–, no és un problema de l'Estat, és un problema de vostès, que han de prioritzar la despesa de vostès.

Per tant –acabo, senyora presidenta–, voldríem una actitud negociadora amb els ajuntaments, proactiva i productiva del Govern sobre aquestes qüestions i també de garantia o d'explicitació de posicions clares respecte a les famílies afectades. Ho demanem nosaltres, ho demanen les persones i institucions afectades, i ens sembla a nosaltres que ho demana la societat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable consellera d'educació.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, quina llàstima que en els traspassos de govern que vam fer no hagués quedat tan clar això de la LOE, perquè, miri, no estava a cap document, no estava a cap previsió, ni en les converses posteriors amb els tècnics de la casa. Quina llàstima! Dit això, com que ha estat una prioritat, ho hem cobert; hem cobert el tres-sis i hem cobert el zero-tres.

Ara, fixi's en una cosa, senyor diputat, és evident que no és la Generalitat que fixa el preu, és l'ajuntament

que fixa el preu. I, per tant, el que hem de fer possible és que aquest preu sigui a l'abast de les famílies i que correspongui a la filosofia d'un terç, un terç i un terç, si és que volem mantenir aquest model. I, si la comissió mixta acorda una altra proporció, l'analitzarem, partint de la cultura d'un terç, un terç, un terç. Li ho repeteixo, la quantitat i varietat de preus que hi ha, amb realitats semblants, demostra que aquest terç i aquest terç i aquest terç a vegades no s'ha complert. Allà on no s'ha complert aquest terç, a la Generalitat no li correspon compensar. Si l'ajuntament en el seu dia va creure que només podia fer pagar..., que amb un 5 per cent passava, o amb un 10 per cent, o amb un 15, i ara li toca un 30, comprenc que té una mala papereta. Ja en parlarem. Però aquí ens correspon poder mantenir la part que a la Generalitat li va correspondre, en el percentatge que podia, analitzant els costos i desglossant els costos. No és el mateix, com hem dit, un poble que un altre, un barri que un altre i uns conceptes o uns altres.

Per tant, com que hi ha hagut tant de falta de transparència i falta de directrius en com aplicar aquest gran finançament que s'ha dedicat a les llars d'infants, ha arribat un moment que pels mateixos municipis no és viable. Als ajuntaments que es van acotar a la norma els problemes són d'ajust; qui va alterar els percentatges en manera gran, allà tenim un problema. I això és el que estem tractant amb l'associació i la federació de municipis.

Un altre element. Un poble petit amb una llar d'infants d'un nombre molt reduït no es pot plantejar fer-la en una ala de la mateixa escola, en un annex independent i amb un pati protegit? Ha de fer un edifici per a quinze nens? Doncs, no; optimitzem si és possible els edificis que tenim, garantint lògicament la qualitat. Podem i estem pensant formes d'estalvi i d'optimització, perquè la nostra voluntat és donar compliment –donar compliment– precisament al manteniment d'aquestes.

I si vostè diu: «Home, hem d'anar a més, mirem a veure quins referents», amb relació a la Unió Europea, al Mapa de llars d'infants es va proposar doblar el percentatge que la Unió Europea preveia. Home, doncs, escolti, doblar la Unió Europea ja està fet; ells tenen un 15 per cent de pública, ja estem en un..., estàvem en un 33. Perquè, és clar, què ha passat, senyor Font? Que, com que la població infantil ha crescut, malgrat el gran esforç que s'ha fet, econòmic, que jo crec que es podia haver rendibilitzat millor, resulta que el percentatge de nens que tenen plaça de llar d'infants global a Catalunya és el mateix que el 2003. I sort que s'ha fet això, perquè hauríem baixat, perquè, com que ha crescut la natalitat aquests darrers anys, doncs, per cada cent nens, hi ha el mateix nombre de places.

Per tant, hem de mirar: respecte a la Unió Europea? Ja està doblat. Respecte a l'Estat? L'objectiu que va proposar el senyor Caldera per a tot l'Estat –vostè sap que jo ho vaig recordar aquí– era el que ja tenia la Generalitat de Catalunya el 2003. Per tant, en això hem anat avançats. Ara consolidem-ho –consolidem-ho–, fem-ho sostenible. La família que no pugui pagar aquest

terç o el percentatge que s'acordi en el nou model que estem tractant amb la federació i l'associació, doncs, beques; evident, beques. Però que l'ajuntament, si ha demanat la competència i la Generalitat s'ha compromès a col·laborar en el manteniment..., ho fem possible.

A partir d'aquí, doncs, cartera de serveis clara, quina és la despesa de l'atenció amb màxim de qualitat. A mi no em trobarà mai parlant de magatzems, entre altres coses perquè sóc parvulista, no em trobarà mai en aquest debat, no m'hi vulgui portar, perquè no m'hi trobarà; faig cara encara de parvulista, em consta.

A partir d'aquí, garantim aquesta sostenibilitat i fem allò que deia el Mapa de llars d'infants del seu Govern, que deia: «Acabat el període 2008» –que ho van allargar fins al 2012, vaja, van doblar el període–, «s'ha d'haver doblat a tot Catalunya, si tenim en compte la pública i la privada.» Doncs, miri, per això només en falten set mil, però la pública ja haurà consolidat tot el seu creixement màxim, tenint en compte l'Estat i tenint en compte Europa. Fem-la viable, fem-la al servei de les famílies, donem igualtat als centres públics tant si són d'una titularitat com d'una altra, tinguem en compte quin és el cost real d'una plaça de llar d'infants i financem-la d'acord amb el cost i els conceptes que segons tipus de llar i segons tipus de barris o poblacions són necessaris, amb el benentès que sempre la llar d'infants és una mesura de caràcter educador complementari a l'acció de la família i que aquest país, des de fa molts i molts anys, ha apostat sempre pel respecte a la primera infància, i aquest Govern no només ho continuarà fent, sinó que en el seu dia ho va impulsar i ara es compromet a mantenir això.

I els prego que no creem l'alarmisme que perillen les llars d'infants; el que canvia és el model que fins ara ha funcionat. Si es manté el model i s'adequa, la sostenibilitat està garantida.

En definitiva, és la filosofia d'aquest Govern: lluitar i treballar pel manteniment de l'estat del benestar optimitzant els recursos, coordinant les actuacions i pagant de manera adequada a les possibilitats generals. Però la família serà l'última, si l'ajuntament, que d'una manera conjunta ho tractarem..., podrà formular les taxes adequades...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...d'acord també amb l'aportació que a l'ajuntament li correspon, com a òrgan competent, per començar a, d'una manera clara, coresponsabilitzar-nos conjuntament d'una etapa educativa, més ben dit, d'un cicle, que no té caràcter obligatori, que no té caràcter universal, i que la LEC ja va definir...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...com a etapa de coresponsabilitat.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors.

Interpellació

al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 300-00113/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats... Honorable conseller d'Empresa i Ocupació, en primer lloc voldria donar-li les gràcies per l'esforç que ha fet de poder estar en aquesta interpellació; en aquesta interpellació, que vostè coincidirà amb el nostre Grup Parlamentari del Partit Popular que el problema més important que pateix Catalunya avui és, sense cap dubte, igual que a la resta d'Espanya, el que és l'atur. És la xacra més negativa que ha deixat i ens està deixant la crisi econòmica, acompanyada d'una deficient gestió de governs responsables que l'han administrat fins ara.

Per situar-nos en el context actual, i d'acord amb les xifres fetes pel Ministeri de Treball, que són les últimes que tenim, del mes passat, de desembre, Catalunya ha finalitzat el seu any 2011 amb una pèrdua de 51.571 llocs de treball, és a dir, senyor conseller, amb un 9,1 per cent en el conjunt de tot l'any. Si d'això busquem una relació amb el que ha estat a la resta d'Espanya, és un 7,8 per cent; per tant, estem per damunt de la mitjana estatal.

Catalunya ha tancat l'any 2011 amb 614.244 llocs de treball menys, segons les dades de CEPE, el mes de desembre del 2011. Això representa una taxa, més o menys, del 19 per cent amb relació a la població activa. Però adoní's d'una cosa, senyor conseller: som la segona comunitat, després d'Andalusia, on més se creix en valors absoluts en l'atur, dintre del context d'Espanya.

L'últim any, senyor conseller, s'han destruït a Catalunya més de cinquanta mil llocs de treball. I és això, senyor conseller, el que ens fa avui demanar algun tipus de responsabilitat que vostès han de tindre. Perquè estem parlant d'un any, precisament el mateix any que vostès fa que governen a Catalunya i tenen responsabilitats de govern.

Nosaltres, la veritat, senyor conseller, no esperàvem que aquest any vostès arribessin a crear llocs de tre-

ball. Tampoc pensàvem, realment, que existiria una possibilitat clara i precisa d'una recuperació en el que són llocs de treball. Però el que sí que també ens ha decebut molt és que, durant aquest any, no és que s'ha-gi esmorteït el que és l'atur, sinó que realment s'ha incrementat. Li diré més, senyor conseller: si som veritablement sincers, vostès no han arribat ni a veure aquells brots verds de què parlava l'expresident del Govern d'Espanya, el senyor Rodríguez Zapatero. Per aquest camí, senyor conseller, podria passar –podria passar, i jo tinc fe que no passi– que aquella promesa que vostè va fer, que en aquest mandat se reduiria l'atur al 50 per cent, se pugui portar vostè la sorpresa que això no es compleixi d'aquesta manera.

Senyor conseller, però existeix una dada molt preo-cupant, de debò, per nosaltres, pel nostre Grup Parla-mentari: és aquest atur que castiga sense pietat i sense escrúpols de cap classe els més jòvens, és a dir, entre els menors de vint-i cinc anys. S'ha incrementat, a Cata-lunya, amb 1.375 jòvens aturats. Hem arribat a l'es-garrifosa xifra d'un 43,11 per cent d'aturats jòvens; és a dir, de cada deu jòvens, quatre que estan a l'atur.

Molts d'ells són jòvens que tenen una alta formació professional, que ha repercutit, com vostè sap, a les ar-ques públiques del nostre país quant a la despesa de la seua formació, i que veuen d'una forma..., indignats, que s'aprofiten uns altres països d'aquestos esforços personals, individuals d'aquestos jòvens, i, natural-ment, a les costelles del cost públic que han suposat aquestos plans de formació per a aquests jòvens. Els jòvens de Catalunya veuen, com si d'una maledicció bíblica es tractés, el fet de no trobar un lloc de treball per poder iniciar una vida independent i no a les coste-lles, com està passant, dels seus pares.

A part dels col·lectius de jòvens, que són els que més pateixen, els següents aturats que porten més d'un any a l'atur afecten especialment el sector serveis, cons-trucció i agricultura.

Fent honor a la veritat, senyor conseller, perquè també existeix, ressaltar les dades positives que fan referèn-cia a la reducció de l'atur a la indústria, sobretot pel que són les exportacions; dada, aquesta, positiva, però tampoc no ens podem distreure molt si tenim la xifra, la quantitat que han tancat 6.500 empreses industrials.

Senyor conseller, deu estar d'acord que a Catalunya el principal motor econòmic són les petites i mitjanes empreses, és un puntal. És per aquest motiu una ve-ritable preocupació que en quatre anys a Catalunya s'hagin perdut 27.800 empreses amb assalariats. Això vol dir que hi ha una dada d'un 20 per cent d'aquestes empreses amb unes contractacions de dinou a quaran-ta-nou treballadors. Per desgràcia, senyor conseller, acabem de veure la recuperació d'aquest sector pro-ductiu..., vostè me respondrà possiblement, perquè no l'acabem de veure, que moltes d'aquestes empreses formen part del sector de la construcció; és el que vos-tè em podria contestar. Però nosaltres, el Grup Parla-mentari Popular, li podem assegurar, senyor conseller, que gran part d'elles són d'uns altres sectors produc-tius, com pot ser l'industrial, és a dir, petites i mitjanes

empreses que depenen, algunes d'elles, de les grans indústries instal·lades a Catalunya.

Per la meua proximitat, me ve a la ment, com a exem-ple, el complex químic de Tarragona. Adoni-se'n: re-presenta més del 50 per cent de producció química a Catalunya i, quant al seu voltant, hi ha cent cinquanta empreses auxiliars homologades; segur que en deuen existir unes altres, però cent cinquanta empreses ho-mologades, que donen una ocupació d'una aproxima-ció de set mil persones, vora de dos mil més que les mateixes empreses productores químiques, que tenen cinc mil treballadors en aquestes empreses. Adoni-se'n de la importància que aquestes empreses auxiliars tenen en el conjunt, realment, d'aquestes macroem-preses o d'aquestes empreses que jo, conseller, ja no en dic «internacionals», els en dic «transnacionals», per la facilitat que tenen de moviment d'un costat a l'altre. Doncs, imagini's, si la indústria química de producció a Tarragona, davant de la crisi, ha superat un 8 per cent de reducció de llocs de treball, quant deu haver repercutit a les petites i mitjanes empreses?

És important –és important– i he de reconèixer l'es-forç que s'ha fet pel seu departament per evitar que grans empreses amb prestigi internacional marxin de Catalunya. Penso que és un fet molt, molt important, pel que té a veure amb aquestes empreses auxiliars.

He parlat de l'atur i de la seva repercussió en el sector més afectat, ja sigui en els que fan referència als matei-xos col·lectius de persones com els sectors productius. No podem oblidar-nos, senyor conseller, d'un sector de gran importància a Catalunya, com són els autò-noms; un sector que moltes vegades no li hem donat la importància que es mereix. Són moltes, senyor conse-ller, les persianes que s'han abaixat i s'estan abaixant a Catalunya. El març del 2008, hi havia al règim es-pecial d'autònoms a Catalunya 595.794 afiliats. Han tingut una pèrdua, en aquest temps, de 82.794 afiliats. Han tingut una pèrdua, en aquest temps, i això ha re-presentat, des del Govern de Convergència i Unió, que ha passat de 520.490 afiliats a 513.727; vol dir que hi ha hagut una mitjana de 6.763 afiliats que han deixat d'estar afiliats a la seguretat social. Però, si li dono una dada més pròxima, estem parlant de 563 autò-noms que han deixat de cotitzar a la seguretat social cada mes.

Tot aquest mapa que he dibuixat en la meua interven-ció és la realitat que avui se troba Catalunya davant del problema més greu que tenim, que és l'atur. Al nostre grup parlamentari ens agradaria conèixer, senyor con-seller, quina és l'opinió del seu departament respecte a les dades que he donat; quines mesures ha pres el seu departament quant a la creació de llocs de treball; quins en són els resultats; quines mesures té previstes ficar en marxa en el futur, quines són aquestes mesu-res, i quan les pensa fincar en marxa.

Vostè em podrà contestar que no existeix cap ple del Parlament en què no tingui vostè una interpellació en aquest sentit d'ocupació. Però, miri, com també és ben cert que, quan les respostes no són convincents i els exemples no les acompanyen, no ens toca cap més op-

ció que portar a terme aquell exemple que vostè va utilitzar l'última vegada...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...a la interpellació –acabo, senyora presidenta–: de donar voltes i voltes a la sinya d'un pou, amb l'esperança d'aquest grup parlamentari que en traguéssim aigua neta.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular, en efecte, està tocant el moll de l'os i el que és l'objectiu últim de tota l'acció de govern: la creació d'ocupació i, per tant, la reducció de la taxa d'atur; aquesta taxa d'atur, realment, que constitueix un drama social i personal de les persones que no poden accedir a un lloc de treball.

Què és el que estem fent? –i passo tot seguit a respondre a les seves preguntes finals, i si m'ho permet després, a la rèplica, podem mirar com orientem això per construir una moció subsegüent que ens permeti assolir aquests objectius de crear ocupació i de reduir la taxa d'atur. Fonamentalment, estem actuant per tres vies: tot un seguit d'actuacions, que li referiré ràpidament –en tot cas, són conegudes–, per redreçar l'economia; un segon àmbit de millorar l'ocupabilitat de les persones, perquè quan es redreci l'economia trobin també feina, i després, una millora del mercat de treball, per exemple, doncs, posar-nos al costat dels agents socials amb l'Acord interprofessional de Catalunya i, ara, mostrar les nostres opinions pel que fa referència a la reforma laboral que s'albira els propers dies o setmanes i que la seva competència recau en el Govern central.

Ara, pensi que no tenim dreceres –no tenim dreceres– com sí les havíem tingudes en el passat. No podem devaluar la divisa. Això ens permetria insuflar oxigen. No ho podem fer. A més a més, estem molt endeutats i seria contraproduent. No podem fer una fugida cap endavant amb un programa d'expansió del pressupost públic, perquè això ens portaria a un sobreendeutament que ningú ens finançaria. Per tant, no tenim aquelles dreceres, ja ho hem dit molts cops. Estem en una situació nova, de crisi de balanços; és a dir, de sobreendeutament de famílies, d'empreses i, sobretot, del sistema financer, i, de retruc, de les administracions públiques. D'una crisi de balanços... –ja ho diuen

la Carmen Reinhart i el Kenneth Rogoff, eh?, «*this time is different*» en el seu conegut manual–, escolti, no se'n surt de la nit al dia. Estem ennuegats d'endeutament, i això costa de digerir. I amb això estem fent. Com en sortirem? Lògicament, amb una millora de la competitivitat de la nostra economia, una millora de la productivitat. I això ho ha de fer el conjunt de la societat catalana, les administracions públiques, però, sobretot, les empreses; seran les empreses.

Hem de fer una cosa com a consideració prèvia, i, si no fem això, no en sortirem mai: hem de fer una qüestió de consideració prèvia i si no ho fem –i ja ho estem fent– no en sortirem mai. Què és? Primer, reduir el dèficit públic, evitar el *crowding out*, és a dir, evitar que els recursos se'n vagin a finançar les administracions públiques i no les empreses i les famílies, com haurien d'anar, i, per altra banda, simultàniament, la reforma del sistema financer.

Jo li diré una cosa: portem un any d'avantatge. Això portarà un temps. Això probablement..., sortir d'una crisi de balanços com la que tenim portarà un temps. Nosaltres ho hem calculat, com saben molt bé, a l'entorn dels dos anys. Bé. Portem un any d'avantatge. Uns altres no porten aquest any d'avantatge. I jo ho vaig dir –me'n recordo– al primer ainterpellació que vaig tenir en aquest Parlament. Vaig dir: «Des del punt de vista de l'ocupació, amb un any» –em sembla que vaig dir, o divuit mesos, no sé quan vaig dir– «no farem res de bo. El que hem de fer és posar les bases perquè quan redrecem l'economia es creïn llocs de treball, i, a més a més, aquells que no tinguin competències professionals, a través de la millora de l'ocupabilitat, també en tinguin; i, simultàniament, millorar el diàleg social, millorar el marc laboral, etcètera.»

Què estem fent? Home, estem fent moltes coses. Per això aniré molt de pressa, perquè, si no, no arribaria on vull arribar. Amb el Pla d'actuacions industrials i empresarials que estem posant en marxa des del primer dia i que algun dia presentarem aquí al Parlament quan acabem de collar tots els aspectes.

Escolti, vostè ho ha dit: el principi de continuïtat del teixit industrial. Flexibilitat interna, de tal manera que les arrels segueixin aquí, i que en el moment que hi hagi el redreçament, doncs, aquelles empreses tornin a crear ocupació. A mitjà i llarg termini? Tots els plans estructurals. Què estem fent? Fomentar tots els plans d'internacionalització de les empreses. Les exportacions han crescut aquest any un 16 per cent, i seguiran creixent, potser no a aquest ritme tan elevat. Innovació empresarial. Atracció d'inversió estrangera directa, vostè ho ha dit. L'AEQT, l'Associació Empresarial Química de Tarragona ens està anunciant moltes inversions a curt termini. Per què? Entre altres coses, perquè, a través de la llei d'omnibus, hem facilitat aquestes inversions que tenien alguns entrebancs.

Però de seguida, òbviament, haig d'anar a l'àmbit de l'emprenedoria, dels autònoms, perquè és per aquesta via per on tindrem un dels camins de sortida d'aquesta situació. Però també estem fent plans tractors, que també generaran ocupació: el Mobile World Capital, l'impuls de mobilitat elèctrica, de les *smart cities*, on

som líders mundials, etcètera –etcètera–; tots aquests plans tractors.

I sectorialment, amb energia, doncs, estem impulsant la interconnexió elèctrica –ja hem tirat més amunt de la subestació de Besanó–, o la signatura de protocols d'inversions amb totes les grans empreses –ho hem fet–, perquè avancin cap a la data d'avui, projectes d'inversió que tenien a anys futurs –ja ho hem fet amb les grans, ara els propers dies signarem també–; o els plans d'estalvi i eficiència energètica, o els plans de l'Institut de Recerca en Energia de Catalunya.

O, què li diré en l'àmbit de les telecomunicacions, amb el Catalunya Connecta, o la compra pública del CTTI a través dels quatre diàlegs competitius, que ha fet que multitud de petites i mitjanes empreses catalanes –esperem-ho, encara no s'ha fet públic, el dilluns proper es coneixerà, doncs– entrin en aquests diàlegs competitius. O, tants i tants aspectes que podríem parlar en l'àmbit del turisme i del comerç, però no m'hi vull entretenir.

És veritat que, quan es va greujar la crisi amb el deute sobirà europeu, vam haver d'establir un pla de mesures urgents que ja vaig presentar aquí al Parlament, un paquet de deu mesures extraordinàries, adreçades prioritàriament a aturats de llarga durada sense cobertura. I, ho recordo, incentius a petites empreses, plans d'ocupació amb entitats locals, projectes integrals a barris i àrees urbanes, plans d'ocupació amb entitats sense ànim de lucre, convenis, també, amb el tercer sector, acords de col·laboració publicoprivada en intermediació laboral, Acord marc per a l'homologació prèvia d'agències de col·locació i empreses de treball temporal, ampliació de la xarxa d'aules actives de recerca intensiva de feina –els punts TIC–, l'activació de 250 orientadors laborals, el conveni del departament amb l'ICF –fa referència al Programa crèdit formació per al treball–, etcètera, eh?, el programa de mesures.

Què estem fent, en l'àmbit ja més estrictament d'ocupació, més enllà d'intentar redreçar l'economia? Bé. En el marc de l'estratègia europea 2020, *new skills for new jobs*, i marcant el calendari per part de la Unió Europea, doncs, vam fer tot el mapa de necessitats que la Unió Europea ens va requerir i la diagnosi per a l'estratègia catalana per a l'ocupació on, com vostè ha fet, hi ha una radiografia molt, molt precisa del que és la situació de l'atur i de l'ocupació a Catalunya.

A partir d'això, avui mateix el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, on hi ha els agents socials, patronals, sindicats i les entitats municipalistes –espero que l'aprovin–, el Pla de desenvolupament de les polítiques actives d'ocupació de Catalunya. Aquest serà un instrument fonamental. Per què? Perquè, com saben molt bé, hem denunciat els convenis que teníem amb el servei públic estatal d'ocupació, de tal manera que ara..., aquests quasi cinc-cents funcionaris que pagava la Generalitat i que estaven dedicats a gestionar polítiques passives, ara els tindrem per gestionar polítiques actives; i, per tant, per fer més efectiva la possibilitat d'integrar aquestes polítiques passives en polítiques actives i fer realitzable, possible, el compromís d'activitat de qualsevol persona que

es quedi sense feina. És a dir que va allà i no només l'atenen per gestionar el seu subsidi de desocupació, sinó que també l'orienten, li fan itineraris personals de reinserció laboral, de formació, etcètera.

Tot això, espero, hi insisteixo, que s'aprovi avui, i, per tant, es desplegarà fent efectiu el compromís d'activitat, com dic, a partir de les properes setmanes. Ens ha costat mesos, eh?, aconseguir que la denúncia del conveni es tradueixi en aquesta nova situació.

Sí que és veritat que tenim qüestions molt pendents. La conferència sectorial està paralitzada. Òbviament que estem amb pròrroga pressupostària a l'Estat, però pensin que 300 milions d'euros que la conselleria gestiona per fer polítiques actives estan ara en *standby*. Jo li suggereixo que ara, als seus coreligionaris del Govern de Madrid, doncs, els digui que si més no prorroguin la conferència sectorial de l'exercici passat i que activi això.

També tenim en una situació de *standby* tots els recursos, com sap molt bé, del Fons social europeu a partir de l'auditoria que se'ns va fer.

D'altra banda, com saben també, ja hem fet una proposta de reestructuració del SOC, que encara no hem portat a aquest Parlament, aquí està, per incrementar la seva eficiència; la presentem la propera setmana a Brussel·les, per donar-hi voltes, i que passarem del concepte de subvencions a contractes programes; és a dir, orientació de resultats en un nou model d'oficines.

I empenedoria? Escolti, a empenedoria estem fent una reorientació molt fonamental, perquè aquí hi havia tots els programes d'ocupació autònoma, que era una carrera, perquè en el moment que es presentaven, els primers que arribaven s'ho enduien i, com que era un crèdit limitatiu, s'acabaven i ja està. I aquell que volia accedir a aquell programa quan ja s'havia exhaurit el crèdit pressupostari, no hi havia res a fer. Ara estem reestructurant això, començant per valorar socialment els empenedors. Hem introduït el concepte d'empenedoria a l'escola, a tots els cicles formatius, també en el món de la universitat, a través d'*spin-offs*, d'*start-ups*... Estem plantejant no només l'alineament del foment de l'empenedoria i del treball autònom, a través d'ACC1Ó, de la xarxa Inicia o del SOC Empenedoria –i, òbviament, amb altres instàncies, Barcelona Activa, etcètera–, sinó, fins i tot, integrar la seva activitat.

El Fòrum d'Inversió va agrupar a tots els *business angels*, *family office*, els inversors que tenen diners per finançar projectes d'empenedoria, centenars de projectes que..., i aquí hi podríem afegir un munt de programes –i vaig acabant–: el 360º Competitivitat, el d'InnoEmpresa, el Clusters, tota la xarxa Inicia –amb el programa «Projecta't»–, totes les figures d'autoempenedor, via capitalització de l'atur, tota la col·laboració que fem amb els programes d'altres institucions –els programes Reempresa, per exemple, de la Cecot, el «Reinicia't», el «Genera», que és de *corporate entrepreneurship*, és a dir, empreses que surten d'altres empreses–, empenedoria TIC, ja hi ha fet referència abans, o demà mateix em reuneixo amb el senyor Calleja, el màxim responsable de l'Small Busi-

ness Act... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, en aquest sentit, crec que podem oferir un balanç d'actuacions –i acabó, senyora presidenta– molt estimable.

Això és veritat, encara insuficient –encara insuficient–, perquè requerim fer molt més per revertir aquesta situació. És a dir, el que volem és perseverar en aquesta política de redreçament econòmic, de millora de l'ocupabilitat –la integració dels diferents models de formació professional és un exemple–, i de millora també del funcionament del mercat de treball, de forma que, com dic, a la rèplica penso que podem trobar punts de contactes com per construir una moció subsegüent que ens permeti assolir aquests objectius.

Gràcies, senyor vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor president... Senyores i senyors diputats..., miri, senyor conseller, jo, en primer lloc, li he d'agrair una cosa: és que vostè no m'ha debatut cap de les xifres que jo li he donat de la situació de l'atur a Catalunya. Per tant, la realitat és la que és. La realitat són els més de cinquanta mil llocs de treball perduts. La realitat és que hi ha hagut un increment d'un 9 per cent, amb relació a la mitjana d'Espanya, que és d'un 7 per cent, i que som la segona comunitat que més està perdent llocs de treball després d'Andalusia. Això l'honra, possiblement l'honra, perquè ho ha callat i no ho ha dit, però nosaltres del que ens queixem és que, amb aquestes mesures urgents que vostès han ficat, han sigut incapaces, realment, d'aturar i d'amortitzar, d'alguna manera, el que són la pèrdua de llocs de treball.

A part de tot el que vostè ha dit, nosaltres pensem que és una urgència l'escassa anul·lació..., l'escàs per no dir nul, el finançament que tenen les empreses autònomes.

En segon lloc, la falta realment que aquestes petites i mitjanes empreses tenen quant a la seua liquiditat, motivada pel requeriment que les obliga a mantenir una relació del seu capital i crèdits concedits.

Hi ha un altre tema del qual vostè també n'ha parlat, dels emprenedors. I es necessita una veritable política que doni suport i fomenti l'activitat emprenedora, encaminada als treballadors autònoms i a la microempresa, que són, sense dubtes, un dels sectors més importants i econòmics de la nostra societat.

I que ens agradaria, senyor conseller, quines són les accions que s'han pres respecte..., durant aquest any, del Govern de Convergència i Unió, a aquest apartat, i també, aquelles que es té previst emprendre. Vostè ja ha anunciat un catàleg d'aquestes accions, i jo li torno a dir que la seva eficàcia no s'ha vist, encara, fer. Perquè, la veritat, és que en resulta, i brilla per la seua absència, un resultat per les indicacions econòmiques i els índexs econòmics que jo abans li estava donant.

Senyor conseller, s'ha de fer una veritable reforma dels serveis públics d'ocupació. El Servei d'Ocupació de Catalunya no pot trigar més perquè s'apliquin les modificacions en el seu funcionament i estructura; que sigui capaç de donar una resposta urgent en els moments de crisi, però també amb la previsió d'un horitzó de futur que li permeti ser un instrument de base sòlida; però, al mateix temps, ser capaç d'adequar-se a la conjuntura econòmica de cada moment; vull dir, flexibilitat.

Vostè ha parlat de polítiques urgents. Jo li estic parlant, ara, d'un servei d'ocupació que respongui, però que també tingui unes mesures d'horitzó; un servei d'ocupació a Catalunya amb una presència al territori, amb una presència real d'equilibri al territori; una estructura de recursos i materials que donin una resposta a les necessitats actuals i en un futur; una relació del servei ocupacional de Catalunya que mantingui una adequada i fluida relació amb els particulars, amb els sindicats i amb les empreses, i una nova gestió de les subvencions i programes de formació –importantíssim, i ho repeteixo: una nova gestió de subvencions i programes de formació–, com els eixos més importants que requereix sense cap demora el Servei d'Ocupació de Catalunya, de què vostè ha fet menció, i que ja li reoriento una mica la nostra iniciativa parlamentària que portarem i moció al respecte.

Tampoc, senyor conseller, podem deixar al marge –i vostè no n'ha parlat, o me sembla que no l'he sentit– que té, la creació de llocs de treball, el que suposa la formació professional. Se requereix un nou model de formació i orientació professional, allò que vostè parlava més o menys, però el que és la formació professional com una assignatura d'emprenedoria al sistema educatiu.

Vostè ens ha demanat col·laboració, vostè ens ha demanat ajuda, ens ha demanat que ens entenguéssim. Tingui en compte, senyor conseller, que tindrà tot el suport que siga necessari del nostre grup parlamentari a totes aquelles polítiques basades en el sentit comú de crear llocs de treball i no mesures que vagin en un altre sentit, com ha pogut passar a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, que, en comptes de ficar mesures que s'havien de ficar, era més important un protocol perquè els metges se dirigeixin als pacients parlant en català.

Però aquesta mateixa col·laboració que li estem brindant, senyor conseller, la farem amb la mateixa lleialtat institucional i amplitud que vostès tinguin amb el Govern d'Espanya, de Mariano Rajoy. És la mateixa lleialtat que nosaltres tindrem. Perquè, com molt encertadament ha dit, jo penso, i ha reiterat la presidenta del nostre grup parlamentari, Alicia Sánchez-Camacho, d'aquesta o ens en sortim tots junts o no ens en sortim ningú. Per tant, aquesta col·laboració serà recíproca a la responsabilitat i la lleialtat que vostès puguin tindre també amb el Govern d'Espanya.

El vicepresident primer

Gràcies, excel·lentíssim diputat. També per al torn de rèplica té ara la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Senyor president, senyores i senyors diputats, excel·lentíssim senyor Rafael Luna, bé, anem a pams. La primera qüestió, efectivament..., comentava –potser amb un ordre diferent del que l'ha plantejat– el tema de l'emprenedoria al sistema educatiu. Acaba d'estar aquí la consellera d'ensenyament, que ella millor que jo li hauria pogut explicar totes les mesures per fomentar l'esperit emprenedor. És allò que estem anomenant «Catalunya, escola d'emprenedors», a tots els cicles educatius: des dels infants, la primària, la secundària, la formació professional, batxillerat... Ara aquests nois, als nous materials didàctics que estan treballant, ja no aprenen que l'empresa o l'empresari i l'emprenedor són els dolents de la pel·lícula, com sempre, sinó que hi han valors com la iniciativa, com l'organització, com el treball en equip, com la creativitat, com l'esforç, que són els que formen la seva personalitat i traspuaran també en el futur. Escolti, fins i tot hem aconseguit que la televisió més vista a Catalunya, en *prime time*, en horari de màxima audiència, tingui un programa sobre l'aprenent. Penso que en aquest sentit hem assolit aquests objectius. Per tant, l'invito, el convido a llegir aquest document, que veurà com avui es tracta la figura de l'emprenedor a les escoles de Catalunya en tots els cicles formatius, des de la infància fins a la formació professional i el batxillerat.

I, per descomptat, en matèria d'universitats ja li he dit abans que estem treballant molt en la qüestió de *spin-offs* i *start-ups*. No pot ser que l'altre dia el president d'una fundació d'un banc, enginyer de telecomunicacions per la nostra Universitat Politècnica de Catalunya, em digués: «Jo vaig acabar els estudis i no sabia el que era una empresa ni m'havien fet fer mai un projecte empresarial.» No pot ser. Hem d'aprendre, per exemple, del Holland Program on Entrepreneurship –que allà li'n diuen el HOPE, eh?–, aquesta comunitat que hi ha, universitat i antics alumnes, que fomenta aquest esperit emprenedor des de la universitat.

Qüestió de finançament. Bé, en la qüestió del finançament no m'he estès però ja li ho he dit: tenim una línia, com sap molt bé, de 2.200 milions d'euros, un acord que es va fer a ACCIÓ - Institut Català de Finances, crèdit, capitalització, circulant –molt important avui dia per a les petites empreses– i avals. Però també li he comentat, sense estendre-m'hi, algunes de les actuacions que fem, per exemple, el Fòrum d'Inversió, on posem en contacte la xarxa d'inversors privats, les *family offices* –li citaré, per exemple, Business Angels Network Catalunya, Barcelona Business Angels, Eix Technova o Keiretsu Forum Barcelona i altres–, amb tots els emprenedors de Catalunya que tenen projectes emprenedors. El darrer el vam celebrar ara fa pocs dies i, realment, era d'admirar, eh?, com bullia aquella sala entre aquests *business angels*. Per cert, també van venir cinc americans i d'altres indrets del món, que els vam portar, òbviament, a través d'ACCIÓ, eh? Per tant, estem treballant en el finançament d'allà on hi ha projecte. És veritat que, malauradament, la situació econòmica fa que les ràtios de solvència no siguin tan elevades.

El tema de la reforma del SOC? Doncs bé, escolti, la reforma del SOC, ja li ho he dit, no?, aquí estem amb una proposta de canvi d'estructura, la presentem a Brussel·les la setmana entrant, perquè hi estem treballant, i ja la portarem. És qüestió de poc temps, eh?, perquè faci també el seu paper.

No discutiré les xifres d'atur, són les que són, però també és veritat que amb relació a la comparació amb Europa hem d'anar molt en compte. Ja no parlo de l'economia submergida; parlo, per exemple, que aquí una persona que està en un ERO està en atur, i potser està un mes o dos mesos en atur. No dic que no estigui en atur, però és diferent aquest atur de l'atur de llarga durada, per exemple, o d'aquell jove que passen els anys i no troba feina. O, per exemple, els prejubilats: aquí a Catalunya tenim el costum de, moltes vegades, fer els ajustaments empresarials amb jubilats, i no hi ha manera d'activar laboralment un prejubilat. Per què? Perquè diu: «Bé, amb el que cobro d'atur i el complement que em dona l'empresa, no hi ha...» Les persones que allarguen la seva maternitat; els estudiants que són realment persones que estan estudiant però que, com treballen a vegades caps de setmana, a l'estiu i tal, també figuren a l'atur. No vull qüestionar les xifres de l'atur, però sí que dic que una anàlisi acurada també s'hauria de tenir present.

Bé, en tot cas, i per finalitzar, jo..., en fi, ens hem de posar d'acord en matèria d'emprenedors, d'autònoms, de reforma del Servei d'Ocupació, de la millora de la formació professional, que ja n'hem parlat a bastament aquí. I jo tinc aquí el que des del seu grup polític s'ha dit: «Recolzament» –i ho aniré traduint simultàniament–, «emprenedors, pimes i autònoms» –i ho reconeixerà no en la veu però sí en el text. «Adoptarem de manera immediata tot el tema del compte corrent tributari, que no hagin de pagar l'IVA fins que efectivament s'hagi efectuat el cobrament de les factures. Una ajuda fiscal per import de tres mil euros per a la contractació del primer treballador. Amb referència a l'impost de societats, tipus impositiu del 20 per cent a les empreses amb xifra de negocis inferior a 5 milions, i fins a 500.000 euros, el límit de la base imposable, s'aplicaria el tipus reduït del 25 per cent. Exempció per modernització dels actius fixos, que no tributaran per les plusvàlues quan es reinverteixin» –i vaig acabant. «Beneficis no distribuïts, adquisició de nous actius, tributin deu punts menys que els destinats a ser distribuïts als accionistes. La llei de suport als emprenedors», que diu que «el Govern central portarà a la cambra dintre dels propers tres mesos. Tot el projecte de reforma laboral amb flexibilitat al si de l'empresa, negociació col·lectiva» –ja veurem què és el que fan– «en l'àmbit territorial i sectorial òptim. Resolució extrajudicial dels conflictes», etcètera.

Jo he pres bona nota de tot això, coincideixo totalment amb totes aquestes propostes per redreçar l'economia, per afavorir l'activitat emprenedora i autònoma, i, per tant, penso que a partir de les seves propostes i de les nostres actuacions i també propostes construiré una moció subsegüent que ens permeti, com dic, assolir aquests objectius de crear ocupació i reduir l'atur al més aviat possible, sabent que estem sortint d'una

crisi de balanços i que, per tant, això requereix el seu temps, malauradament.

Senyora presidenta...

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem aquesta tarda a les quatre, amb la primera de les mocions.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió plenària amb la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions per lluitar contra la pobresa, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre les accions per a lluitar contra
la pobresa (tram. 302-00091/09)

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Pere Bosch per defensar-la.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, procedim a substanciar la moció subsegüent a la interpellació que vàrem plantejar fa quinze dies, que, com bé recordaran, anava al voltant del drama personal que estan vivint molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país; el drama que té rostres, que té cares, que té noms i cognoms, de molts coneguts i conegudes, segurament, de molts de vostès, i que no és altre que la pobresa, una pobresa que té diferents vessants, que té diferents cares i que un dels que ara és segurament més dramàtic és allò que fa referència a la crisi alimentària. Hi ha molta gent que té problemes per arribar a final de mes i molta gent que té problemes per donar als seus fills o filles una alimentació equilibrada.

Ja vàrem plantejar fa quinze dies la necessitat de formular un full de ruta compartit. Nosaltres no farem oposició destructiva en aquesta matèria, igual que tampoc ho farem en immigració i en altres temes que són sensibles. Nosaltres prioritzem la cohesió social

d'aquest país i, per tant, no jugarem a aquestes matèries. I volem un full de ruta compartit amb el màxim de gent, perquè entenem que d'aquesta forma també estem fent honor a tota aquella gent al llarg del territori està treballant en aquesta matèria, gent que està treballant des del Banc dels Aliments, la Creu Roja, gent des de Càritas, gent a nivell anònim, molts i molts voluntaris. Fa pocs dies visitàvem conjuntament amb el president del nostre partit el Banc dels Aliments i teníem l'oportunitat de veure que aquest país, afortunadament, en allò que fa referència al seu pols vital associatiu, doncs, està amb bona salut.

Per tant, al nostre entendre, fer honor a aquesta gent també significa intentar arribar a acords. La contribució dels partits polítics ha de ser precisament això, arribar a acords en aquells temes que són fonamentals. I aquest entenem que és un d'ells.

Voldria donar les gràcies al conjunt d'entitats que han proporcionat informació; també al senyor Paco Muñoz, de la Universitat Autònoma de Barcelona, que ens ha donat bona part de la informació que conté aquesta moció; a la gent que ha treballat al Grup de Treball contra la Pobresa, creat pel departament, que també hem recollit algunes de les seves aportacions. I, en definitiva, es tracta d'un full de ruta compartit, que volem que sigui també compartit per tots els grups parlamentaris.

Què plantejem en aquesta moció? Doncs, sis punts molt i molt concrets. El primer voldria subratllar-lo, i em sembla francament, doncs, interessant fer-ho i que hagi tingut una bona acollida per part de la resta de grups parlamentaris. És incidir en allò que fa referència als excedents alimentaris. Des d'un punt de vista econòmic, ètic i des de qualsevol perspectiva que puguem contemplar, que avui dia es produeixi un dispendi per part de la indústria alimentària i per part de superfícies comercials d'aliments mentre hi ha gent que té problemes per arribar a final de mes i per fer una alimentació saludable als seus fills em sembla que és un luxe que no ens podem permetre. I el que plantejem aquí és la creació d'una taula en què participin tots els departaments implicats del Govern i que, en definitiva, afronti una estratègia nacional en aquesta matèria.

Hi han iniciatives interessants –fa pocs dies en coneixíem una del Banc dels Aliments, una iniciativa molt potent–; algunes de caire local. El que volem és que el Govern prengui el lideratge en aquesta matèria i definim, ho repeteixo, una estratègia a nivell nacional.

Plantejem també un segon repte que preocupa les entitats, i és què passarà el 2014 si els excedents de la Unió Europea, els excedents alimentaris, no continuen venint. I, per tant, volem que en el marc del Pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa es defineixi una estratègia en el supòsit que aquest escenari el 2014 es pugui produir. Volem que no ens agafi desprevinguts i que, per tant, tinguem una solució alternativa.

Plantejem també un aspecte que ha estat recollit per part del Grup de Treball contra la Pobresa, que és la

incorporació, l'estudi i incorporació de la distribució d'aliments en la propera cartera de serveis socials.

Plantegem també un increment de tot allò que fa referència a aportacions a entitats i a ens locals que lluiten a primera línia de la pobresa, i també lògicament per afrontar aquest aspecte de la crisi alimentària; un impuls dels plans locals d'inclusió social, intentant no només recuperar, activar aquells que existeixen, sinó impulsar-ne de nous.

I, per últim, un aspecte que voldria subratllar perquè ens sembla fonamental. Una de les peticions que ens feien les entitats que varen comparèixer en la comissió –precisament ens la feia la Creu Roja– era que hi havien pares i mares que tenien dificultats per poder accedir a les beques de menjador i que, per tant, no podien garantir d'aquesta forma una alimentació equilibrada als seus fills. Volem que hi hagi un increment –afortunadament, hem pogut arribar a un acord en aquest sentit– per tal que aquesta via que signifiquen els menjadors escolars que garanteix un equilibri alimentari a molts nens i nenes d'aquest país pugui quedar perfectament garantida i ens adequem a allò que són les necessitats del país.

En la segona part, explicarem els acords als quals hem arribat i que ens en felicitem, però, en definitiva, des d'aquí voldria ja avançar l'agraïment a tota la resta de grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes, en primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., anunciar el nostre vot favorable a la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que compartim plenament.

I més encara quan la proposta del punt número 1, sobre la creació de la taula de treball, ha incorporat, segons ens ha avançat el senyor Bosch, doncs, l'esmena del nostre grup; una esmena minúscula, però «minúscula» com a sinònim de «curta», dues paraules, però altament importants, perquè signifiquen la incorporació a aquest espai de treball de les entitats municipalistes –ajuntaments i consells comarcals–, que són les que avui estan rebent demandes i coneixent les dramàtiques situacions de molts catalans, i que són també les que fan mans i mànigues per intentar ajudar-los, i així assumeixen les seves competències i també assumeixen els incompliments del Govern de Catalunya, perquè, com saben vostès, qui els ha tret les castanyes del foc, qui ha fet realitat ajuts d'urgència per a les persones afectades per la incompetència manifesta i potser fins i tot mala fe del Departament de Treball aquest estiu passat pel tema de la renda mínima d'inserció han estat els ajuntaments i els consells comarcals.

Respecte als altres punts de la moció, els compartim, però permeti'm que expliciti el nostre escepticisme, perquè cada dia que passa es pot comprovar que el Departament de Benestar Social i el seu conseller al capdavant en saben, de bones paraules, de declaracions i de voluntats positives, però li costa, no pot, no vol –no ho sabem encara–, passar d'aquestes paraules als fets i a les accions.

El senyor Bosch ha anunciat breument, doncs, que hi ha un acord. I, per tant, nosaltres celebrem que aquest acord que hi hagi entre tots els grups parlamentaris faci que avui s'aprovi aquesta moció, que, com deia a l'inici de les meves paraules, compartim el seu contingut. I que tant de bo –tant de bo– el que avui aprovem sobre augmentar els ajuts d'urgència social, sobre els plans d'inclusió i sobre l'increment de les beques menjador es compleixi. I es compleixi, permeti'm dir-ho d'aquesta manera, sense fer trampes, perquè augmentar sobre la base del pressupost retallat del 2011 és relativament fàcil, per dir-ho d'alguna manera, perquè, com saben vostès, van desaparèixer les dotacions extraordinàries als ajuntaments i als consells comarcals per a ajuts d'urgència, es van rebaixar pressupostàriament els plans d'inclusió, es van reduir les beques menjador significativament, abaixant el pressupost de l'any 2011.

En definitiva, el nostre escèptic vot favorable, que va acompanyat de la demanda que es compleixin les resolucions del Parlament. I esperem que aquesta no quedi en paper mullat, com amb tantes altres ha passat i hem vist fins ara.

Moltes gràcies. Res més.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Bé, doncs, moltes gràcies, presidenta. Conseller, il·lustres diputats i diputades, vull iniciar aquesta intervenció per expressar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió pel que fa, doncs, a la Moció subsegüent a la interpellació sobre actuacions contra la pobresa fent un reconeixement explícit de la tasca de totes aquelles persones i totes aquelles organitzacions, totes elles, que dia rere dia treballen sense treva per pal·liar els efectes de la pobresa i millorar les condicions de vida d'aquells que es troben en situacions de vulnerabilitat. A tots ells, a totes aquelles organitzacions privades i públiques que han fet de la lluita contra la pobresa i l'exclusió la seva màxima prioritat, el nostre més sincer agraïment i el nostre ferm reconeixement a la seva tasca.

Expressava l'honorable conseller en el seu torn d'intervenció la necessitat de treball conjunt, la necessitat d'entesa per aconseguir reeixir en la lluita contra la pobresa. I, en aquest sentit, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem volgut treballar en aquesta moció, doncs, en aquesta direcció, no?, amb una ferma voluntat d'acord, amb la mà estesa. I els

he de reconèixer i els he d'anunciar gratament que el grup proposant de la moció ha actuat en la mateixa direcció, cosa que celebrem.

Voldria també fer referència a determinats aspectes que es van plantejar, no?, durant els temps d'intervenció en la passada interpellació. Deia el senyor Bosch: «No sentim al president de la Generalitat cap mesura nova, cap proposta que anunciï que en el pressupost del 2012 hi hagi una partida específica per a la lluita contra la pobresa.» I el mateix senyor Bosch també preguntava com es traduïen les recomanacions o les conclusions del Grup de Treball contra la Pobresa en el pressupost 2012.

Doncs, bé, senyor Bosch, suposo que vostè ha pogut copsar ja que el Govern ha inclòs en la secció pressupostària del Departament de Benestar Social un programa específic d'inclusió social i de lluita contra la pobresa, dotant-lo de 190 milions d'euros, i que, per tant, aquí és on rau la voluntat i aquí és on es denota la voluntat d'aquest Govern de continuar treballant o lluitant contra la pobresa i l'exclusió social, perquè a més a més així també ho recull el Pla de govern 2011-2014.

Però, escolti'm, entrem, en tot cas, en el detall de la moció. Respecte al punt número 1, compartim plenament la necessitat d'una real i una efectiva coordinació pel que fa a l'aprofitament dels excedents d'aliments per tal fins i tot de facilitar i d'incrementar si cal el servei, doncs, de totes aquestes entitats i organitzacions que atenen directament aquelles persones que no tenen les seves necessitats bàsiques d'alimentació satisfetes i la de llurs fills, com abans ens comentava el senyor Bosch, no?

I, en aquest sentit, la nostra esmena persegueix incloure en aquesta taula de coordinació tots els departaments de la Generalitat implicats en processos de producció i de distribució d'aliments, així com tots els agents públics i privats que també hi participen.

Els punts números 2, 3, 4 i 5, deixi-me-li dir, senyor Bosch, que recullen actuacions o insten el Govern a prendre mesures que o bé ja les està implementant o bé té previst de fer-ho, no? I, en aquest cas, les nostres esmenes són ben bé de matís, per realment reflectir aquesta realitat de l'actuació de govern. No passaré a detallar-les perquè veig que no tinc massa temps.

Però, en tot cas, el que sí que voldria reflectir és..., en tot cas, el punt número 2. Escolti'm, és el Govern de l'Estat qui és estat membre de la Unió Europea, i, per tant, és el Govern de l'Estat qui hem d'instar realment que continuï treballant, primera, doncs, per preservar aquesta moratòria, i, segona, dintre del marc de la previsió que vostè ens recomana, potser intentar posar el nostre granet de sorra perquè aquests ajuts que ara són d'excedents d'aliments acabin transformant-se en ajuts reals per a aliments per a persones que no tenen les necessitats bàsiques d'alimentació cobertes.

Quant al punt número 3, determina un model idoni, en la distribució d'aliments, que realment puguem incloure dintre de la cartera de serveis.

Respecte a l'increment dels ajuts destinats a actuacions que incideixen en la lluita contra la pobresa, les esmenes denoten, doncs, ja la previsió que el Govern té en aquest sentit. I així, com els deia, queda recollit en el programa específic dels pressupostos.

I pel que fa al punt número 6, escolti'm, hem arribat a una transacció –jo ara, doncs, la lliuraré a la Mesa– que deixa palesa la voluntat d'aquest Govern, del Govern de la Generalitat, d'atendre les necessitats alimentàries dels infants d'aquest país. Però ja els avanço que aquest increment del nombre de beques de menjador es portarà a terme tal com s'ha portat aquest 2011, que és, també, amb l'obtenció de fons externs als estrictament pressupostaris.

Acabo remarcant que la lluita contra la pobresa només serà reeixida si la practiquem plegats, societat civil, administracions públiques i, en el nostre cas, diferents grups parlamentaris. En aquesta lluita, a nosaltres ens hi trobaran, amb els braços oberts i amb les mans esteses, perquè, com deia el conseller, només plegats podem vèncer la pobresa i l'exclusió social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, en primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, el meu posicionament és favorable a la moció, perquè entenc que, doncs, s'ha de fer aquest pla d'actuació que diu la moció perquè tots els aliments aprofitables i en bon estat es puguin assegurar que, doncs, arribin als menjadors socials; que tots aquests aliments que estan en bars, restaurants i empreses alimentàries que per diversos motius no van destinats als seus clients, els consumidors, doncs, arribin als menjadors socials. Es continuen destruint massa aliments aprofitables, que compleixen totes les normes sanitàries, i això, doncs, entenc que és un dels motius pels quals la moció es presenta, i aquí hem d'evitar aquest malbaratament que es produeix.

Estic a favor dels sis punts de la moció. Afegiria, il·lustre diputat, si em permet, atès que les empreses organitzadores del repartiment d'aliments a persones i famílies que ho necessiten tenen problemes de subministrament, que a la T-1 de l'aeroport de Barcelona, a la terminal 1 de l'aeroport de Barcelona, diàriament es llencen molts aliments que serien aprofitables, i poder s'hauria de fer també un pla específic per aconseguir que tots aquests aliments, que moltes de les empreses de l'aeroport sembla que, en fi, per donar una bona imatge, volen tenir els aparadors plens, però tenen productes que encara podrien durar trenta-sis i quaranta-vuit hores més..., doncs, arribessin als menjadors socials.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, senyor conseller, diputats i diputades, el meu grup votarà, no sense un punt d'escepticisme, favorablement aquesta moció de mesures i accions per lluitar contra la pobresa. Considerem que hi ha un risc real de desmantellament de la societat del benestar en les actuals circumstàncies de crisi i de continuat espoli fiscal, una situació que exigeix mesures originals i d'emergència. Cal posar aturador a l'exclusió social, que creix a diari, i el més del 20 per cent de pobresa que tenim a Catalunya hi crida. I, com han fet altres grups, també voldria expressar el meu agraïment, l'agraïment del nostre grup a les ONG i a les persones que estan activament treballant en aquest camp.

Em sembla positiva, doncs, la creació d'una taula específica per aprofitar l'oportunitat que ofereixen els excedents alimentaris, uns excedents absurds que signifiquen uns 89 milions de tones l'any, a Europa, que es llencen. Un grup de treball d'aquestes característiques, per tant, ha de permetre la coordinació de les iniciatives, accions tant públiques com privades, encaminades en aquest sentit.

Aquests darrers dies, ja per acabar, en aquesta cambra hem estat parlant de pressupostos, i és evident que no pocs avenços proposats en aquesta moció xocaran amb una dura realitat del que suposa uns pressupostos nascuts de l'autonisme cada cop més restringit i asfixiant. En canvi, els pressupostos d'una Catalunya amb estat propi, tal com els han elaborat economistes de primera línia i tal com hem presentat en aquesta cambra el Grup de Solidaritat Catalana, segurament que ens permetrien parlar avui d'una situació ben diferent i una possibilitat més real de solucionar aquesta mena de problemàtica.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, la posición de Ciutadans en esta moción es la de apoyo total a la misma, porque supone, entre otras muchas medidas, una parte más de la lucha contra la pobreza y el reconocimiento y el apoyo a la tarea ingente y valiosísima que están realizando todas aquellas entidades como el Banco de Alimentos, Arrels o la Cruz Roja.

Ahora bien, hay consenso en la creación de una mesa específica sobre la distribución de alimentos y cómo coordinarlo con los servicios sociales, pero nos preocupa que acabe burocratizándose y creándose otro organismo inútil o poco operativo. Desde Ciutadans

apostamos por la máxima de que si algo funciona es mejor no tocarlo. Si algo funciona se debe apoyar y reconocer, pero no intervenir. Y nos parece que entre los protocolos, las mesas, los partidos políticos, *els consells comarcals...*, se acabe por generar más burocracia y se pierda la agilidad de todas estas entidades que trabajan día a día mirando la crudeza de la pobreza a los ojos.

Una pobreza que cada día está más extendida en Cataluña, tal como denuncian entidades como Cruz Roja o Cáritas, situación agravada por los recortes sociales y las futuras tasas que afecten a todos por igual, como el euro de los medicamentos, que también pagaran aquellas familias que viven del PIRMI, algo que parece poco lógico y de una insensibilidad manifiesta. Insensibilidad que se perpetua en estos presupuestos cuando se establecen las líneas rojas en seguir alimentando la construcción nacional a través de unos medios de comunicación que cuestan millones al año, o en política lingüística, en detrimento de los más desfavorecidos.

Por ello nos parece doblemente importante el consenso alcanzado entre el grupo proponente y el Govern, de ampliar las becas comedor, porque en muchos casos, lamentablemente, son la base de la alimentación de muchos niños, que merecen no solo nuestra atención, sino también una apuesta decidida por no dejarlos caer en la exclusión.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, votarem afirmativament tots els punts d'aquesta moció d'Esquerra Republicana, pactada amb Convergència, i també amb apunts del Partit Socialista, perquè entenem que el que proposa és, a més d'èticament i fins i tot moralment indiscutible, també és de sentit comú i sorgeix de les reflexions, en gran part, del grup de treball per la lluita contra la pobresa que ja va establir l'anterior Govern i que ha continuat. I ho és especialment perquè tracta de la manca d'accés als aliments, una dissortada realitat, emergent, tot i que hi havia una pobresa que ja existia, però també emergent: si el 2008 hi havia 55.000 persones que s'adreçaven al Banc dels Aliments, actualment passen dels cent mil, i es calcula que cada persona en necessita quatre-cents quilos l'any. Per això, en aquest sentit, és necessari. I per això els dos primers punts són importants.

Parlaré del punt 2, perquè, mentre es planteja a Europa la retirada dels excedents, farem una aposta per tenir un espai on treballar i on avançar, si això fos possible que passés. I en aquest sentit s'exigeix també al Govern –ja ho vam discutir-ho o vam votar-ho en una comissió–, doncs, que, això, el Govern estatal pugui

fer que es tiri enrere. Al primer punt –i tothom n’ha parlat, òbviament–, una taula específica és positiva, i a més a més hi ha hagut aportacions també positives en aquest sentit, per ampliar llocs on poder fer aquesta cerca. En definitiva... I a més a més la resta de punts també recullen el que deien les conclusions del grup de treball per la lluita contra la pobresa. Però al seu voltant vull fer un parell de reflexions.

Per exemple, en el tercer punt, on s’emplaça a incorporar la distribució d’aliments a la cartera de serveis socials. Em pregunto quina garantia ens en dona el conseller, si justament els darrers dies només sabem d’actuacions del seu departament en sentit contrari, justament a no complir la Llei de serveis socials. Parlo, per exemple, de la reducció de ràtios a les entitats amb persones amb discapacitat, que no per negociada, no deixa de ser un tirar enrere la cartera de serveis socials.

En els punts 4, 5 i 6 cal també veure aquesta voluntat de compliment del que ja s’ha dit: de fer la gran retallada en beques, en plans d’inclusió..., ha vingut del pressupost del 2010. I aquí, amb tota l’estima que li tinc al diputat Pere Bosch, com avui s’han pogut abstenir i deixar –que hauria sigut igualment...– prorrogar uns pressupostos que es carreguen, es van carregar tota l’obra de govern especialment duta a terme, justament, pel departament que vostès duïen a terme. En aquest sentit entenem, doncs, que..., no vull deixar tampoc passar l’ocasió de dir que tots sabem que la pobresa és la manca de béns materials suficients per portar una vida digna. En aquest sentit és molt clar, és el contrari de la riquesa; això tothom ho podria dir. I al·ludeix a estats de carència, entre altres també els alimentaris, però això és fruit d’uns creixements anteriors que no han sabut distribuir bé la riquesa. Però almenys nosaltres ho vam provar; ho va provar el Govern d’esquerres fent lleis, fent uns pressupostos, fent lleis com la Llei del dret a l’habitatge. I, des que el Govern de Convergència ha iniciat en les seves propostes i en els seus projectes una destrucció de les polítiques socials a Catalunya –i parlo, per exemple, de polítiques consensuades, com la renda mínima–, aquest nou pressupost, i amb la llei de mesures, li acaba de reblar el clau, atenent que es retira el principi i acaben amb el principi d’universalitat.

Això només n’és un exemple, perquè d’ajuts al lloguer fa dos anys que no en sabem, i també fa dos anys que no han pagat els ajuts a les famílies amb fills a càrrec. És cert, es deuen des del 2010. I, senyors i senyores, el que els vull dir: en les conclusions del grup de treball de lluita contra la pobresa també es parla de transformació social, i es parla que per poder-la fer i per poder atacar la riquesa ha d’haver-hi polítiques d’ocupació, polítiques d’habitatge, perquè, si no, no es podrà distribuir aquesta riquesa, no s’hi podrà fer front i s’hi perpetuaran les desigualtats.

Per tant, benvinguda aquesta proposta, que serà votada per unanimitat, esperem que el Govern faci el que ha de fer, però la lluita contra la pobresa ha de ser també una lluita a favor de l’equitat, i no han de complaure’s a pensar que el món està conformat per rics i pobres

perquè sí, o amb gent que pateix perquè sí. Tot és fruit i tot es pot canviar també amb polítiques diferents.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyors diputats i diputades, inicio la meva intervenció mostrant la postura favorable del Partit Popular a aquesta moció en què es presenten diferents accions per a lluitar contra la pobresa. Estem d’acord que es constitueixi una taula específica de què formin part els diferents departaments del Govern afectats i les entitats socials, amb l’objectiu de coordinar conjuntament estratègies per a fer front a la problemàtica derivada dels excedents alimentaris.

Avui en dia, un dels problemes freqüents amb què es troben confrontades les empreses que produeixen o comercialitzen aliments és el de la necessitat de retirar aliments del mercat. Les causes són múltiples, moltes d’elles són de difícil control, i es poden trobar a qualsevol punt de la cadena, des de la producció a la distribució. Davant aquesta realitat s’ha de fer tot el possible perquè es deixi de practicar una de les opcions que encara utilitzen moltes d’aquestes empreses amb els seus productes excedentaris, que no és una altra que la destrucció dels aliments mitjançant sistemes convencionals, com la incineració o l’abocador. Seria bo que cada empresa disposés d’un protocol de gestió dels aliments consumibles i no comercialitzables.

En aquest marc, i seguint amb el segon punt de la moció, apostem perquè es continuï duent a terme per part del Govern les gestions oportunes per tal de garantir la distribució d’excedents de la Unió Europea. És molt greu que, en una societat desenvolupada com la nostra, el primer estudi de l’observatori de vulnerabilitat de la Creu Roja, que va presentar el passat mes de juliol, es presentin dades com aquestes: que un 38 per cent de les llars catalanes no es pugui permetre un àpat de carn cada dos dies; que gairebé un terç dels fills no pugui menjar un cop al dia ni carn ni peix, o que el 25 per cent de les persones ateses no pugui accedir al menjador escolar. I aquí és on fan falta més recursos i més celeritat a l’hora de repartir les beques menjador. No podem permetre que succeeixin fets com el que ara comentaré.

El passat dia 11, en un diari local de Lleida, es feia públic que en un col·legi de la capital del Segrià s’havia decidit deixar sense menjador nens amb beca, davant el retard del Govern a l’hora d’abonar-les. També anunciava que dues AMPA més estudiaven la possibilitat de fer el mateix.

És una necessitat imperiosa que des del departament s’incrementi el nombre de beques menjador, per tal de cobrir la demanda actual, amb l’objectiu d’evitar que

cap infant es quedi sense una alimentació saludable. En aquest Ple, precisament, hem aprovat la creació d'una comissió específica per a la infància, on espero i desitjo que es posi sobre la taula aquesta greu crisi alimentària, que afecta els més vulnerables, entre ells els infants.

Fer front a la crisi significa disposar d'una estratègia que sigui capaç de mobilitzar i posar en valor els recursos humans i físics existents en el territori. Tenim una gran oportunitat per a desplegar polítiques integrals, que es marquin com a prioritat la reducció i eradicació de la pobresa. Tenim l'obligació d'estar al costat dels més febles i de donar el màxim suport a les entitats que, sense ànim de lucre, estan compromeses a donar una resposta a aquells que ho estan passant més malament.

És veritat que la crisi ha agreujat la pobresa a casa nostra, però també s'ha de dir que, quan l'economia catalana anava bé i teníem un atur estructural, l'índex de pobresa rondava el 18 per cent, mentre que ara és de gairebé un 21 per cent.

Què vull dir, amb això? Doncs, que la culpa de la pobresa no és només de la crisi econòmica, sinó que tal vegada hem fet un repartiment injust i poc correcte de la riquesa. Estem a on estem, i caldrà fer una reflexió profunda de cap a on s'han de destinar els recursos.

Voldria acabar la meva intervenció llegint una realitat que la presidenta de la Taula del Tercer Sector, la senyora Àngels Guiteras, va plasmar amb molta claredat en un article a principis d'aquest mes. Guiteras deia: «La pobresa provoca discriminació, dolor, exclusió social, vulnerabilitat, però també ens dóna empenta a l'hora de trobar idees i solucions per millorar aquesta situació. Lluitem contra la pobresa i la desigualtat i evitem que el nostre país pobre sigui un pobre país.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. De forma molt breu. En primer lloc, per manifestar, lògicament, que és el que correspon, que acceptarem totes les esmenes de Convergència, llevat de la 6, que hem arribat a una transacció, i també incorporarem l'esmena del Grup Socialista. Alguna intervenció comentava un cert escepticisme sobre el compliment d'aquesta moció.

Home, nosaltres no acceptaríem les esmenes, lògicament, si no tinguéssim una convicció que el Govern complirà amb el que diu, i, lògicament, serem els primers a vetllar perquè es compleixi allò que diu, principalment, un dels punts que voldria ara remarcar, punt número 6: «Incrementar el nombre de beques menjador per tal de cobrir la demanda actual amb l'objectiu d'evitar que cap infant del país amb necessitats socials es quedi sense una alimentació saludable.» Lògicament serem els primers que vetllarem perquè això

es compleixi, igualment que vetllarem perquè altres aspectes que el Govern no té en cartera –però sí que té en cartera, lògicament, el grup de treball que va crear el seu departament, i que no estan pressupostats en aquests moments– es puguin complir. Serem els primers que ho vetllarem.

Avui, en tot cas, amb el que sí que em quedo és amb la imatge d'unitat que donarem tots plegats per un tema que és transcendental per al país. Més enllà de discrepàncies, més enllà de debats, que segurament reproduïrem amb prou passió en el moment del debat de pressupostos, tindrem oportunitat de fer-ho, tampoc vull convertir això en una segona part de la interpellació que varem fer l'altre dia. El que sí que em sembla que és important és que traslladem un missatge al conjunt de la ciutadania. El missatge és que som capaços, en un tema especialment sensible com aquest, de posar-nos d'acord, i que som capaços, lògicament, de donar un missatge al conjunt de la gent que està treballant a primera línia, que no només valorem el seu esforç, no només recolzem el seu esforç, sinó que a més a més intentem contribuir-hi en la mesura de les nostres possibilitats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades i l'esmena transaccional respecte al punt 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 124 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris (tram. 302-00093/09)

Passem a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

(Remor de veus.) Senyors diputats, senyores diputades... (Pausa.)

Senyora Pardell, ja pot començar.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, la moció que avui substanciem és subsegüent a la interpellació que varem presentar el nostre grup parlamentari el passat Ple del mes de desembre i es tracta, com ja ha estat anunciat, de la situació dels centres penitenciaris.

Aquesta moció té tres parts ben diferenciades: la primera d'elles fa referència al Pla d'execució penal 2008-2013, aprovat en el seu dia; la segona es refereix a la situació dels treballadors dels centres penitenciaris, i en ella s'hi expressa la preocupació del nostre

grup parlamentari respecte a la situació en què es troba la negociació del nou acord de condicions de treball, que esperem que es tanqui ben aviat, i, la tercera, està dedicada a recordar la necessitat de continuar desenvolupant tot un conjunt d'activitats que considerem del tot necessàries per tal d'aconseguir la veritable reinserció de la població penitenciària. La moció fou presentada el dia 23 de desembre i té nou punts.

He de dir que aquesta no és la primera iniciativa que el nostre grup parlamentari presenta al voltant de la situació dels serveis penitenciaris. Hem presentat preguntes per escrit. Hem presentat propostes de resolució. Hem presentat nou preguntes molt concretes adreçades a l'honorable consellera per respondre en comissió, el dia 19 d'octubre les vàrem presentar, i, a hores d'ara, encara no s'han pogut substanciar en la Comissió de Justícia. Per tant, nosaltres continuarem insistint en aquest tema, perquè és veritablement motiu de preocupació per al nostre grup parlamentari.

Ens sorprèn que hi hagi tants silencis per part del Departament de Justícia: silencis sobre el sistema penitenciari, model de sistema penitenciari; silenci sobre la conflictivitat que s'està produint en aquests moments i que afecta el personal i que, d'alguna manera, expliquen l'oportunitat de presentar aquesta moció.

Com ja va posar de manifest l'honorable consellera Montserrat Tura en la interpellació presentada, ens preocupa la visió estrictament economicista que s'està plantejant al voltant del sistema penitenciari. No veiem un full de ruta políticament definit. No hi ha un model penitenciari a desenvolupar en aquesta legislatura. Continuarem?, no continuarem?, què farem amb el Pla d'execució penal?, què passa amb els pressupostos del 2012? Ens hem quedat tranquils en alguns aspectes i, en canvi, en el tema de personal continuen sent motiu de preocupació.

Nosaltres tenim un interès..., un interès molt especial perquè el Pla d'execució penal continuï. I el fet que en la moció no es faci esment, per exemple, al centre penitenciari Els Plans, de Tàrraga, no és perquè ens hàgim oblidat del centre penitenciari Els Plans, de Tàrraga. Ja li anuncio, honorable consellera, que trobarà una esmena específica sobre aquest centre penitenciari en el pressupost del 2012. No hem fet esmenes sobre els altres centres penitenciaris per entendre que en el pressupost del 2012 ja hi havia partides pressupostàries, en el capítol 6, d'inversions, que es presentaven.

Ens diuen que s'ha de revisar el Pla d'execució penal. Bé. No estem en contra de la seva revisió. El que passa és que dubtem que s'hagi reduït el nombre dels reclusos interns, sobretot perquè, si anem al programa pressupostari 2012, que hi ha tot un detall de quines són les previsions que hi trobem, doncs, hi ha una previsió que ens diu «11.200 interns és el que es preveu», concretament, un increment de dos-cents interns respecte a les previsions del 2011. I, per tant, on és el descens de la població penitenciària que, d'alguna manera, ens va anunciar en la seva interpellació, quan resulta que en el pressupost del 2012 apareix aquesta dada?

No hem d'oblidar –no ho hem d'oblidar– que la política penitenciària és una política de seguretat, però és

una política que reflecteix una visió social del país. I pensem, nosaltres, que ha passat un any des que el Govern va prendre posició i som on érem –som on érem–, hem perdut un any i el Pla d'execució entenem que està paralitzat.

El Pla, al nostre entendre, ha de continuar, honorable consellera, és una necessitat. No podem permetre que les presons ens vagin caient a trossos. No podem caminar cap a una sobresaturació anunciada dels nostres centres penitenciaris. I, per tant, entenem que s'ha d'executar el pla presentat en el seu dia i aprovat en el seu dia. I no ho diem nosaltres això, resulta que si anem i fem un seguiment del que està sortint en els mitjans de comunicació, especialment en els darrers temps, amb motiu dels conflictes laborals que s'estan produint, resulta que tenim declaracions del director general de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, el senyor Ramon Parés, que diu, ho ha reconegut aquest dimecres, que «es donen condicions indignes en la població reclusa de la *cárcel de la Modelo*». Encara...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

Agnès Pardell Veà

...està pendent del seu tancament. Per tant, la situació, per una part, en què es troben els centres penitenciaris i la situació en què es troba el personal que presta el seu servei en els centres penitenciaris és el que ens ha portat a la presentació d'aquesta moció.

Hem de dir, abans de finalitzar aquesta primera part de la nostra intervenció, que estem satisfets, perquè al final, a partir de les esmenes que han presentat els diferents grups parlamentaris, hem aconseguit arribar a acords importants que permetran tirar endavant el Pla d'execució, i d'alguna manera contribuir al fet que el conflicte que té avui el personal dels centres penitenciaris pugui, també, veure's resolt ben aviat, o almenys així ho esperem.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. S'hi han presentat esmenes. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, nosaltres vàrem creure molt oportuna la interpellació feta i la moció subsegüent per plantejar en aquesta cambra un pronunciament respecte al que creiem que està passant en aquest moment en el sector penitenciari: una situació greu, tant amb mitjans materials com amb mitjans humans, que reflecteix la política de retallades del Govern portada a un àmbit de polítiques socials com, per nosaltres, és la política penitenciària. I aquest és un tema que ja s'està manifestant d'una forma alar-

mant amb els conflictes que hi han hagut aquests dies i amb les situacions que s'estan vivint a les presons, com ja es posa de manifest, i que aquest any s'agreuja.

Nosaltres varem presentar esmenes a la proposta de moció formulada inicialment pel Grup Parlamentari Socialista en un sentit de trobar bé tots els punts que es plantejaven i reforçar dos aspectes, per nosaltres, substantius. El primer de tots, encara que és l'esmena número 2, és que instàvem el Govern que en la negociació col·lectiva que s'està portant a terme respectés i en el seu cas millorés les condicions de treball dels serveis penitenciaris i no introduís més modificacions ni rebaixes en el que són condicions específiques de treball i de retribució pròpies d'aquest servei, per raó de la singularitat, dels horaris, de la dedicació, de l'especialització, de la perillositat i similars, que és el tema que s'està plantejant per al sector. Hi han unes retallades generals per a tota la funció pública catalana, i n'hi han unes d'específiques que volen aplicar en condicions que són específiques del sector penitenciari, i que, per tant, serien un greuge.

Lamentablement, creiem que amb la transacció que ens ha proposat el Grup Socialista i que nosaltres no hem pogut admetre, aquest tema quedava molt diluït, remetent-ho als resultats de les negociacions. Òbviament que hi hauran unes negociacions. Però aquest país ha de saber què pensa la seva cambra representativa sobre les condicions de treball del sector penitenciari, i a partir d'aquest mandat el Govern negociarà aquestes condicions com s'apliquen, i no ens remetem a «al que decideixin», perquè estem jugant amb temes molt sensibles.

L'altra esmena era relativa, precisament, a la reactivació de l'execució del nou centre penitenciari d'Elis Plà, a Tàrraga, que ja està licitat i que creiem que durant l'any 2012 s'hauria d'iniciar.

Respecte..., com que nosaltres no ens podem pronunciar respecte a la transacció anunciada, ja els diem, ara, que nosaltres no podem estar d'acord, en absolut, que en el centre penitenciari de les Basses, a Figueres, el màxim que es vulgui aprovar, i nosaltres no ho compartim, és que en aquest any ens presentaran un calendari sobre com preveuen disposar dels mitjans econòmics i personals per veure quan obrirem; és a dir, 2013 com a mínim. Perquè, si no, el mateix que es diu en el cas de començar les obres a la Zona Franca el 2012, es podia dir, com es deia, que era molt clar, «a l'any 2012», que és el que se'n va dir el 2011 i és el que està en el programa del Govern, el qual es va presentar a finals del 2010, «s'obrirà Puig de les Basses». I ara no, ara diu que «tindrem un calendari per veure quan ho farem». Això vol dir tant com que no tindrem Puig de les Basses el 2012, i nosaltres, en això, no hi volem ser pas còmplices.

El mateix respecte a continuar al centre del Mas Enric, al Catllar, a Tarragona, amb aquest tema de «les obres que siguin tècnicament necessàries». Què vol dir això? Que es facin les obres que calen, que és el que deia la moció i que nosaltres compartíem totalment: que continuïn les obres de Tarragona. Quelcom

s'amaga darrera aquest tema, perquè llavors es dirà que tècnicament no és possible fer la depuradora perquè qui ha de fer la depuradora, que és l'Agència Catalana de l'Aigua, no ho fa. No... –no, no–, escolti, el Govern n'és *uno*, i no *cuarenta y uno*. I, per tant, que facin allò que s'ha de fer perquè vagi, el Puig de les Basses, endavant.

Creiem, doncs, senyora consellera, que, més enllà que aquesta moció surti avui, el tema continua plantejat. Continuarà plantejat, naturalment, en la Llei de pressupostos, també nosaltres hi formularem esmenes, però aquesta era una bona ocasió per dir al sector penitenciari i per dir als ciutadans de Catalunya que el sector penitenciari és un sector social fonamental, que cal que tingui les dotacions mínimes, que en aquest moment no hi ha tot el personal suficient... Aquest és un altre punt de l'esmena que no acabem d'entendre, de les esmenes que s'han transaccionat; diu: «Que es cobreixin aquelles vacants, si calen.» Escolti'm, si estem dient que en el 2012 s'hauria d'obrir –que ja es veu que no es vol obrir– el Puig de les Basses, i que s'han de substituir les vacants que hi han, és evident que hi hauran places a cobrir; i és evident que hi ha gent que va guanyar les oposicions, és evident que hi ha gent que està esperant que se li assigni un lloc dels serveis penitenciaris, i no se'ls està assignant.

Hem rebut correus de persones que fa un any, des de principis del 2009, als quals es va dir: «Espereu al 2012, aquest any 11 no podem, al 2012 cobrirem la plaça, doncs, per exemple, de criminòleg, en algunes presons.» I se'ls ha dit ara: «No, tampoc hi hauran aquestes places», que estan allà esperant. És clar, si les suprimeixen del llistat de treball, segurament no hi és.

Escoltin, no s'arreglen les coses amb simples volades de coloms, i amb dir bones intencions: «Ja veurem, que fem el que podem...» Jo crec que era convenient en aquest debat d'avui posar de manifest aquelles coses en les quals podem estar d'acord i que impulsarem, i aquelles que presenten greus deficiències, denunciar-ho, i, si no hi ha possibilitat que el Govern assumeixi això, que el Govern assumeixi la seva responsabilitat; nosaltres aquesta no la compartirem.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat per la Independència, del Grup Mixt, té la paraula el senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president, diputats, consellera –consellera–: Solidaritat coincideix a grans trets amb el contingut d'aquesta moció, i ho fem des de la necessitat que la Generalitat, responsable de les competències en serveis penitenciaris, assumeixi la urgència que té a posar ordre en aquest camp; un camp on no sols estem parlant de seguretat i de polítiques socials relacionades amb la rehabilitació i la de la seguretat, sinó de la integració descentralitzada d'un equipament dins de l'espai territorial del país.

El que no pot ser, però, és que la política penitenciària a casa nostra serveixi per al desprestigi de les nostres institucions i per a la denúncia del malbaratament, segons es diu, de recursos públics; tal com ha ocorregut darrerament, sigui quina hagi estat la motivació, amb l'article aparegut al *New York Times* darrerament, que obre amb una denúncia de la presó fantasma, podríem dir «surrealista», de Figueres, que el punt 2 de la moció atribueix a Girona.

Solidaritat ha presentat dues esmenes a la moció. La primera, al punt 4, on es parla de la necessitat de no aturar el projecte de les obres a la Zona Franca. Ens sembla estrany que una moció sobre centres penitenciaris, una moció que sí parla d'incentius econòmics, que ofereix la seva ubicació als afligits municipis, no parli del centre penitenciari d'Els Plans, de Tàrraga, on la inversió feta ja passa dels 3.300.000 euros fins a la data d'avui.

Aquí no caldria parlar de l'impuls i de la realització del projecte? Pensem que sí. Sobretot si tenim en compte que és una obra que ja es va adjudicar l'octubre del 2010 i que té un termini d'execució de les obres de vint-i-nou mesos, impulsar un projecte d'aquesta mena a la terra ferma no pot ser desatès.

I una segona esmena, per acabar, voldria incidir en el tema dels complements salarials extraordinaris. Creiem que no n'hi ha prou a mantenir-los, com pretén la moció, sinó que caldria incorporar-los de forma reglamentada dins dels sous dels funcionaris penitenciaris.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Consellera, representants dels sindicats que ens acompanyeu, benvinguts i gràcies, pel moment en què estem vivint aquesta moció que, com han dit alguns companys, és especialment oportú el plantejament per al Grup Socialista, ja que s'estan..., en aquell moment en què es va presentar, estàveu i esteu en ple procés de negociació, que, des del grup parlamentari que donem suport al Govern esperem que tanqueu a satisfacció de tots: a satisfacció vostra, a satisfacció dels treballadors penitenciaris, a satisfacció de la ciutadania de Catalunya, a satisfacció, en general, per tant, del país. Perquè volem que la nostra política penitenciària estigui al capdavant, com ha estat i com creiem que tornarem a posar entre tots amb la vostra col·laboració i amb la dels grups polítics que en aquesta cambra estiguin més amatents i més predisposats a deixar enrere el que són interessos partidistes i a tirar cap endavant amb el que ha de ser un gran repte de país, precisament en un moment molt difícil com és un moment de crisi.

No volem desapropiar aquesta oportunitat per fer, des d'aquí, un recolzament claríssim als treballadors pe-

nitenciaris de tots els nivells, directius, tots, que han viscut aquesta situació de negociació amb especial preocupació. Ara, tenint en compte, precisament, que aquest és el moment en què es planteja la interpellació, des del Grup Parlamentari, recollint les esmenes del Govern, hem presentat en la negociació al Grup Socialista, que és el propietari de la moció, tota una sèrie de consideracions, que, incloses en els tres blocs que se'ns ha presentat –per una banda, edificacions; per l'altra banda, personal, negociació col·lectiva, i la tercera, formació–, intentessin portar la unanimitat a la cambra per donar recolzament al sector.

Estàvem disposats a transaccionar les esmenes d'Iniciativa i del Grup de Solidaritat, però, malauradament, nosaltres no som els propietaris de la moció. Amb tot, estem molt satisfets perquè, dintre de la dificultat que comporta obtenir la unanimitat, hem avançat moltíssim en el que és la política penitenciària.

No es pot dir..., i, per tant, estem d'acord amb el contingut de la moció, que nosaltres votarem a favor tal com ha estat transaccionada, i no es pot dir que no hàgim intentat aquest esforç d'arribar a un acord. No es pot dir, tampoc, que Convergència i Unió no tingui una política social: la va tenir ja fa temps quan va estar en el Govern, quan vam acceptar el traspàs de presons amb menys mitjans dels que tenim ara, amb menys mitjans dels que va tenir el tripartit durant l'època de Govern, i n'estem orgullosos, de tenir una política penitenciària que defensarem amb tots els mitjans que tenim al nostre abast; i, en aquest sentit, hem presentat aquestes esmenes.

No hem volgut ser ni hem pogut ser més concrets perquè som conscients que és una negociació i que les negociacions comporten tensions, però que hi ha sempre la voluntat, per part de tots els que seuen en una taula, i n'estic completament convençuda perquè conec els sindicats de presons, conec a qui ens representa del Govern, conec a la consellera de Justícia, conec al director general, que la voluntat existeix i que aquest acord serà possible amb l'esforç de tothom.

Respecte de..., sembla que el que ens separa aquí més és Puig de les Basses, per allò que he pogut sentir, i si s'obrirà el 2012 o no. A veure, des del Govern se'ns diu: «A 2012 no podem dir exactament que anirem a obrir si no tenim en compte les disponibilitats pressupostàries.» En el pressupost, està contemplat? En el pressupost que es presenta al Parlament està contemplat tot el tema dels drets de superfície. Els drets de superfície estan programats i no s'acabaran de pagar fins a l'any 2042, no només del Puig de les Basses, sinó de la resta de centres penitenciaris que es van comprometre durant l'etapa del Govern tripartit.

Feien falta aquests centres penitenciaris? Oi tant que feien falta! Ho discuteix Convergència i Unió? No ho discuteix, el que discutim és l'oportunitat d'aquesta despesa tan milionària en un moment que ja ens anava força ajustat perquè ja estàvem en crisi. Ens agrada tenir Puig de les Basses acabat de fora i sense obrir i ser objecte de la portada del *Financial Times* i de qualsevol altre que vulgui riure's de nosaltres? Doncs, no! No, no solament no ens agrada, és que ens indigna!

Què suposa això? Doncs, suposa que, per obrir una presó, una tercera part són drets de superfície –estan perfectament continguts en el pressupost per poder fer front a la despesa–; una altra tercera part són despeses de personal, i una altra tercera part són contractes de subministrament i manteniment.

Disposem d'aquests diners en aquest moment? Doncs crec que no. Això ho sap molt millor el Govern i jo els pressupostos que presenten, són coneixedora que es fa l'esforç possible, màxim, d'arribar a contenir la despesa que hem heretat, i que no se'ns ajuda a pagar des d'instàncies que disposen de recursos com perquè hi puguem fer front.

Doncs, a què es compromet Convergència i Unió? A presentar aquesta planificació, a obrir el 2012 Puig de les Basses? Podem dir-ho aquí, que el vam obrir en aquell moment? Tant de bo que sí! Diem que no l'obrirem? No, no diem que no l'obrirem. Tant de bo que sí. Si ens arriben els diners obrirem Puig de les Basses, és evident que sí.

Bé. Una altra cosa que semblava que ens allunyava, i que no ens allunya. Els programes socials. Diu: «No s'ha dit mai res.» Cal que Convergència i Unió vagi predicant contínuament que és social? Això ho demostra, ja ho ha demostrat abans i ho demostra ara. Hem acabat amb els programes penitenciaris de rehabilitació, de tractament, de reinserció o els estem potenciant? Estem acceptant una esmena d'Esquerra Republicana que ens demana més recursos. Ens fa por, quan no tenim pressupost? No, perquè de més recursos, n'hi posarem de la classe que siguin –de la classe que siguin. No passa sempre i només per al tema econòmic.

Hi ha moltes coses que es quantifiquen econòmicament, com és la col·laboració amb les empreses, com és la col·laboració amb el sector, que ens permetrà en la reinserció de la població penitenciària i que no té un cost econòmic, i contràriament...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

Elena Ribera i Garijo

...gràcies, acabo–, contràriament estem contenint la despesa amb el que són o el que nosaltres considerem despeses supèrflues, com són càrrecs directius de presons, que no cal en aquest moment, o despeses similars de les quals podem prescindir.

El missatge, per tant, per mi, és d'esperança. Agafaria, manllevant la frase que va dir l'altre dia el senyor Fernández Teixidó, que «si ens ho creiem i volem, podem entre tots». Jo crec en aquest sector, crec en el sector penitenciar, crec en els sindicats de presons, crec en els partits polítics, també en Iniciativa per Catalunya Verds i en Solidaritat, que no aprovaran aquesta moció. I, sens dubte, agraeixo al Grup Socialista la bona voluntat que ha tingut per poder arribar a un acord.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i García

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats, en primer lloc les primeres paraules d'Esquerra Republicana han de ser per als representants dels treballadors dels centres penitenciaris que avui ens acompanyen. Esquerra Republicana els fa costat. Som conscients de les dificultats pressupostàries del Govern, de la caiguda d'ingressos que ha tingut la Generalitat, però nosaltres, en la mesura que puguem, doncs, hem anat fent propostes per poder trobar solucions per millorar les condicions de treball i per posar-los al nivell que es mereixen. No serà fàcil, però entenem que petits passos de consens com els que avui es produiran amb aquesta moció hi ajuden.

Bé, la moció que ens presenta la diputada Pardell, del Grup Socialista, bàsicament afecta tres àmbits: l'àmbit d'infraestructures, l'àmbit de personal i l'àmbit de formació, en la línia de la reinserció dels interns dels nostres centres penitenciaris.

En l'àmbit d'infraestructures, el nostre país no pot renunciar a les infraestructures necessàries per a un sistema penitenciar que afavoreixi la reinserció i que sigui de qualitat, que permeti que els objectius del sistema penitenciar es compleixin. Tenim tota una sèrie d'equipaments programats, alguns on ja hi ha una part del cost que s'està avançant; i aquí permetin-me que faci un parèntesi.

Tot el debat de drets de superfície que estem veient en aquesta moció, però que es reitera en molts aspectes, forma part d'uns sistemes de finançament d'infraestructures que es van iniciar a mitjans dels anys noranta –a mitjans dels anys noranta, a la Generalitat no hi van governar les forces d'Esquerra, hi va governar Convergència i Unió–, i són uns sistemes de finançament que es consideraven adequats, i fins i tot en determinats moments no computaven, d'acord amb les normes europees, amb el dèficit públic al que eren els exercicis futurs. Ara el que ha passat també –i això també condiciona– és que els canvis en les normes europees de comptabilització del dèficit fan que la despesa projectada en exercicis futurs es computi com a dèficit en l'exercici present, i condiciona, evidentment, i bastant, els pressupostos de la Generalitat.

Per tant, tenim un pla d'equipaments penitenciaris que, si no podem complir-lo, el que hem de fer és adaptar-lo a les necessitats. I aquesta ha estat l'actitud d'Esquerra Republicana amb el Pla d'equipaments penitenciaris, però també amb altres plans que incorporen un compromís de despesa en el futur. Per tant, nosaltres entenem que el consens de la transacció a què s'ha arribat afavoreix, doncs, aquesta visió de tenir una planificació, però que la planificació sigui realista.

També, evidentment, el centre Puig de les Basses, que potser és el més mediàtic o el que ha sortit més en tot l'aspecte d'equipaments penitenciaris..., és cert que

tenir un equipament, com el del Puig de les Basses, sense obrir també comporta una despesa. I, per tant, ens hem de posar les piles per, al llarg del 2012, poder-lo posar en marxa. Que també significa una sèrie de despeses complementàries, doncs, a nivell de personal, a nivell d'altres tipus de recursos que s'hi hagin de posar, però, evidentment, aquí hi han alternatives, i ahir vam tenir el debat de pressupostos, on determinats grups oferíem alternatives al Govern per incrementar ingressos.

Encara tindrem temps, en la negociació de pressupostos, que si hi ha un canvi d'orientació es puguin acceptar algunes d'aquestes mesures d'increment d'ingressos i que, per tant, a partir d'aquí també es puguin sufragar despeses importants, com és, evidentment, la posada en marxa d'un nou centre penitenciari. I el mateix serveix en l'àmbit dels centres penitenciaris de la demarcació de Tarragona, de la demarcació de Lleida, en el cas de Tàrraga, i el de la ciutat de Barcelona, amb tot el que és el centre de preventius, Wad-Ras, etcètera, que haurien d'anar a la Zona Franca. Probablement allò que volíem fer de manera immediata no podrà ser, però hi ha d'haver un compromís de programar. És a dir, en tot l'àmbit d'infraestructures, les retallades, els ajustos que s'hagin de fer no han de comportar que ens oblidem que posem al calaix equipaments que són essencials i que són fonamentals, sinó que hi ha d'haver un compromís de posar un calendari proper perquè es puguin obrir.

En l'àmbit de personal, aquí el que hem de fer el Parlament de Catalunya és facilitar la negociació. I entenem que facilitar la negociació també significa tot un conjunt d'esmenes en els pressupostos de la Generalitat, que des d'Esquerra Republicana com a mínim presentem i que intueixo que altres grups que avui també han intervingut aniran en la mateixa línia, de poder augmentar la dotació pressupostària de personal en l'àmbit del Departament de Justícia, i en concret de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, i posar al dia els acords; posar al dia els acords –i aquí va la línia de la nostra esmena– per a la millora de les condicions, no simplement posar-los al dia.

I finalment, en l'àmbit de formació, entenem que és un aspecte on encara es pot treballar molt. En la moció inicialment es parla de la Universidad Nacional de Educación a Distancia; tenim un projecte a Catalunya impulsat també per la Generalitat, que és la Universitat Oberta de Catalunya, en la qual també es pot treballar. I també, doncs, augmentar els recursos cap a la reinserció.

Per tant, res més. Desitjant que les properes setmanes es pugui tancar un acord amb els representants dels treballadors –i des d'aquí animem la consellera de Justícia a defensar les polítiques penitenciaris perquè pugui haver-hi un bon acord i sigui un acord que també sigui satisfactori per als treballadors–, nosaltres anunciem el vot favorable a la transacció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta té la paraula, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, honorable president. Molt honorables consellers, conselleres, bé, jo votaré a favor de la proposta o de la moció de la il·lustre diputada socialista. Penso que se l'ha treballat molt, com no podia ser d'una altra manera, però és que a més a més incorpora propostes per millorar els serveis penitenciaris que considero molt adients.

Penso també que la política penitenciària s'ha de fonamentar no tant en la construcció de presons –que..., recordar que una presó costa 100 milions d'euros fer-la–, sinó més a afrontar les causes de la massificació penitenciària. Penso també que els serveis penitenciaris, doncs, atesa la situació econòmica actual, s'han d'ajustar a la contenció de despesa, combinant-ho, sí, amb el manteniment de la qualitat i l'eficiència del servei. Crec que calen polítiques de rehabilitació i de reinserció laboral de les persones que estan sotmeses a mesures penals.

I per acabar, i fent referència al personal dels serveis penitenciaris –i aprofito l'avinentsa per saludar els representants dels sindicats que són aquí presents i agrair-los la seva presència–, doncs, destacar –i a més és un tema de màxima actualitat– el fet que la ràtio a Catalunya de treballador penitenciari per intern és d'un treballador cada 2,14 interns. És una ràtio que supera la ràtio que tenen a l'Estat espanyol, que és d'un per cada 3,7 interns, i, segons informes de la conselleria de Justícia, només està superat per Suècia i Holanda. Animar la conselleria de Justícia perquè continuï treballant per mantenir o, si cal, millorar aquestes ràtios, i sobretot animar-la en les negociacions per a la revisió salarial del personal del servei penitenciari, que desitjo que les negociacions arribin a bon port en benefici de les dues parts.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

President, consellers, consellera..., presidenta, vicepresidenta, diputadas, diputados, Ciutadans va a apoyar esta moción, porque entendemos que de alguna manera con ella se alcanza el objetivo o se prevé el objetivo que es fundamental en materia penitenciaria, que es la rehabilitación de los internos que cumplen condena. Por ello es importante garantizar y creemos que con los acuerdos alcanzados entre el grupo proponente y el grupo enmendante, en este caso el de Convergencia, se consigue, se ha conseguido que se continúe con los convenios con la UNED y que se am-

plíe a la UOC; nos parece positivo. Nos informan y se ha conseguido la renovación del convenio con «la Caixa» para la formación de los internos en la escuela de Brians 2. Se aumenta el presupuesto del Cire, a pesar de la malísima situación de las arcas de la Generalitat, y todos pudimos ver la importancia del Cire y de los talleres que promueve el Cire cuando visitamos, la Comisión de Justicia, la cárcel o la prisión de Lledoners.

Es importante también este acuerdo, porque garantiza el desarrollo del Plan de ejecución penal 2008-2013, que prevé la apertura del centro penitenciario del Puig de les Basses, de Figueres, si es posible –nosotros esperamos que sí–, el 2012, y la ansiada construcción del centro preventivo de la Zona Franca, y a ver si es posible con esto cerrar la Modelo y trasladar los internos, parte de los internos, a la Zona Franca, y los otros, pues, a las distintas prisiones que hay alrededor de Barcelona.

Pero otro aspecto importante de esta moción y que nos ha llevado también a su apoyo y al voto favorable es que, de alguna manera, ha habido un compromiso por parte de Convergencia i Unión, por parte de la *conselleria*, de negociar..., dentro de un marco de negociaciones, se ha admitido intentar mantener la..., o eso nos ha parecido a nosotros, y si no lo demandamos encarecidamente, que se mantengan los complementos salariales específicos del personal que presta sus servicios en las prisiones, de los funcionarios de prisiones. Es un trabajo peligroso, es un trabajo que implica una dedicación de alto riesgo, y entendemos que no puede estar enmarcado sin más en una política de recortes que desvalorice el trabajo que realizan estos funcionarios, en muchos de los casos con muy pocos funcionarios para muchos internos.

Por todo ello nosotros rogamos encarecidamente, y así lo haremos patente cuando se presenten los presupuestos en la Comisión de Justicia..., también nuestras enmiendas irán encaminadas a conseguir una mayor dotación presupuestaria para la partida de personal.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, bé, permetin-me que posi l'accent en l'acord, perquè, després de sentir les paraules de la senyora Pardell i de la senyora Rivera, sembla que hi hagués un gran desacord, i precisament la mateixa transaccional, doncs, el que ha pretès –i això ho volem posar en valor–..., l'acord que hi ha hagut ha estat possible entre la majoria dels grups parlamentaris.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres volem reconèixer a la senyora Pardell aquesta actitud, aquesta volun-

tat de diàleg, especialment en els moments que estem vivint, perquè segurament hauria estat més fàcil alguna altra actitud –no crec que més responsable, però sí més fàcil–, i per tant, de la mateixa manera que en algunes ocasions, en algunes propostes que vostè ha presentat en l'àmbit de la Justícia, nosaltres hem estat crítics, és de justícia avui reconèixer-li avui aquesta voluntat i aquesta actitud d'arribar a acords.

I, per tant, posem en valor l'acord amb el text transaccional que la majoria de grups parlamentaris signen avui en circumstàncies, doncs, molt especials. Per què? Perquè nosaltres creiem que hem passat d'un text d'una moció que era quasi incomplible a un text d'una moció exigent amb el Govern però que és complible; amb dificultats, però que es pot complir. I aquest crec que és l'element cabdal a l'hora de fer el plantejament.

Nosaltres ahir, ja en la sessió de control, i amb motiu de la pregunta oral que vam formular a la honorable consellera, ja vam abordar moltes de les qüestions que avui han sortit aquí. Respecte al diàleg que s'està produint i les negociacions que s'estan produint amb els funcionaris de presons, nosaltres demanàvem al Govern d'una forma, doncs, exigent que esgotés totes les vies possibles per arribar a aquest acord, i entenem que, per la matèria que estàvem tractant, per l'especial funció que aquests treballadors fan en els centres penitenciaris, hi havia un plus d'exigència amb el Govern per intentar que esgotéssim totes les vies possibles per arribar a aquest acord. I, honorable consellera, li ho diem molt sincerament: no hi hauria una cosa que ens agradés més que el fet que ens poguéssim anunciar el més aviat possible que és possible aquest acord, perquè tots hi guanyaríem. Des d'aquest punt de vista, per tant, insistir-hi: esgotin totes les vies i intentem entre tots fer possible aquest acord.

I l'actitud dels grups parlamentaris des d'aquesta tribuna poden ser dues: pot ser una actitud de facilitar aquest acord, de contribuir tots, amb la nostra petita part, a aquest acord; o no, o fer una intervenció, un discurs que el que pretengui sigui precisament allunyar aquestes postures, si em permeten, posar una mica de foc al bosc i intentar incendiar aquestes negociacions. Jo crec que el text transaccional, l'acord, el que evidencia d'una forma clara és que aquests grups que l'han signat pretenen anar en aquesta direcció de facilitar i d'aportar tots el que puguem perquè aquest acord sigui possible.

Pel que fa als equipaments penitenciaris, jo crec que la moció és exigent, jo crec que no es dilueix. Jo crec que el missatge d'aquest Parlament respecte al Govern i que s'emporta la consellera és molt clar, d'exigència que, dintre de les dificultats, dintre del marc pressupostari que tenim, la finalització dels equipaments penitenciaris a què fa referència la moció ha de ser una prioritat. I ahir li dèiem a la consellera: «Escolti, Girona, Tarragona, Barcelona, des d'aquest punt de vista, han de ser una prioritat per aquest Govern.» I el que sí que fem és donar-li un cert marge al text de la moció perquè el Govern pugui concretar aquesta exigència i pugui concretar aquesta prioritat, doncs, dintre de no posar-li un text que el portem a l'incompliment segur.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que és un missatge clar. És a dir, la consellera, quan surti d'aquest hemicicle, té molt clar que el missatge que li estem transmetent és que aquesta dotació i finalització d'equipaments penitenciaris ha de ser una prioritat per al seu departament. I, per tant, li donem aquest grau de confiança perquè realment la pugui executar.

Sí que volia fer una referència, també, al cas de la ciutat de Barcelona i al cas dels equipaments penitenciaris del Centre de Preventius de la Zona Franca. Home, qui conegui la història una mica de com ha anat tot aquest procés, des de fa molts i molts anys, a Barcelona..., allò que podria ser la història interminable, doncs, s'hi assembla bastant, eh?, ens hi aproximem bastant. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que pot haver-hi una necessitat de redimensionar o ajustar el projecte.

Tampoc entrarem ara en un conflicte; no ho hem volgut fer. Hauria estat molt fàcil entrar ara en un discurs de retrets fàcils del que ha estat la gestió de l'anterior Govern respecte als equipaments penitenciaris, perquè hi ha alguns aspectes que serien, en tot cas, doncs..., que es podrien posar sobre la taula i serien criticables. No ho hem fet en tota la intervenció; no ho farem ara.

Però sí que és evident que, si el nou Govern, el Govern de la Generalitat entén que hi han alguns aspectes del Centre de Preventius de la Zona Franca que cal redimensionar, el que diem és que ho faci; que ho faci i que ho faci amb caràcter prioritari, i que en tot cas això no sigui una excusa per tal que aquest projecte un altre cop s'endarrerixi. Nosaltres entenem que la ciutat de Barcelona ha pagat amb escreix la seva solidaritat en l'àmbit penitenciar durant molts i molts anys. I, fins ara, si fem una valoració global, la resposta que ha rebut dels governs de la Generalitat ha estat retards, retards i més retards.

Per tant, nosaltres entenem que, si cal fer alguna redefinició, es faci, però que no sigui una excusa per donar un nou missatge a la ciutat de Barcelona que retarda aquesta aspiració legítima.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

Agnès Pardell Veà

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, permetin-me que les meves primeres paraules en aquesta segona part de la intervenció les adrexe als representants del personal dels centres penitenciaris que avui ens han acompanyat, ens estan acompanyant, i que han estat testimonis del debat que hi ha en aquesta cambra, que no fa altra cosa que expressar la preocupació que tenim tots els grups parlamentaris per la situació en què es troba el Pla d'execució penal i per la situació en què estan vostès en aquest moment, negociant el nou acord de condicions de treball.

L'honorable consellera Tura –avui no consellera, però no puc..., sempre que he de dir el nom de la senyora Montserrat Tura em surt automàticament «consellera»– ja va posar en el seu moment de manifest en la interpellació el reconeixement per la important tasca que estan realitzant. Gràcies, els ho reconeixem. I saben i els consta que estem al seu costat en aquests moments tan difícils de la negociació. Però tenim l'esperança –i jo m'atreveria a dir el convenciment– que, per la voluntat que tots plegats han estat posant de manifest, arribaran a un acord i que serà un acord satisfactori. En qualsevol cas, ens tenen a la seva disposició.

Dit això, ja entrem en el que serien les esmenes i el posicionament del nostre grup respecte a les esmenes. I el que he de dir és que el nostre grup parlamentari ha fet un exercici, un exercici, jo diria, de compromís amb el país i un exercici de responsabilitat respecte a la necessitat de trobar una entesa, un acord respecte a la moció presentada.

No obstant, també he de dir que no som ingenus i que, per tant, aquest acord, al nostre entendre, té credibilitat en la mesura que hem analitzat el pressupost presentat per al 2012 i ens trobem, dins del capítol sisè, «Inversions», una inversió prevista per al Centre Penitenciar de Puig de les Basses de 190.000 euros, una inversió per a Mas Enric, el Catllar, Tarragona, de 13.456.000 euros, i una inversió per al Centre de Preventius de la Zona Franca de 14.387.529 euros. Aquesta és la confiança i la credibilitat que nosaltres tenim, i ens permet, al final, poder arribar a uns acords, a unes transaccions que facin possible i viable tant l'execució del Pla de centres penitenciaris, com que ens poguéssim felicitar, jo crec que ja per endavant, perquè els tres punts que nosaltres vam plantejar referits al personal dels centres penitenciaris hagin estat pràcticament acceptats, i les transaccions realitzades són per a millorar aquests acords.

Per tant, jo crec que tots els grups avui ens podem felicitar per haver assolit una entesa que permetrà tirar endavant el Pla d'execució penal i tirar endavant, també, amb èxit, el nou Acord de condicions de treball del personal dels centres penitenciaris de Catalunya.

Gràcies.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

De moment no pot parlar.

Salvador Milà i Solsona

Per al·lusions, senyoria...

La presidenta

Ara sí. Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Bé, molt breu. No em resol els dubtes existencials: no cal que cregui en nosaltres, nosaltres ja ho tenim clar.

Ha dit que creia en el nostre grup. Nosaltres hi creiem perfectament. Però el que no podem admetre és que es desqualifiqui com a no responsable una proposta que el que diu és clarament que es doni suport a la reivindicació de manteniment de les condicions laborals. No creiem que això sigui posar peus ni obstacles a la negociació, sinó el contrari, ajudar.

I respecte al Puig de les Basses, lamento dir que no compartim en absolut la referència que ha fet que era impossible fer-ho. Em remeto al que va dir la interpellant. En aquest moment, posar en marxa Puig de les Basses vol dir tancar Figueres, tancar Girona i recuperar els costos de manteniment. S'està perdent més tenint tancat Puig de les Basses que no tancant Girona, Figueres, i els costos de manteniment de... Per això no podem entendre per què no es diu clarament que això s'ha de fer aquest any.

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

No ho entenc.

(Elena Ribera i Garijo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribera, trenta segons.

Elena Ribera i Garijo

Sí, lamento que de les meves paraules no hagi quedat clar el sentit d'aquestes. Després, m'ofereixo a explicar-li-ho, perquè crec que estem més a prop d'una entesa que d'una discrepància.

Gràcies.

(Agnès Pardell Veà demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Pardell.

Agnès Pardell Veà

Sí, presidenta, per fer constar que a la Mesa hi ha presentat el text de tota la moció amb les corresponents transaccions i que és el que demanem que es sotmeti a votació.

La presidenta

Molt bé. Tenim una esmena transaccional, firmada per diferents grups, i una petició de votació separada, per part d'Iniciativa per Catalunya, dels punts 2, 3, 5 i 7, que es poden votar conjuntament.

Hi ha alguna petició més o es pot fer d'aquesta manera? *(Pausa.)*

Doncs, passem, primer, a la votació dels punts 2, 3, 5 i 7.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 12 abstencions.

Passem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 302-00094/09).

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

(Pausa i remor de veus.)

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats...

Juan Milián Querol

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Endavant.

Juan Milián Querol

Senyores, senyors diputats, aquesta moció que avui presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular és una moció en positiu. És una moció que, si és aprovada i aplicada pel Govern, reorientarà la seva acció exterior per fer-la més útil als catalans i per fer-la també –i això és important en temps de crisi econòmica– més eficient i menys malbaratadora.

És una moció en positiu també perquè pretén acabar amb un model negatiu, el de les delegacions a l'exterior heretades del tripartit. No em refereixo aquí i ara a les oficines de suport a l'empresa catalana, sinó a les delegacions, a un model car i polititzat.

És un model car, perquè són molt cars els lloguers de luxe, els lloguers de 400.000 euros anuals d'algunes delegacions, destinades més a fer política que no pas a fer economia. Perquè si realment l'objectiu d'aquestes delegacions, com la de Berlín, la de París o la de Londres, fos la internacionalització de l'economia catalana, si fossin una bona inversió econòmica per als catalans, el Partit Popular no en voldríem cap reorientació.

Però em temo que la funció de les delegacions no és aquesta, em temo que essencialment són allò que el tripartit i concretament Esquerra Republicana volien que fossin: ambaixades polítiques.

Ahir mateix, el senyor diputat d'aquest partit, el senyor Pere Aragonès, comparava aquestes delegacions a l'exterior amb les ambaixades espanyoles. I, mirin, per llençar els diners dels catalans en somnis independentistes o en duplicitats administratives, no ens hi trobaran.

Per això demanem una reorientació de les prioritats de l'acció exterior del Govern. Per això, els tres primers punts, i fonamentals, d'aquesta moció no són més que un recordatori del tercer punt de l'acord de pressupostos de 2011 entre el Govern, Convergència i Unió, i el Partit Popular. I com estic segur que el Govern té la voluntat de complir eixos compromisos, entenc que el grup parlamentari que li dóna recolzament, Convergència i Unió, ens donarà suport en aquesta moció.

En aquell acord de pressupostos de l'any passat es demanava una clara reorientació de l'acció exterior cap al recolzament a l'economia catalana, cap a la internacionalització de les seves empreses, cap a la promoció de les nostres exportacions i cap a l'atracció d'inversions estrangeres.

I és que, senyors diputats, la internacionalització de la nostra economia és un dels pilars sobre els quals hem de sostenir la sortida de la crisi econòmica i el futur del nostre creixement. Sense una política econòmica decidida, fins i tot diria que agressiva, cap a la internacionalització, no ens en sortirem.

Per això li demanem al Govern que no repeteixi errors de governs passats i que posi la seva acció exterior al servei de la primera prioritat dels catalans, que no és altra que sortir de la crisi econòmica.

Per això li demanem al Govern que faci servir d'una vegada la intel·ligència estratègica en l'acció exterior, que miri la realitat del món i miri la realitat de les empreses catalanes.

En aquest sentit, li demanem, al tercer punt de la moció, que doni absoluta prioritat a aquelles àrees geogràfiques de major potencial creixement per a les empreses catalanes. I posem el cas concret de les economies emergents i més concretament el dels anomenats «països BRIC»: el Brasil, Rússia, l'Índia i la Xina.

Des d'aquesta perspectiva, no tenia cap sentit prioritzar, per exemple, la delegació a Buenos Aires. En la interpellació a la senyora vicepresidenta de l'últim Ple vam demanar que la tanquessin, i així ho han fet, i està molt bé i ens en felicitem, però això no és reorientació de l'acció exterior, ni tan sols és la reconversió de les delegacions; és simplement la reconversió d'una persona, d'un treballador que tenia aquesta delegació.

El que demanem va més enllà d'aquesta decisió simbòlica, el que demanem és ser ambiciosos amb l'economia catalana i més assenyats amb la seva política. No té sentit gastar el que es gasta en delegacions a capitals europees com Berlin, París o Londres, si no tenen com a principal funció o principals funcions les que he descrit anteriorment.

I, per cert, sabem que la de París ens costa 400.000 euros l'any, però quant costa la de Londres? Per això

també demanem al sisè punt d'aquesta moció més transparència en les despeses. Volem que els catalans sàpiguen el cost de la política del Govern, el cost de mantenir polítiques passades i, fins i tot, diria caducades. Aquest, com deia, és el sisè punt de la moció.

Però abans, al punt cinquè, demanem que el Govern revisi el perfil dels actuals delegats. La nostra intenció no és altra que el fet que els llocs de responsabilitat a la xarxa exterior de la Generalitat siguin ocupats per persones amb un perfil professional de caràcter econòmic i empresarial, i que també siguin coneixedors del mercat i de l'àrea geogràfica de destí. Així ajudarem a evitar que les delegacions siguin organismes polititzats i oficines de recol·locació, i en aquest sentit crec que tots els diputats en tindran al cap algun cas en concret. I també aconseguirem d'aquesta manera que, igual que les oficines a l'exterior estan al servei de les empreses catalanes, també les delegacions ho estiguin.

Acabem, en definitiva, amb les delegacions polítiques i convertim-les, doncs, en autèntiques oficines de suport a les empreses catalanes. Aquest és l'objectiu de la moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ha presentat esmenes en aquesta moció el Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té la paraula l'honorable diputada senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Bona tarda, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, honorable vicepresidenta i conseller. Catalunya té 7 milions i quasi i mig, 7 milions i mig d'habitants, situada en un punt geogràfic estratègic, d'una història perllongada, amb una llengua pròpia que malda per normalitzar-se, amb un teixit econòmic que ha demostrat una i una altra vegada, amb el pas dels segles, la seva capacitat de regenerar-se i amb un esperit col·lectiu d'intentar fer front a totes les adversitats de manera diferent i mostrant una capacitat de superació admirable.

És per això que en un moment determinat he pensat que la moció del Grup del Partit Popular s'havia adonat que quan anem a presentar-nos a la resta del món no només pretenem ser útils, que és fonamental –no existiria o no hauria d'existir despesa pública que no fos útil al conjunt dels ciutadans–, sinó també, alhora, la presentació i l'explicació de què és i com és Catalunya. Ho dic perquè en el primer punt, i de manera grata, parla no només de la internacionalització de l'economia, sinó també «sens perjudici de la promoció de Catalunya al món», cosa que pensàvem que ens satisfia.

En aquesta Europa, amb plena perplexitat deguda a la crisi econòmica i al trasllat de l'eix econòmic de l'Atlàntic al Pacífic –una qüestió que ara no hi entraré en profunditat, però que és molt important i que fa que

Europa es mantingui ferma en la seva defensa dels drets laborals i dels drets socials, però amb molta dificultat pel que suposen altres economies emergents—, molts dels nostres empresaris, molts dels nostres emprenedors, només tenen una oportunitat, que és precisament buscar mercats a l'exterior. I ho fan els nois joves que han tornat als vells cellers a la Terra Alta, al Priorat o a l'Empordà, i ho fan els joves que amb tecnologia fractal patenten sistemes d'antena úniques al món, o ho fan aquelles empreses que tenen tecnologia punta en matèria de liofilització, que és una manera de conservar els productes sense aigua, per tant, dessecats, que es conserven molt millor, i molt necessaris en països emergents. Ho fan en llocs increïbles, que no tenen ni tan sols un hotel per anar-hi a tancar un acord econòmic, per intentar fer tractes econòmics en aquests nous mercats que s'obren.

Per tant, la moció, des del meu punt de vista, parla d'un «reorientar per diluir» aquest paper d'empenta i de força, de valentia i de dinamisme, que li convé a Catalunya, que no coincideix tampoc massa amb l'explicació que aquest matí li hem sentit a dir a l'honorable vicepresidenta —i ho lamento sincerament—, quan ens parlava que «havíem estat molt importants en els quatre motors d'Europa, volem estar entre els motors del món...» Efectivament; i no tindrem una actitud resignada, i volem continuar pensant que l'euroregió existeix i té un paper importantíssim i que el nostre paper a la Mediterrània és important.

Però en tot això que els estic parlant, o es té una mirada molt elevada, o som conscients que ho fem amb una dificultat extraordinària que no té a veure amb això, que és com la cançó de l'enfadós, del tripartit —perquè, si no, expliqui'm per què els altres estats europeus tenen dificultats—, té a veure amb el trasllat a altres espais —i en aquest cas es parla de l'eix del Pacífic, perquè inclou, entre altres, Sud-amèrica— de l'economia emergent. Per tant, haurem de ser audaçs i valents per fer aquesta política.

Les nostres esmenes pretenen precisament substituir verbs; i algú pot dir: «Són esmenes molt menudes.» No són esmenes menudes, perquè quan nosaltres... No parlem de «reorientar per diluir»; parlem de «potenciar» la nostra presència en el món, per poder ser útils i ajudar en aquesta economia i, alhora, per explicar aquesta Catalunya dels 7 milions i mig i de la seva història, la seva tradició, la seva llengua i el seu dret. Per això la política exterior és avui molt més important que en d'altres moments; per això no acabem d'entendre que es demani que hi hagi coses que es disminueixin, sinó al contrari, que es potenciïn, i que es potenciïn en el sentit que he intentat definir-los en aquests breus minuts de la presentació de les esmenes presentades.

I el nostre posicionament serà que, si no s'accepten les esmenes, evidentment, no podrem donar suport a la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada. També ha presentat esmenes el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i en el

seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyor president, il·lustre senyor conseller, consellera, el meu grup, la veritat és que no acaba d'entendre la presentació d'aquesta moció ni la seva oportunitat política. Era necessària? No mostra un excés de zel, diputat Milián, a l'hora d'incomodar els seus nous socis de pressupostos? Vostès i el seu grup tenen molta pressa per demostrar qui porta els pantalons, penso.

Estem convençuts que amb aquesta moció contra la projecció integral de Catalunya a l'exterior ens estan mostrant vostès la seva faceta més obsessiva; una obsessió nacionalista espanyola que identificava el periodista Jordi Barbeta a *La Vanguardia* fa pocs dies a la seva columna. Vostès volen deixar Catalunya sense veu internacional pròpia, per modesta i discreta que sigui. Però com digué al seu dia Kenneth Galbraith, l'economista, la principal eina de la relació comercial internacional d'una nació és la relació política. Vostès volen limitar Catalunya a ser una *región solidaria en la intimidad*, sense veu pròpia, sense existència al món. I en aquesta dèria volen arrossegar el Govern de Convergència i Unió cap a un model de gestoria merament comercial, més enllà de les nostres fronteres.

I és en aquest sentit que hem presentat una senzilla esmena substitutòria als seus sis punts. El sociòleg Salvador Cardús, el passat dia 28, va posar el dit a la nafra de la seva moció: tot això que vostès exigeixen no té res a veure amb austeritat ni amb ganes de reduir costos al pressupost. Vostès no tenen cap inconvenient a invertir a dues mans per reforçar la presència de la seva nació al món, no tenen cap objecció que l'Institut Cervantes tingui vint vegades més pressupost que no tota l'activitat cultural, econòmica i de representació que fa la Generalitat de Catalunya en un any. Tot el que gasta la Generalitat en un any en projecció exterior es podria recuperar en dues hores i mitja —no hi arriba— de suspensió de l'espòli fiscal que practica l'Estat a casa nostra, dues hores i mitja.

Per molt que facin vostès, Catalunya continuarà projectant la seva realitat política, econòmica i cultural davant del món, com ha fet des de fa temps amb exemples com Ramon Llull, Lluís Vives i el Consolat de Mar. Vostès malden per reduir allò que anomenen «ambaixades» i la presència de Catalunya al món; nosaltres formarem part dels que, amb els nostres esforços, farem que passi tot el contrari.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmenes el Subgrup Parlamentari Ciutadans, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, des de Ciutadans hem presentat una

moció molt senzilla –molt senzilla–, que és fer el que el ministre d'Afers Exteriors ha suggerit del Partit Popular. El que em sorprèn és que vostès no s'atreveixin ni a presentar el que diu el seu ministre, no?

Vostès vénen aquí dient: «Reconvertim, donem-li la volta, mantenim una part de l'acció...» No –no–, escolti'm, aquí hi han unes ambaixades que estan al servei de totes les comunitats que som estat i, per tant, s'utilitzen per totes les comunitats. El que no pot ser és el dispendi a Catalunya –i, per cert, a la Comunitat Valenciana, on governen vostès també–, el dispendi d'ambaixades i de delegacions que tenen per tot arreu, i ara venir amb una moció per intentar justificar el seu suport als pressupostos del Partit Popular a Convergència i Unió, la «pepevergència», eh?, que ja coneixem. Vostès vénen amb això a dir que a veure si traïem el delegat de l'Argentina, a veure si no sé què... El que han de fer vostès és sentit comú, que és el que ha dit el seu ministre, i dir: «Escolti'm, en moments de crisi el que hem de fer és fer servir les ambaixades de tots, per a tothom, i sense tenir delegacions obertes arreu del món.»

No estem a Matrix, estem al món. Jo sentia el senyor Strubell, i entenc la seva posició, no?, ell pensa en una altra..., no en la realitat ni jurídica, ni política, ni social, sinó en el que voldria i li agradaria que fos Catalunya, que és un estat al marge d'Espanya. Però la realitat és que tenim unes ambaixades al servei de tots.

I, per tant, la nostra moció és tan senzilla, la nostra esmena, que seria increïble que vostès no l'acceptessin. No l'accepten? Doncs, llavors ja, això de la «pepevergència» sí que és, comença a ser «pepevergonya», no?, perquè al final que ens prenguin el pèl d'aquesta manera... (*Remor de veus.*) Sí, sí, «pepevergonya», perquè dir que no pacten amb Convergència abans de les eleccions i pactar després amb Convergència, després de les eleccions, és «pepevergonya»; «pepevergonya» de dir una cosa i la contrària, de dir que no apugen els impostos i que els apugen. Això és el que veuen els ciutadans (*persisteix la remor de veus*) –sí, sí, sí– de Catalunya.

Per tant, el Partit Popular ve aquí i Ciutadans li proposa una esmena, que és agafar les paraules del seu ministre i convertir-les en esmena, paraules de suggeriments que diuen que facin servir les ambaixades i que tanquin les delegacions. I vostès, que no s'atreveixen, per no incomodar els seus socis de Convergència i Unió, no la proposen. I Ciutadans ho proposa, i vostès no ho accepten! Aquesta és la realitat, senyors; benvinguts a la política, a la realitat política del Partit Popular de Catalunya, que és dir una cosa i fer la contrària. Aquesta és la realitat.

Per tant, jo, si el Partit Popular no accepta el que diu el ministre d'Afers Exteriors del Partit Popular, jo ja no sé si fer esmenes o que muntem aquí un circ, perquè és que al final els ciutadans pensaran que els prenem el pèl. Perquè, si vostès no accepten què diu el seu ministre, no hi ha qui els entengui. I, per tant, si vostès no ho accepten, evidentment, nosaltres no estem per reconversions, ni per..., eh?, ni per posar esmenes que justifiquin la coartada perquè vostès donin suport a les

retallades de Convergència i Unió; no estem a favor de cap coartada per al Partit Popular. Si vostès han pactat presentar aquesta qüestió de reconversió de les delegacions i seguir gastant 27 milions d'euros en política exterior, amb nosaltres no hi comptin. Si vostès volen fer el que diu el ministre, acceptin l'esmena i la votem conjuntament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició respecte a aquesta moció té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta. (*Remor de veus.*) Senyor Luna...

Joan Laporta i Estruch

Bé. Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller... Il·lustres diputats i diputades, bé, penso que en un món globalitzat i en un context de crisi econòmica Catalunya necessita més que mai una estratègia valenta per incrementar la seva presència i activitat internacional, per analitzar i interpretar les oportunitats que a l'exterior es produeixen. I ho hem d'interpretar en clau catalana. Entenc que això és fonamental, perquè tancar-nos en nosaltres mateixos és un error, és un error molt gran perquè, precisament, la capacitat i la potència de flux internacional que té Catalunya és la millor resposta per a aquest tap socioeconòmic que patim, no?

Per tant, sí que entenc el sentit de la moció, i l'explicaré molt breument al final, però penso que, a més a més, passar als empresaris aquesta tasca tan imprescindible és una irresponsabilitat; és una irresponsabilitat perquè els empresaris fan marca i país comercial. És el Govern qui ha de fer marca i país políticament. És el Govern de la Generalitat qui ha de coordinar eficientment tots els fronts per garantir que Catalunya pugui interlocutar amb la comunitat internacional en primera persona. I és fonamental que el Govern faci de lobby *per als i dels catalans*, i aquí em refereixo al país, per a Catalunya i per a les empreses catalanes. I, a més a més, això no costa tants diners. Aquí el que cal és fer-ho bé i cal coordinació, cal, doncs, determinació i cal coneixement.

En definitiva, penso que la presència internacional de Catalunya és una inversió –és una inversió– i no pas un cost. I aquí, doncs, el que succeeix, i sento dir-ho, per als representants del Partit Popular és que..., bé, cada cop que hi han iniciatives perquè Catalunya tingui veu pròpia al món a vostès els incomoda molt.

I, per tant, doncs, en aquest sentit, jo votaré en contra de la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, també per fixar posició, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Bé. Senyor Milián, nosaltres no li votarem a favor de la moció; li votarem en contra. I li votarem en contra perquè ens sembla inaudit que vostè demani que es tanqui la delegació de la Generalitat davant dels Estats Units, un país on exportem 1.100 milions d'euros; que demana que tanqui la delegació de la Generalitat a Alemanya, on exportem 4.100 milions d'euros; la del Regne Unit, on exportem 2.000 milions d'euros; la de França, principal destí de les nostres exportacions, on exportem 8.500 milions d'euros, o Argentina, un país que està creixent el 7 per cent del PIB, que és la delegació... –era la delegació, perquè en això ja se'ls ha avançat el Govern de Convergència i Unió–, era la delegació d'un país que està creixent el 7 per cent del PIB i on des d'allà es feien totes les operacions també de treball per donar suport a la internacionalització de les empreses catalanes a Brasil, a l'Uruguai, al Paraguai, a la mateixa Argentina i a Xile, al Con Sud, que és precisament una de les regions emergents a nivell mundial.

Bé. Vostès demanen que es tanquin totes les delegacions de la Generalitat excepte la de Madrid, l'única de l'exterior... –segurament per a vostès la de Madrid és un afer interior, per a nosaltres és un afer exterior–, només demanen que es tanquin totes, excepte la de Madrid, perquè el seu món es redueix a l'Estat espanyol. El nostre món és el món. I per això creiem..., com també ho creuen els governs del Partit Popular de Múrcia, de Madrid, o també el Govern socialista del País Basc, al qual vostès donen suport, que tenien presència a la ciutat de Nova York molt abans que hi hagués la delegació de la Generalitat.

Per tant, el problema no és un problema econòmic, sinó que és un problema polític: vostès no volen que Catalunya estigui present al món. Perquè, si fos un problema econòmic, vostès denunciarien el dispendi excessiu de l'acció exterior espanyola. I permeti que llegeixi, doncs, el que publica el Butlletí Oficial de l'Estat de quina és la despesa en matèria exterior.

Miri, s'han gastat 160.000 euros en manteniment de la cancelleria i habitatge per als funcionaris de l'ambaixada d'Espanya a Malabo; 460.000 euros en servei de neteja, manteniment dels jardins de l'ambaixada de París –460.000 euros en els jardins de París; deuen ser molt macos–; 148.512 euros, manteniment general de l'ambaixada d'Espanya a Berlín; 841.000 euros en obres d'ampliació de la cancelleria de l'ambaixada d'Espanya a Moscou; 324.000 euros del servei de neteja de l'ambaixada d'Espanya a Alemanya –Déu n'hi do, la deuen fer servir molt, aquesta ambaixada, 324.000 euros de neteja–; 485.716,74 euros de la construcció d'un annex per a la cancelleria de l'ambaixada d'Espanya a Asunción, Paraguai; restauració del vestíbul i il·luminació dels patis interiors del palau –i això ho diu el BOE, no ho diu Esquerra Republicana– de l'ambaixada d'Espanya davant de la Santa Seu, 390.000 euros; 150.000 euros en instal·lació de dos generadors per a l'ambaixada d'Espanya a Malabo –Malabo ja ha sortit abans, més despesa–; 6.400.000 euros en demolició i construcció de la nova residència –no oficines, residència, on viuen els ambaixadors–

de l'ambaixada d'Espanya a Rabat –si tenen un lloc lliure crec, d'ambaixador a Rabat, que hi haurà diputats d'aquesta cambra que hi voldran anar: 6 milions d'euros d'un edifici–; 433.000 euros per construir el Consolat General d'Espanya a Xangai; 276.000 euros per al Consolat General d'Espanya a Alexandria; aquesta no té pèrdua: 320.000 euros en el servei de taula, coberteria oficial de gala, mantells individuals per a la representació espanyola a l'exterior –320.000 euros, deu ser de molt de luxe–; 141.600 euros per a la roba de llit i roba de bany dels consolats d'Espanya a l'exterior –141.000 euros–; 500.000 euros en el manteniment de l'ambaixada espanyola a Washington; 141.000 euros en el manteniment d'edificis, jardins, residència de l'ambaixada d'Espanya a Tòquio; 110.000 euros en l'ampliació de l'escomesa elèctrica de l'ambaixada d'Espanya a Moscou; un altre que no té pèrdua: 115.000 euros en banderes espanyoles per a les representacions diplomàtiques d'Espanya a l'exterior... (*veus de fons*) –BOE de 28 d'agost del 2010–; 344.964,84 euros per condicionar el Consolat d'Espanya a Canton; 369.000 euros per a la redacció del projecte bàsic de les obres d'ampliació de la cancelleria de l'ambaixada espanyola a Ammān; 380.000 euros per a la residència de l'ambaixada espanyola a Canbera.

És veritat, senyores i senyors diputats, hi ha ambaixades que són caríssimes; totes aquestes s'haurien de tancar i no s'haurien de sufragar amb els 16.000 milions d'euros que cada any se'n van de Catalunya a l'Estat espanyol per pagar coses com aquestes, que, a més, no ajuden a internacionalitzar les empreses catalanes.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

També, per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Amb el permís dels il·lustres diputats del Partit Popular, que es veu que s'estan divertint molt avui... –bé, ho dic perquè fan grans escarafalls–, nosaltres no podem donar suport a aquesta moció perquè ni és votable ni respon en realitat al que es diu aquí.

Si hem d'atendre al que diu –si hem d'atendre al que diu–, volem deixar molt clar que la reorientació de l'acció exterior del Govern de la Generalitat, el Govern anterior, el Govern catalanista i d'esquerres ho va fer perfectament. (*Remor de veus.*) Jo crec que seria millor que el senyor Luna, si ho vol, baixi aquí i compartim els chascarrillos? (*Veus de fons.*) No?

El vicepresident primer

Si us plau, els demano silenci, si us plau.

Salvador Milà i Solsona

Molt agraït, senyor president. Deia que reorientar l'acció exterior de la Generalitat en el sentit en què vostès comenten aquí, que se centri en els aspectes socials i econòmics; que concentri totes les actuacions, tant de la representació política com cultural, com d'ACCIO, com les plataformes de projecció econòmica, ja es va fer. Les representacions catalanes a l'exterior, efectivament, no han de fer recepcions oficials el dia de la Immaculada, com ha de fer l'ambaixada a Roma, com és molt sabut..., perdó, davant del Vaticà, sinó que el que han de fer és acció coordinada, coordinar els diferents serveis. Per tant, no cal aquesta reorientació.

Respecte al tema de la cooperació i la coordinació amb les altres institucions de l'Estat de naturalesa anàloga els puc dir que si es deixa es fa, però els que s'han de deixar són els de la representació de l'Estat. I quan vas, poc o molt, pel món i parles amb alguns ambaixadors i amb alguns representants de la Generalitat veus que hi han àmbits en els quals l'ambaixador o el funcionari o el cònsol de torn o l'oficina comercial està per la tasca de donar suport a les comunitats autònomes i n'hi han que simplement barren la porta i no en volen sentir parlar.

També seria interessant que a nivell del Congrés dels Diputats..., i el nou ministre d'Afers Exteriors donés instruccions en aquest sentit, coordinar-se i fer economies d'escala. Però hi han aspectes específics que mai podrà assumir el consolat corresponent ni l'encarregat de negocis corresponent, perquè són coses molt d'aquest tipus: cultural, de les plataformes empresarials a Catalunya, de la projecció de determinades activitats o de suport a les comunitats catalanes que tenim en aquest àmbit. I no passa re. Això ho han fet tots els estats descentralitzats, i tots els estats d'estructura federal del món ho fan. Hi han representacions exteriors dels estats australians, n'hi han dels Estats Units del Canadà, hi ha representació dels Estats Units de Nord-amèrica i no passa re, i no els cau cap anell, i n'hi han de la representació dels estats del *Länder*, etcètera. Per què no ho podem tenir?

Per tant, nosaltres creiem que la intenció d'aquesta moció –té raó el senyor de Ciutadans– forma part de tot un element de cortina de fum per explicar l'inexplicable, que és molt legítim: vostès donen suport als pressupostos de la Generalitat de Convergència i Unió a partir, vull recordar-ho, en el mes de juny, d'una gran conquesta per la seva part –van haver-n'hi dues; la de l'aigua, ja en parlarem perquè ara no hi ha el senyor Coto. Però una altra gran va ser: «Tancarem i reestructurarem les oficines exteriors.» I abans de votar aquesta moció, que, pel que sembla..., bé, no sé què farà Convergència i Unió, però suposo que votarà que no, però és que ja no els cal, perquè els ha votat que sí al tancament de la delegació a Buenos Aires. Ja tenen la presa abans de disparar –ja tenen la presa abans de disparar.

Per tant, això forma part d'un joc molt, molt perillós, que consisteix a negar la realitat de Catalunya com una institució o com una realitat nacional institucionalitzada, que té tot el perfecte dret i tot el deure de pro-

jectar la seva economia, la seva societat, la seva cultura, la seva llengua, la seva presència institucional en els punts estratègics del món. I el que diuen aquí, que anem allà on cal, doncs, efectivament el Govern ho ha de fer.

Si hi hagués bona intenció, si realment les intencions fossin aquestes, en podríem parlar. Però, per què hem de demanar el funcionament detallat de les oficines i delegacions de la Generalitat a l'exterior? I les de la Direcció General de Serveis Penitenciaris, i la Direcció General d'Urbanisme, i la Direcció General de Promoció Econòmica; de totes. Per això fem el control pressupostari. Què passa? Que hem d'assenyalar específicament una sospita que «aquí què deuen estar fent»? Miri, suposo que podrem tenir també un desglossament com ara el que feia el senyor Pere Aragonès, i, en tot cas, veurem si té punt de comparació.

Per tant, ni compartim l'estratègia, ni compartim la finalitat, ni compartim les intencions. I creiem que això és inesmenable. No es pot donar suport a cap esmena perquè és legitimar una acció que, ho repeteixo, va contra el que és la naturalitat d'un país que té tot el dret a projectar-se i que, a més, té un Estatut d'autonomia que diu que ho hem de fer.

Si vostès diuen que respecten l'Estatut d'autonomia, i l'Estatut d'autonomia de Catalunya té uns articles que diuen que la Generalitat tindrà projecció exterior, hem de fer-ho tranquil·lament, hem de fer-ho amb tota legitimitat i no hem de posar-ho sota sospita.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellera, conseller..., diputades, diputats, substanciem la Moció subsegüent a la interpellació sobre acció exterior de la Generalitat que va plantejar el Partit Popular en el darrer Ple.

Ens ha semblat que algun grup parlamentari, en especial el Subgrup Parlamentari Ciutadans, amb les seves propostes d'esmena inaudites posen en dubte la utilitat de l'acció exterior del Govern de la Generalitat, que senzillament està sent legal i fidel als ideals de la nostra nació i consegüent amb els temps que estem vivint.

Uns i altres ens demanen, de forma més o menys velada, que suprimim les delegacions de la Generalitat a l'exterior i les oficines de l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana. Aquest Govern no té previst suprimir ni les oficines ni les delegacions, que tenen unes funcions que es desprenen de l'Estatut d'autonomia i que van més enllà de la promoció econòmica. El fet que el model de les delegacions orquestrat pel Govern anterior hagi tingut disfuncions notables i prou conegudes no implica que aquest país hagi de renunciar a tenir veu pròpia en el concert internacional, cosa que sembla que vostès sí que desitgen.

A alguns de vostès ja els està bé que la llengua i la cultura catalanes siguin un petit apèndix de les activitats de promoció de la cultura castellana que desenvolupa l'aparell exterior de l'Estat espanyol. Però, per nosaltres, això és clarament insuficient.

Ara bé, des del Govern es volen optimitzar els recursos i fer treballar les oficines d'ACCIO i les delegacions conjuntament per tal de crear sinergies i accions amb l'objectiu sempre clar i rigorós de potenciar el país i l'economia catalana.

És tristament la crisi econòmica i la necessitat d'ajustar la despesa de la Generalitat allò que els ha donat una bona excusa per intentar suprimir el que vostès anomenen de manera tendenciosa «ambaixades». Però, en realitat, el que hi ha darrere del seu discurs és el convenciment que Catalunya no té el dret de parlar de tu a tu amb la resta de nacions del món. I sí que el té. Catalunya té tot el dret de parlar de tu a tu amb la resta de nacions del món, i, òbviament, en això no ens posarem d'acord.

Dit això, continuem comentant cadascun dels punts de la moció. En el primer dels punts, el Pla de reestructuració de les oficines del Govern a l'exterior va justament en aquesta línia de reorientar l'activitat de l'acció exterior cap a la internacionalització de l'economia catalana, sense perjudici de la promoció de Catalunya al món, garantint l'eficiència i l'eficàcia i alhora garantint la coordinació amb l'Estat espanyol. Cal recordar que el pla dona resposta a la disposició addicional novena de la Llei 7/2011, del 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres.

Pel que fa al segon punt, l'esmentada reestructuració, les funcions es continuen duent a terme, es mantenen les tasques de caràcter institucional, tot i que és ACCIO qui assumeix les funcions de la delegació del Govern, que tindrà com a missió principal la internacionalització de l'economia catalana al Con Sud.

Es va decidir prescindir de la delegació del Govern a l'Argentina i reforçar l'Agència de Suport a l'Empresa Catalana, que fins ara compartien espai i infraestructura a Buenos Aires, i ara assumeix les funcions de coordinació i suport a les actuacions de la Generalitat a l'Argentina, l'Uruguai i a altres països de l'Amèrica del Sud.

Aquestes funcions s'exerciran d'acord amb les instruccions i directrius que estableixi la Secretaria d'Afers Exteriors, del Departament de la Presidència, que és l'òrgan que assegura la coordinació i coherència de l'acció exterior del Govern. Per tant, el Govern no ha perdut presència a l'exterior, sinó que l'ha reformulada d'acord amb l'actual context.

Amb referència al punt 3 de la moció, dir-los que el Pla de reestructuració ja ho preveu així i considera que el Govern ha de fer una atenció especial als BRIC, tal com va apuntar la vicepresidenta en la seva intervenció a propòsit de la interpellació inicial a aquesta moció. El Govern ha identificat diverses àrees geogràfiques prioritàries, entre les quals hi ha Amèrica del Sud i l'Àsia.

Pel que fa al punt cinquè d'aquesta moció, dir-los que ja s'han ajustat els perfils dels responsables de les delegacions, com ja hem explicat fins ara. Pel que fa als perfils dels delegats, són professionals de caràcter econòmic i empresarial, i, evidentment, amb suficient coneixement del mercat o àrea geogràfica de destí i –aspecte no menys important– amb una clara visió de les tasques de relacions institucionals que han de realitzar per projectar la nostra nació. Per tant, la renovació dels responsables de les delegacions a l'exterior s'ha fet tenint en compte criteris de professionalitat i de màxima eficiència en el compliment, precisament, dels objectius que planteja aquest punt.

Per acabar, el punt sisè. Vostès ja van formular aquesta pregunta per escrit amb data del 18 d'abril de l'any passat, i el Govern ja els va respondre, però potser si els ho expliquem novament ho veuran una mica més clar. El tancament pressupostari que ens demanen s'imputa a diverses posicions pressupostàries que trobaran detallades als pressupostos de la Secretaria d'Afers Exteriors en l'avantprojecte de pressupostos per al 2012.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, recolzem la tasca que el Govern està realitzant de manera rigorosa per tal d'optimitzar els resultats de les delegacions i oficines de representació del nostre país a l'exterior, ajustant la despesa i millorant-ne els resultats. Tenim una clara vocació internacionalitzadora i la presència catalana a l'exterior sempre ha estat i seguirà sent un element prioritari de l'acció d'aquest Govern, una política de país.

Els anuncio, doncs, que, gràcies al diàleg i debat extens fins al darrer moment amb el Grup Parlamentari del Partit Popular i com a conseqüència de la retirada del punt 4 d'aquesta moció, si és així, hi votarem a favor.

Gràcies, presidenta, vicepresidenta, diputades i diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, he sentit opinions molt contradictòries sobre aquesta moció, i això només vol dir que alguns dels diputats que m'han precedit no se l'han llegida. (*Veus de fons.*) No, opinions contradictòries sobre la moció és que algú no se l'ha llegida.

De totes maneres, com ha avançat la diputada Canals, després de llargues negociacions i amb la voluntat d'arribar a un acord que realment tingui incidència en la reorientació de l'acció exterior del Govern i que ens permeti als catalans saber el cost real del manteniment i funcionament de les delegacions a l'exterior, igual que el senyor Pere Aragonès sap el preu de les ambaixades espanyoles i moltes més coses, vull traslladar a

la Mesa la nostra voluntat de retirar aquest punt quart de la moció.

Era aquest un punt on preteníem un canvi de departament de les delegacions, i esperem que en aquest cas no importi que el gat sigui blanc o sigui negre, sinó que caci ratolins. Esperem, doncs, que no importi que les delegacions depenguin de Presidència o d'ACCIÓ, si finalment el que fan és economia i no política.

En aquest sentit, també vull dir que no acceptarem cap de les esmenes presentades, ja que creiem que, en general, totes elles reduïen el compromís de passar de la política a l'economia en acció exterior. Evidentment, cada una d'elles ho feia d'una manera diferent.

En el cas del Grup Socialista eren esmenes jo crec que de matís, però d'un matís que crec que dilueix la força de la moció o que la moció pretén donar a la internacionalització de l'economia. Les podríem haver acceptat, però crec que, si el Govern està disposat a anar més enllà, és important que l'empentem a fer-ho.

Per altra banda, la primera esmena del Subgrup de Ciutadans directament suprimiria la voluntat d'aquesta moció d'apostar per una economia més dinàmica i integrada al món, com si això de la crisi econòmica, de les dificultats dels empresaris catalans no anés amb aquest subgrup.

I en la segona hi estem d'acord en la filosofia, només faltaria. De fet, són les quatre últimes línies del primer punt de la moció, però no estem d'acord en la manera que s'ha presentat. Creiem, i així ho farem amb propostes de resolució a la comissió d'exterior, que s'ha de fiar més prim i veure oficina per oficina quina és eficient i ajuda l'empresariat català i quina pot tancar i acceptar la generosa oferta del ministre d'Afers Exteriors.

I, respecte a les esmenes del Subgrup de Solidaritat, bé, em sembla que són les esmenes que Esquerra Republicana hauria volgut presentar i que finalment no s'hi ha atrevit: més política, més fingir que Catalunya és un estat, més duplicitat administrativa i més malbaratament. Doncs, mirin, no, no ens hi trobaran, de cap manera.

Tenir aquestes ambaixades polítiques que vostès volen, senyor Strubell, senyor Aragonès, no fa de Catalunya una comunitat més forta, perquè ningú es fa més fort malbaratant diner públic, ni tampoc fan de Catalunya un estat independent. Aquestes ambaixades l'únic que fan és convertir la Generalitat en una administració malbaratadora del diner públic. Aquestes ambaixades el que fan és llançar un missatge molt clar als catalans, que el nacionalisme i l'independentisme prefereixen retallar en el benestar de les persones i no en aquests símbols identitaris, caducats, delirants i caríssims, perquè així són les delegacions que hem heretat del tripartit: caducades, delirants i caríssimes.

I, per això, amb aquesta moció –acabo, senyora presidenta–, demanem un canvi d'orientació, un canvi a favor de la butxaca dels catalans, de les seves empreses i de les seves famílies.

Moltes gràcies.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Sí, per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

No, ho vull deixar clar, perquè el senyor Milián deia que nosaltres no estàvem a..., que no acceptava l'esmena perquè anava en contra de dinamitzar l'empresa catalana. Ho vull llegir perquè els ciutadans sàpiguen què hem presentat: «Tal com va proposar el ministre d'Afers Exteriors i de Cooperació» –que tothom sap que és del Partit Popular–, «utilitzar els recursos dels serveis exteriors de l'Estat i coordinar l'acció exterior de la Generalitat amb la xarxa diplomàtica i consular de l'Estat.»

Per tant, el que proposem és col·laborar, estalviar, i l'empresa catalana també es promociona des de les ambaixades que vostès mateixos governen, dic jo. El que passa, que el Partit Popular diu una cosa al Govern de Madrid i una altra a la «pepevergència», a Catalunya.

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Aragonès...

Pere Aragonès i Garcia

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, senyor Milián, miri, de despeses identitàries, anacròniques i delirants, n'hi ha una que paguem tots els catalans i també els ciutadans de fora de Catalunya, de l'Estat espanyol, que és la monarquia espanyola, que costa 8 milions d'euros més unes quantes propines que s'agafen alguns dels seus gendres, dels gendres de la monarquia espanyola, precisament algunes facilitades per algunes administracions governades pel seu partit.

(Remor de veus. Juan Milián Querol demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milián... Senyor Milián...

Juan Milián Querol

Sí, no, molt breument...

La presidenta

Senyor Milián...

Juan Milián Querol

Respecte al que ha dit el senyor Aragonès...

La presidenta

Senyor Milián...

Juan Milián Querol

...no li contestaré perquè no sé què té a veure això amb l'acció exterior de la Generalitat.

La presidenta

Senyor Milián, la demana per al·lusions?

Juan Milián Querol

Sí, sí, per al·lusions, si us plau. Perdó.

La presidenta

Trenta segons.

Juan Milián Querol

No, deia que al senyor Aragonès no li contestaré perquè bàsicament això que acaba de dir ara no té res a veure amb la moció que avui presentàvem.

I al senyor Rivera dir-li que quan em referia que algú no s'ha llegit aquesta moció em referia precisament a ell i al primer punt d'aquesta moció, quan diem que garantim el màxim nivell d'eficiència de les oficines d'acció a l'exterior de la Generalitat coordinant-nos adequadament amb altres institucions de l'Estat d'anàloga naturalesa, que és bàsicament el seu punt 2.

La presidenta

Molt bé. Passarem a la votació d'aquesta moció, que és tal qual s'ha presentat, traient el punt 4, que queda suprimit.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 vots a favor, 22 en contra i 30 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00092/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la

política econòmica, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Senyor Boada, quan vulgui.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors i senyores membres del Govern, bé, la moció que presentem, la moció subsegüent a la interpellació, vol acabar d'arrodonir la interpellació que vàrem fer, doncs, en l'anterior Ple, que es tractava d'analitzar què és el que passa amb la tresoreria de la Generalitat i demanar responsabilitats per la retallada de la paga extraordinària de desembre dels treballadors públics i la irregular retenció de l'IRPF d'una part del sou que no havien cobrat.

Bé, parlàvem en la interpellació que era una actuació que va provocar dolor, ràbia i indignació entre els treballadors públics, no? Ells mateixos moltes vegades... Segur que a tots vostès els han arribat escrits, els han arribat opinions dels treballadors públics sobre la situació que es va donar en aquell moment. Dóna la sensació que senten que són l'ase de tots els cops del Govern de Convergència i Unió, no? Han perdut poder adquisitiu, el seu salari en aquests moments està al nivell del que tenien el 2004 o el 2005, els maltracten com si fossin treballadors privilegiats, sense tenir en compte que parlem de persones moltes de les quals cobren molt poc, i amb la retallada d'un terç de l'horari i del sou es quedaran, alguns, com els explicava jo ahir, entre sis-cents i set-cents euros.

Com que tenen problemes de tresoreria, fan recaure als treballadors públics i als proveïdors aquests problemes. No és just, evidentment, ni és equitatiu, i mostra una insensibilitat cap a un sector que fa un servei bàsic, importantíssim per al bon funcionament dels serveis públics i sobretot de l'estat del benestar.

El resultat final de tot aquell embolic que vostès varen crear? Doncs, han retirat el decret, han hagut de retirar el Decret de mesures urgents en matèria de tresoreria, han pagat el 20 per cent que els varen dir que no els el pagarien fins que rebessin els 750 milions d'euros de Madrid, han de disculpar-se pels errors comesos, per la desinformació, per la descoordinació entre departaments de Convergència i d'Unió Democràtica, però el més greu és el desconcert i el patiment que varen provocar a més de 200.000 persones, no?

Per això, en el punt 1 de la nostra moció volem que el Parlament constati que el Govern ha comès una greu irregularitat. I d'aquesta manera ens sembla important acceptar l'esmena del Grup Popular que ens ha fet arribar amb relació al punt 1, tant l'esmena primera com l'esmena segona, perquè arrodoneix i clarifica el que nosaltres volem mostrar, no?, que el Parlament constata que el Govern de la Generalitat ha comès una greu

irregularitat al fer una retenció de l'IRPF sobre la part del salari no liquidat de la nòmina.

Jo crec que és just que aquest Parlament reaccioni i es posi al costat dels treballadors i treballadores davant aquesta situació, davant el dolor que han patit per l'actuació del Govern.

Però, és clar, quan el Govern ha comès una greu irregularitat cal buscar-ne el responsable, cal buscar-ne la responsabilitat. El Govern creu que ja ho ha liquidat disculpant-se, però algú ha d'assumir l'autoria del desconcert, de la desinformació, de la greu irregularitat i del mal comès als treballadors públics. I aquest des del nostre punt de vista és el conseller Mas-Colell, com a autor del decret, de les excuses absurdes i, sobretot, també de la decisió final. Per això en el punt 2 reprovem en nom de tots els treballadors públics el conseller Mas-Colell.

Retirarem els punts 3 i 4 pel que acabo de dir. Tant el punt 3 com el 4, doncs, fan referència al que ja ha retirat i ha tirat enrere el Govern de Convergència i Unió. I en el punt cinquè demanem que es facin totes les actuacions necessàries per solucionar els problemes de tresoreria; alguns els va plantejar el mateix conseller, altres els vam plantejar nosaltres, amb relació a les retencions de l'IRPF o la seguretat social.

Bé, hem plantejat, i vull explicar-ho aquí, dues esmenes, se suposa que també degudes a problemes de tresoreria, que fan referència al no-pagament als ajuntaments dels diners conveniats destinats a escoles bressol municipals i les cases..., i les de música, no? Restablir, proposem per a aquest curs, la subvenció de 1.800 de llars d'infants, i sis-cents per a la plaça d'escoles de música, i superar la retallada unilateral que va fer el Govern. Són dues esmenes compartides pels subgrups de Ciutadans i Solidaritat, les hem fet conjuntament, que van ser aprovades –i prego que això sigui un element important– dimarts passat, en comissió, a l'Ajuntament de Barcelona per unanimitat. Tots els grups de l'Ajuntament de Barcelona varen votar les esmenes, els punts que jo els acabo de dir, per unanimitat. Estic convençut que avui també en aquest Ple, doncs, es votaran també per unanimitat aquestes dues esmenes que presentem els dos subgrups de Ciutadans i Solidaritat i el nostre grup parlamentari, no? Si avui Convergència o algun altre partit no voten a favor d'aquests punts, estaran enviant un missatge poder amb una dosi de cinisme, no?: o l'alcalde de Barcelona se'n riu dels regidors i de la ciutadania de Barcelona, o el Govern de Convergència se'n riu de l'alcalde, dels regidors i de la ciutadania de Barcelona, i de la resta de municipis que fan i faran mocions d'aquest tipus.

Bé, aquesta és la proposta que els fem nosaltres –acabo. És totalment injusta, aquesta idea d'utilitzar aquests 759 milions pel que calgui. Aquest matí em sembla que la vicepresidenta, senyora Ortega, deia que aquesta és, més o menys, la quantitat de diners que es deuen als municipis. Bé, la disposició addicional tercera serveix per queixar-se davant de Madrid, serveix, doncs, també per treure el sou als funcionaris, serveix també per pagar als ajuntaments... Home, Déu n'hi do el que donen de si aquests 759 milions!

Quan els cobrin farem festa grossa, però almenys sabrem per a què els fan servir, no? Tot i que el president de la Federació de Municipis, el senyor Bustos, ha dit que eren 1.000 milions. Bé, en fi, mirems de posar-nos d'acord, tots plegats, perquè qui pateix últimament són els ajuntaments i, sobretot, els ciutadans.

Bé, només per acabar ja, perquè ja ha acabat el meu temps, dir-los que acceptarem les esmenes de Solidaritat i de Ciutadans, acceptarem les esmenes del Partit Popular, i no podrem acceptar les esmenes d'Esquerra, perquè, penso jo –i em sembla que ho entendran perfectament–, ja queden subsumides en el redactat final de la proposta que hem fet nosaltres.

Gràcies, senyor...

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ha presentat esmenes el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i per defensar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, bé, com ja ha dit el senyor Boada, van ser unes esmenes que es van redactar conjuntament i que hem presentat amb bona lògica, perquè, evidentment, el Govern de la Generalitat ha de complir amb les seves responsabilitats amb el món municipal. El que no pot fer és fer com fa el Govern espanyol, és a dir, no pagar els deutes i, per tant, centrifugar la seva responsabilitat al món municipal, perquè al final qui ho acaba patint són els ciutadans de Catalunya.

I és ben cert que aquests 759 milions d'euros que difícilment rebrem..., però que la Generalitat justifica que el fet de no rebre'ls evita el pagament de moltíssimes coses. És a dir, ja ens van dir que no podrien pagar les nòmines als treballadors públics, perquè no rebíem els 759 milions d'euros; ens han dit que no poden pagar el que deuen als municipis, perquè no reben els 759 milions d'euros, i resulta que aquests 759 milions d'euros són per fer infraestructures, perquè la disposició addicional tercera de l'Estatut el que diu és que són per a inversió en infraestructures, i ja s'ho han gastat per pagar funcionaris, per pagar el que deuen als ajuntaments... Bé, la veritat és que estan donant per molt, oi?, passar-li el mort a l'Estat espanyol, quan en realitat el problema de fons que tenim és que vostès no són prou valents per plantar cara a l'Estat espanyol.

I ho demostra el fet que ara li han demanat ajuda a la senyora Alicia Sánchez Camacho, que, si us plau, a veure si pot mitjançar amb el Govern espanyol perquè ens pagui el que ens deu. Home, si us plau, acabem ja amb aquesta comèdia, i facin de Govern de la Generalitat, i deixin de demanar al Partit Popular, que encara tenen menys disposició, el d'aquí, de plantar cara al d'allà, que faci la feina que li pertoca en aquest Govern de la Generalitat.

Dit això, votarem a favor de la moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, de tots i cadascun dels punts, perquè, evidentment, va ser una il·legalitat,

i ho demostra el fet que el conseller Andreu Mas-Colell va posar el seu càrrec a disposició del president de la Generalitat. Si va posar el seu càrrec a disposició del president de la Generalitat és perquè sap que es va cometre una illegalitat, perquè, si no, evidentment, no hauria posat el seu càrrec a disposició.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per defensar les esmenes presentades, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Violant Mascaró, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Violant Mascaró i López

Gràcies, senyor president. Bona tarda, diputats i diputades, bé, per explicar una mica les esmenes que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, cal dir que volíem que quedés constatació, perquè creiem que de la moció no se'n desprèn –sí de la interpel·lació que es va fer a l'anterior Ple–, que la relació dels fets que van passar entre la publicació del Decret 3/2011, de mesures urgents en matèria de tresoreria, que estipulava aquell desglossament de la paga extraordinària dels treballadors en dues porcions –en un 80 per cent que quedava endarrerit una setmana, després de Nadal, i una porció del 20 per cent que no tenia data de cobrament–, fins que es va fer efectiva la totalitat de les retribucions als funcionaris i es va retirar el Decret 3/2011, en tot cas, que aquestes accions denoten una manera de fer impròpia d'un govern que ha de seguir estrictament, escrupolosament, totes les normes i els pactes en matèria salarial i retributiva; de fet, una manera impròpia que ja ve de set mesos, de set reunions de mesos anteriors, que es van tancar totes sense acord.

És del tot lamentable, i d'això volíem que quedés constatació en la moció, que en aquesta successió de fets, que és gravíssima, que va ser la retenció, sobretot, el més greu, va ser la retenció de l'IRPF en la mesada del mes de desembre, es va cobrar tot l'IRPF, del 80 per cent que quedava posposat i del 20 per cent que no tenia data. De fet, el mateix conseller en seu parlamentària va arribar-nos a insinuar que esperaríem que es pogués pagar aquest 20 per cent de la paga durant el 2012.

Per tant, tots aquests fets no només van provocar neguit en l'ànim i en les butxaques dels treballadors públics a quatre dies de Nadal –i recordem que el sector comercial també s'ha manifestat, perquè 220.000 famílies van veure radicalment reduïts els seus ingressos en dates de compres de Nadal–, va provocar inseguretat en els pactes, inseguretat en les condicions laborals pactades, inseguretat sindical i inseguretat jurídica.

Tot per acabar rectificat, suposo que pel clam dels treballadors, per les repercussions en els mitjans, per les peticions de compareixences, per les preguntes que van fer els diferents grups, per les sospites d'illegalitat d'aquestes mesures que va prendre el Govern, que han acabat, doncs, en aquesta greu irregularitat adminis-

trativa, que va ser, doncs, el motiu pel qual vam presentar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries.

No cal dir, per això, que abans de rectificar van fallar els mecanismes de coordinació entre, per exemple, el Departament d'Economia i la Secretaria d'Administració i Funció Pública, que estava reunida amb els treballadors després que ja es convoqués..., que es digués públicament que la reducció de la paga, que seria, la paga, partida en dues porcions..., no ho sabia la Secretaria d'Administració i Funció Pública, no ho sabien els treballadors, quan ja havia estat anunciat públicament.

No van saber tampoc informar-ne els treballadors, ni els representants de les meses ni els mateixos treballadors pels mecanismes que ja tenen per a aquest efecte. Tenen un portal, el portal Atri, que aquells dies va estar col·lapsat, no en deia res i, a més a més, estava col·lapsat. No hi havia cap avís telemàtic ni cap circular, res que avisés que, en lloc de cobrar la mesada i la paga extra, es cobraria en molts casos només el 60 per cent de la mesada. Això una empresa, amb els seus treballadors, referint-se a una nòmina que cobraran l'endemà, el mateix mes en curs, evidentment.

Per això en aquest sentit el Grup d'Esquerra havia presentat tres esmenes, per lamentar els fets, per instar a una coordinació millor entre Economia i Coneixement i la Secretaria d'Administració i Funció Pública, i una tercera per millorar aquests canals d'informació als treballadors. Aquests dies els representants dels sindicats han estat demanant aquí fora més diàleg, més informació, més transparència. I és per això que demanem mesures, demanem mesures de contenció al Govern, però sobretot demanem mesures justes, mesures ben explicades.

El nostre sentit de vot serà: ens abstindrem en la reprovació, perquè entenem que la reprovació és pròpia d'altres èpoques en què en aquest mateix hemicicle es demanava la reprovació i les peticions de dimissió continuades, però creiem que en aquest moment no serveix la reprovació, no serveixen les disculpes donades, ni pel conseller aquells dies, ni pel president aquells dies, als treballadors. Creiem que el que cal són mesures, mesures d'informació, mesures de diàleg, mesures de transparència. Evidentment, votarem a favor de la moció, entenent que es va cometre una greu irregularitat administrativa, i ens fa especialment gràcia el punt número 5, que diu «que no torni a passar».

Nosaltres, no només a part de mesures puntuals, que han estat comentades aquests dies i avui mateix..., però ara fa un moment el diputat Pere Aragonès comentava que hi ha 16.000 milions d'euros que marxen cada dia de Catalunya, que se'n van cap a les arques de l'Estat espanyol a sufragar despeses que no tenen res a veure amb les necessitats dels catalans i de les administracions públiques; o bé fent la consideració que pactant amb el Partit Popular la pujada de l'IRPF a Madrid s'agreuja aquest dèficit, el dèficit de les nostres butxaques, en 1.258 milions d'euros de les nostres butxaques, de les butxaques de les administracions i

de les butxaques, evidentment, dels treballadors públics.

Per tant, demanarem, president, la votació separada del punt 2.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per defensar les esmenes presentades té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, vicepresidenta, l'element central de la moció que estem debatent en aquest moment és el decret sobre l'ajornament del 20 per cent de la paga extra dels funcionaris, que va emetre el Govern davant d'una determinada circumstància. I, al nostre entendre, el decret llei, en concret el 3/2011, no té en si gaires problemes, però sí que té un element que és el que l'origina, i un altre element que n'és una conseqüència directa, i aquests sí que són els elements que mereixen alguns comentaris.

En primer lloc, el no-pagament per part de l'Estat... Puntualitzem-ho. L'Estat, governat en aquell moment pel Govern de l'Estat, governat pel Partit Socialista Obrer Espanyol fins aquell moment, no pot comportar de cap de les maneres una situació com la que s'ha generat, en el sentit que qui s'ha fet principal perjudicat d'aquest impagament han estat els treballadors públics. Això nosaltres no ho compartim, i si això realment ha estat així, que nosaltres, com l'interpellant, senyor Boada, en el seu moment..., i tot sigui dit de passada, no?, ja és rar que en alguna cosa coincidim amb el senyor Boada, però en això sí que coincidim; creiem que hi poden haver altres motius que hagin provocat aquesta situació. I el senyor Boada n'apunta alguns, coincidim en ells, no sé si amb tanta vehemència o no, però coincidim en ells; com per exemple intentar posar els funcionaris contra l'Estat o com a tàctica de negociació en una situació realment complicada, i que continua encara avui en dia, de negociació de drets laborals i de negociació amb la funció pública.

Ara bé, hi ha una conseqüència de tot això, que és la pífia de l'IRPF, de la retenció avançada de l'IRPF, que al nostre entendre és el que fa saltar pels aires qualsevol estratègia –si és que hi era– per part del Govern de la Generalitat. I en aquest sentit a nosaltres, certament, ens costa entendre que realment això sigui un error, com se'ns diu des del Govern, perquè, si ho és i si és així, és gruixut.

Ara bé, la moció el que pretén és jutjar i sentenciar. Jutjar en el sentit que en el punt 1 diu: «Escolti'm, això és il·legal», i en el punt 2 diu: «I a més a més sentenciem; el conseller n'és el culpable i, per tant, el reprovem.»

Nosaltres, d'entrada, hem de posar en dubte el primer; és a dir, no creiem que nosaltres siguem els adequats per decidir si aquesta situació és o no és il·legal. En tot cas, ja seran els jutjats els que ho decideixin o l'Agència Tributària, a la qual, per cert, el nostre grup parlamentari es va adreçar per consultar si efectivament aquesta situació responia a una situació de legalitat o no. Però, en qualsevol cas, entenem que no és el Parlament qui pot posicionar-se sobre la legalitat o no d'una determinada actuació.

I per això hem presentat una esmena, en aquest punt número 1, en el sentit de demanar-los la substitució de «il·legalitat» per la de «irregularitat», en el sentit que és més subjectiu en l'afegit de greu, perquè entenem que és greu quan perjudica a una quantitat importantíssima de treballadors públics, dos-cents mil, i, per tant, d'aquesta manera ho considerem.

Per tant, si no té lògica jutjar, al nostre entendre, tampoc no té lògica sentenciar. I, per això, el nostre grup no votarà el punt número 2, que és la reprovació del conseller com a culpable, com a màxim responsable d'aquesta irregularitat.

Més qüestions. Afegim un altre element, perquè en el punt 5, al qual el nostre grup també hi donarà suport, perquè hi coincidim plenament, que és aquell en què demana que el Govern adopti totes les mesures necessàries per evitar les dificultats de tresoreria que podrien haver provocat aquesta situació, en aquest punt també hi votarem a favor. Perquè hi estem absolutament d'acord que és així, fins al punt que el nostre grup parlamentari, la presidenta del nostre grup parlamentari en les darreres setmanes ha tingut converses amb el Govern de l'Estat per tal que hi haguessin mesures per millorar la tresoreria de les comunitats autònomes, la qual cosa es va fer efectiva en el darrer Consell de Política Fiscal i Financera en el qual es van donar a conèixer mesures d'aquestes característiques. Però hi afegim, també, un punt 2 o un punt 1 bis, en el qual demanem que també es prenguin totes les mesures necessàries per evitar que una situació com la que s'ha viscut amb la retenció irregular de l'IRPF pugui tornar-se a produir mai més.

Per tant, només em queda posicionar-me sobre les esmenes que ha dit el ponent que acceptaria respecte de les escoles bressol. Tot i compartir la voluntat d'aquestes esmenes, tot i que aquestes esmenes en el seu origen poden, fins i tot, partir d'una proposta del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona, allà a l'Ajuntament de Barcelona es valorava la necessitat, i en aquest moment en el Parlament de Catalunya hem de valorar la necessitat que ja expressem favorable que això sigui així, i, per tant, favorable a aquestes esmenes, però també hem de valorar la possibilitat. I, quant a la possibilitat, el nostre grup parlamentari no pot dir: «Escoltin, facin això immediatament.» I, per tant, hauré d'estar d'acord a les possibilitats de la Tresoreria de la Generalitat de Catalunya.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens obliga a abstenir-nos en aquest punt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Finalment, també ha presentat esmena el Subgrup Parlamentari de Ciutadans, i, per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, com ja ha avançat el portaveu d'Iniciativa els Verds - Esquerra Unida i Alternativa hem presentat una esmena conjunta perquè, precisament, en la línia d'això que comentava el portaveu del Partit Popular, en l'última part de la seva intervenció, hi ha una frase ja aquí comuna, no?, que, fins i tot, la vicepresidenta avui valorava quin import és el que deuen des de la Generalitat als ajuntaments, també sentíem el senyor Bustos aquest matí en els mitjans de comunicació valorar amb 1.000 milions d'euros, i jo crec que la tesi del ministre, de propaganda del senyor Homs, s'esvaeix –s'esvaeix.

La tesi que els problemes de tresoreria per fer una il·legalitat –nosaltres sí que creiem que és una il·legalitat–, el que ha fet el Govern amb les nòmines dels funcionaris, amb les nòmines de 220.000 treballadors públics, és una autèntica barbaritat, és pura propaganda per enganyar la gent, per tirar la gent contra l'Estat i no assumir les responsabilitats de la Generalitat. Perquè, com ja s'ha recordat i ho tornem a recordar, no la disposició addicional tercera, que com saben vostès no és vinculant, sinó el pressupost general de l'Estat el que diu és que ha d'invertir l'Estat a Catalunya en infraestructures –en carreteres, en ferrocarrils–, no per pagar nòmines als funcionaris. I vostès, com a Govern, tenien l'obligació –l'obligació– més essencial d'una..., jo ho diria, no només d'una administració, de qualsevol persona, que és pagar el salari a qui treballa, el dret bàsic de qui treballa. I vostès no ho han fet.

I jo m'atreveixo a dir que el senyor Homs, fins i tot, i el Govern, han jugat –han jugat– amb aquesta pressió a tensar la corda amb una cosa tan essencial com el salari dels treballadors públics. I això dona una imatge lamentable de Catalunya, de república bananera; perquè, evidentment, el que dona la imatge és que aquí estem fins a l'últim segon jugant amb aquesta tresoreria. I si realment tenen problemes de tresoreria, ja els ho avanço, demanarem –demanarem– la tresoreria que hi havia a dia 21 de desembre, i l'últim mes de desembre, a la Tresoreria de la Generalitat per saber si vostès no van pagar perquè no n'hi havia o perquè volien jugar amb aquest impagament. (*Veus de fons.*)

I, evidentment..., sí, senyora Ortega, hem arribat a aquest punt, perquè, com que vostès, del que és una disposició no vinculant n'han fet un drama, i ara resulta que devem diners als ajuntaments, ara resulta que d'aquí no era d'on havien de sortir els diners, com a mínim, mereixen tota la nostra desconfiança, i demanarem la tresoreria, dia a dia, del mes de desembre per saber quan hi havia i si vostès van pagar o no van pagar, i, sobretot, perquè van fer aquesta barbaritat de retenir allò que no s'ha cobrat, de retenir una part del sou que ni tan sols s'ha cobrat. Per tant, votarem a fa-

vor d'aquesta proposta, que és, permeti'm que digui «pràcticament calcada», a la proposta que fem després.

I jo, per acabar, demano a tots els grups parlamentaris, si us plau, si el que va passar amb les nòmines dels funcionaris no mereix la reprovació d'aquest Govern, què cal que passi a Catalunya perquè reprovïn un conseller o un govern? Perquè el senyor del Partit Popular deia que no poden sentenciar... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Miri, jo estava en aquest Parlament, i corregeixi'm si m'equivoco, llavors un altre president de grup i vostès van presentar una..., no reprovació, una petició de dimissió del senyor Saura a la primera de canvi...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau...

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyor president. Per tant, això és política, efectivament, no és justícia; però, en política, deixar de pagar les nòmines als funcionaris, cometre una il·legalitat o una irregularitat, m'és igual, és reprovable políticament. No demanem la dimissió, demanem la reprovació perquè no torni a passar, i no és res personal ni amb la consellera, ni amb el conseller, és perquè no torni a passar.

Per tant, nosaltres demanem que els grups parlamentaris votin, i Esquerra Republicana i el Partit Popular, que flirtegen amb el Partit de Convergència i Unió per aprovar o per esmenar els pressupostos, que al marge dels pressupostos reprovïn perquè no torni a passar, perquè, si no, vostès també en són còmplices, també permeten que el Parlament que ha de controlar el Govern no el controli. I vostès estan deixant...

El vicepresident primer

Senyor Rivera, se li ha esgotat el temps.

Albert Rivera Díaz

...–acabo, president– que ometin una funció bàsica, que és controlar el Govern, al marge que vostès pactin o no pactin pressupostos. No es pot canviar no reprovar el conseller per pactar pressupostos. I això és el que sembla que ha passat quan Esquerra Republicana i el PP deixen de reprovar una actuació com la que va tenir el Govern, que tothom ha censurat, vostès també, en declaracions públiques, però, a l'hora de votar, vostès salven el Govern d'aquesta reprovació.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Per fixar posició, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, president. Honorable vicepresidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, certament la situació que es va produir el desembre passat, doncs, és una situació que no és desitjable per ningú. Sabem que la causa, perquè, s'hi posin com s'hi posin, el fet que no et paguin els deutes, que no et paguin els diners que et deuen, i si són 759 milions, i més, doncs, segur que crea problemes de tresoreria, segur. Per tant, en aquest sentit, dir que és una situació que no és desitjable, però que sabem tots plegats quina n'era la causa.

També, sí que puc entendre que, a l'hora de comunicar-ho, a l'hora d'explicar-ho a les persones afectades de la funció pública, doncs, potser no es va fer prou bé; però, en qualsevol cas, es va demanar disculpes, es va reconèixer que s'havia pogut fer millor i, a més a més, s'ha corregit.

En aquest sentit, la meua opinió és que, ho penso, a més a més, que els catalans i les catalanes som uns afortunats per poder comptar amb una persona com el conseller Mas-Colell com a cap de la conselleria d'Economia i Coneixement. I, per tant, doncs, trobo que aquesta moció és un intent d'acarnissament desproporcionat i que està fora de lloc. I ho deixaré aquí, però, certament, penso que..., en fi, que aquí vostès amb aquesta reprovació estan tenint una actuació molt desproporcionada. I, hi insisteixo, penso que comptem amb un conseller que té un reconeixement internacional –deixi'm acabar, un moment, president– com a acadèmic, i ja és hora que els acadèmics es mullin. I que un cop que se'ns mulla un acadèmic i que, doncs, fa el pas a l'acció política, crec que aquests intents de reprovació estan absolutament, i per aquesta qüestió està absolutament fora de lloc, i, fins i tot, és mesquí. (*Veus de fons.*)

Jo votaré en contra de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, és clar que el mes de desembre vam viure un fet insòlit a Catalunya i al Govern de la Generalitat, a la institució, al nostre país; al nostre entendre, un nyap; un fet que va causar una irritació, també insòlita, a milers de treballadors i treballadores del sector públic català, també en el concertat, i ahir mateix en vam tenir una manifestació d'aquesta irritació; una irritació, la d'ahir també, que se sumava, en tot cas, a la que el Govern de CiU ha continuat generant amb les retallades de sous anunciades o en perspectiva de negociació.

Un fet que va generar una alarma en unes dates especials, des de les famílies, el que viuen les famílies, les famílies de tots els treballadors i treballadores de Ca-

talunya, però també, en aquest cas, els afectats; i de l'impacte en un sector, especialment el del comerç, en plena campanya de Nadal on hi ha i es generen unes expectatives a l'entorn, justament, d'aquesta paga, generant una preocupació extrema. Una alarma innecessària com, de fet, ens va demostrar en el fet que finalment es pogués resoldre amb un crèdit d'una entitat financera disposada a donar-los un cop de mà, cosa que ens n'alegrem, també. Per què no ho van fer abans? Per què no va ser així abans?

Des del Grup Parlamentari Socialista vam ser els primers a demanar la compareixença en comissió immediata del conseller Mas-Colell perquè expliqués, donés explicacions del que havia passat amb l'embolic en el pagament de les nòmines, l'IRPF el mes de desembre, en la paga extra, etcètera; però també vam assistir perplexos, aquelles dates, des del 21 de desembre fins al 28 de desembre, en què el Govern, per nosaltres, va projectar un desgavell: el conseller Mas-Colell i la vicepresidenta alludint responsabilitats; el conseller Plegri que demanava que tocava donar la cara, cosa que compartim; el president Mas que demanava disculpes per l'error; i, tot seguit, un cop solucionat, el conseller posant-se a disposició per l'error.

Per tant, és claríssim que va ser un greu error, com el mateix Govern reconeix, i cal que se n'assumeixin responsabilitats per part del seu màxim responsable polític, en aquest cas, el conseller Mas-Colell.

També vam sentir el portaveu del PP en aquell moment, el senyor Millo, que titllava d'il·legal aquesta retenció. I, per això, també vam fer la sol·licitud al Consell de Garanties Estatutàries per conèixer-ne exactament el seu parer.

Vist tot això, vistes aquestes circumstàncies, donarem suport a la moció amb les esmenes del PP que modifica en alguns termes i consideracions, tant se val, si és il·legal o és irregular, el que és clar és que és un error i un nyap, i que, per tant, calen totes les cauteles perquè no es torni a produir un fet com aquest vinculat a les disponibilitats de tresoreria. Si tot ho vinculem a això, segurament aturariem qualsevol servei públic. I, en tot cas, menys encara en un govern que en el seu moment es va autoanomenar «dels millors», i que, en tot cas, amb fets com aquests ens mostren que no ho són pas. I, potser, doncs, un eminent acadèmic, al qual respectem, sap donar o sap fer moltes lliçons, però potser, en aquest cas, no la va saber aplicar bé.

També a les esmenes de Ciutadans i de Solidaritat, en la mesura que incorporen un aspecte que, com ja sabem, i en la mesura, també, que tinc responsabilitats econòmiques en l'àmbit local..., que han generat o estan generant un fet gravíssim també en la tresoreria dels ajuntaments, com és el fet de no assumir el pagament o minvar el pagament vinculat a les escoles bressol.

Per tant, no volem que es torni a repetir un episodi trist, lamentable, maldestre com aquest, en uns moments en què un govern el que ha de fer és generar certes i confiança, i el que va fer és generar incerteses i desconfiança, absolutament a l'inrevés; un go-

vern que el que ha de fer és solucionar problemes i no generar-ne de nous, com en aquest fet.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, molt honorable presidenta. Vicepresidenta, senyors consellers, diputades i diputats... Senyor Boada –no em puc estar de dir-li-ho–, quan va començar la interpellació, justament, que avui en parlem la moció, recordi que era una interpellació sobre la situació econòmica. Ho recorda? O sigui, en això es tractava..., vaig entendre jo, i ho va entendre, a més, el conseller, i ho va entendre tothom, que es tractava de parlar de la situació econòmica que vivia el país, sense més. I quan va sortir el diputat Boada aquí, vàrem parlar exclusivament de justament el que estava en els mitjans de comunicació –*up to you*, té tot el dret a fer-ho, no-més faltaria–, i vam «apretar», com és natural, respecte a aquella qüestió. No vàrem parlar, conseller, ni de la situació econòmica, ni hi havia cap interès per saber què és el que pensàvem sobre la situació econòmica. Havíem trobat la peça: escanyar el Govern i «apretar» fort. Tota l'oposició té el dret de fer-ho, Boada. No cregui que li ho recrimino. Només per posar en perspectiva el debat que ara tenim. I el debat que ara tenim és, atenció: gravíssim error, més enllà o més ençà de la il·legalitat, i reprovació del conseller.

Ja han dit que el punt 3 i el punt 4 es retiren; és a dir, allò que també era substancial en la moció, fora. El punt 5 es manté –en parlarem, naturalment–, i ens centrem en el punt 1 i en el punt 2.

Què diu el punt 1? El punt 1, amb la matisació que introdueix el Partit Popular, segurament presoner d'un cert..., sap?, d'una certa voluntat en aquell debat d'anar potser un pèl més enllà del que calia, és a dir: «Escolti'm, això es tracta d'una situació, d'un error», etcètera. D'acord. A ells els ho accepten, tiren enre la il·legalitat i mantenim aquest vot. Hi votarem en contra.

I hi votarem en contra senzillament perquè, a diferència, i aquest és el punt clau, de tantes situacions que vàrem viure en el passat, va sortir un conseller aquí a dir: «Ens hem equivocat, demanem disculpes.» A diferència d'allò a què estàvem acostumats. I han citat precisament un conseller –no recordaré jo ara el seu nom per elegància– amb qui les actuacions es substanciaven per «impecable l'acció del Govern», «impecable l'acció del Govern». I aleshores, és clar que sí, venia la reprovació, indignats com estàvem des dels escons que es mantingués que era impecable l'actuació que criticava l'oposició.

Pregunta: ha fet això, el Govern?, s'ha conduït així, el conseller Mas-Colell? A fe de Déu que no. Al contrari, ve aquí i diu: «Disculpin, ens hem equivocat; no ho

hem fet prou bé.» S'ha corregit. I la pregunta és: a què ve la reprovació, doncs? I la intervenció de la diputada Capdevila ho deixa ben clar. Diu: «Què més dóna que sigui un error o que sigui una il·legalitat» –això és el que acaba de dir vostè–, «el que hem de fer és reprovar el conseller.» Diu: «Què més dóna que sigui un error o que sigui una il·legalitat, reprovem el conseller», que és del que es tracta. I venim aquí, escanyem una mica més el Govern. I justament en un tema que en reconeixem la gravetat, que ho sentim, que ho lamentem, que hem demanat explicacions, vostès mantenen des de l'oposició el seu criteri. Nosaltres ho respectem; és clar que sí. Però volem denunciar aquest tipus d'actitud. Que ara recordo el diputat Bosch –ja m'ho permetrà vostè, diputat– quan clamava quan fèiem nosaltres alguna mena de reprovació i ens demanava: «Seny, seny, seny; no traguem les coses de mare.» Davant d'una actitud –davant d'una actitud– que avui vostès practiquen, però, ep!, reconeixent l'error com nosaltres el reconeixem. De què es tracta? De reprovar el conseller. Toqui o no toqui. Ara en el guió hi anava la reprovació.

Es sumen els grups parlamentaris i afortunadament –i jo vull donar les gràcies– el Partit Popular i Esquerra Republicana de Catalunya diuen: «Per aquí no hi pasarem, perquè ni aquest home ni aquest Govern mereixen aquest tipus d'actitud.» Gràcies. (Pausa.) Per què deu ser? Doncs, perquè aquest conseller no mereix aquest tipus d'actitud, per això és. I, per tant, la reprovació és absolutament injusta des d'aquest punt de vista.

Finale. Nosaltres estarem en contra del punt 1, hi votarem en contra, ens quedarem sols, perdrem, ho farem amb orgull. Votarem en contra del punt 2, perquè aquesta reprovació és injusta i és injustificada. El tercer i el quart punt estan retirats.

Respecte a la reprovació, la diputada Violant Mascaró donava un tipus d'argument, diputada, que jo els comparteixo plenament. Gràcies. Són els reals. Gràcies. I, per tant, hi votarem en contra.

Tres i 4, fora.

El punt cinquè ens sembla assenyat; el votarem a favor. Ens sembla assenyat. Ep!, què diu el punt cinquè? El punt cinquè diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a realitzar totes les actuacions necessàries per fer front als problemes de tresoreria.» Valga'm Déu, no fem altra cosa! Valga'm Déu! No fem altra cosa que lluitar per resoldre tots els problemes de tresoreria. I aquells que es mostren una miqueta exigents respecte a tots aquests esforços que fem, si ens haguessin donat el suport que calia amb el Govern anterior, parlarien, diputada Capdevila, d'una cosa ben diferent. Com que això no ens interessa, això oblidat. I al que aquí venim, diu: «A veure si reprovem en Mas-Colell», com si això no anés amb ells, com si no estiguéssim escanyats pel que estem escanyats. Bé.

I després hi ha dos punts més..., parlava...

La presidenta

Senyor...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo ja, presidenta...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Els dos grups que ho plantejaven..., que la consellera Rigau aquest matí ha donat tota mena d'explicacions respecte al punt. Seria incapaç, consellera Rigau, de fer-ho millor.

Hi votarem en contra.

Gràcies, senyores, senyors diputats; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta; molt breument, sobre el posicionament sobre les esmenes i alguna reflexió. Jo, senyor Rodríguez, no abundaré excessivament en la necessitat i la possibilitat. En tot cas, potser tindrem més temps en les dues properes per parlar una mica més de la necessitat i la possibilitat.

Però, en tot cas, sí que..., una qüestió. Aquest diputat i el seu grup parlamentari no estan en aquest hemicicle per escanyar el Govern, estan per controlar el Govern, perquè és la tasca que els han encomanat els ciutadans i ciutadanes, de control de la tasca de govern. I intentem fer-la el màxim de bé i el màxim de rigorosa possible, com sempre hem fet, no? I per això, en aquesta tasca de control, nosaltres creiem que era imprescindible, i, ho repeteixo, en nom de molts treballadors i treballadores públics, que es varen sentir agredits per l'actuació del Govern de Convergència i Unió..., per això, fem la reprovació.

Jo no sé si és d'altres èpoques, no sé de quines èpoques volen dir, però en tot cas deu estar a dintre les funcions d'un partit de l'oposició que faci oposició la possibilitat de reprovar els membres del Govern. I, en tot cas, nosaltres no ho faríem si vostès actuessin amb la suficient responsabilitat, rigor, i no amb aquesta manera de causar dolor als ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Jo, només una cosa, senyor Laporta. Senyor Laporta, els acadèmics no es poden reprovar perquè són acadèmics? *(Pausa.)* No ho he entès. Suposo que deuria voler dir això, no? És com si no es poguessin reprovar els polítics perquè han set presidents d'un club de futbol. No hi té res a veure. Aquí la seva funció és que són diputats i diputades, i l'altra funció és que governen: legislatiu, executiu. I el legislatiu controla l'executiu. Tinguin les funcions que tinguin en l'altra vida que no sigui la política, aquí són polítics i com a tal nosaltres tenim tot el respecte, i ho vaig dir ahir –ho

vaig dir ahir–, a la funció i a la feina privada del senyor Mas-Colell; la pública ens veiem obligats a reprovar-la pel mal que van fer ell i el seu Govern als ciutadans i ciutadanes, als treballadors públics del nostre país.

Bé, nosaltres acceptem l'esmena del Partit Popular tal qual; les dues. Acceptem les esmenes que han fet els subgrups de Ciutadans i de Solidaritat. I no acceptem les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè ens sembla també que ens semblaven que eren d'una altra època.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Joan Laporta i Estruch demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Laporta?

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

Joan Laporta i Estruch

En cap cas, senyor Boada, jo he dit que als acadèmics no se'ls pugui reprovar. Jo només he dit que em semblava que la reprovació era un intent d'acarnissament desproporcionat i mesquí. I li ho torno a dir.

Gràcies.

(Violant Mascaró i López demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mascaró?

Violant Mascaró i López

Per al·lusions, només. Aquest partit...

La presidenta

Trenta segons.

Violant Mascaró i López

Aquest partit fa oposició i té voluntat d'oposició. El fet d'abstenir-nos en una reprovació... Vostès han patit en les seves carns... –quan parlo d'«altres temps» vull dir «anterior mandat»–, que eren a l'ordre del dia les reprovacions i les peticions de dimissió a consellers i a secretaris generals o sectorials d'alguns departaments. Serveix absolutament per a res. Per això nosaltres hem presentat també esmenes, que no han estat acceptades, en què lamentàvem la situació i en què posem mesures perquè no torni a passar.

És senzillament això. Però l'oposició hi és, evidentment, demanant, portant això al Consell de Garanties

Estatutàries i portant esmenes al pressupost perquè tot això quedi arreglat.

(Veus de fons.)

La presidenta

És per les votacions? Per les votacions? *(Pausa.)* Sí, tinc petició de votació separada del punt 1, del punt 2, del punt 5, i el 3 i el 4 queden fora, no? *(Veus de fons.)* Sí, la moció és amb les esmenes acceptades. *(Veus de fons.)* I llavors hi ha el punt 2 separatament, el punt 1 separatament i el 5 separatament. *(Veus de fons.)* Sí, clar. O sigui, el que votarem serà la moció amb les esmenes incorporades que han acceptat, de Solidaritat, de Ciutadans i del PP, però votarem els punts per separat perquè s'ha demanat per separat.

(Pausa. La presidenta dóna la paraula a Jordi Turull i Negre.)

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Les dues esmenes que s'han acceptat entenem que formen un punt sisè i un setè. *(Veus de fons.)* Exacte.

Nosaltres només demanem votació separada del punt número 5.

La presidenta

Turull, han demanat 1 i 2, i 5. *(Veus de fons.)* El senyor Fernández Teixidó ha demanat 1, 2 i 5. I Esquerra Republicana ha demanat el 2. D'acord? *(Pausa.)* Tres i 4, no. I les esmenes incorporades són els números 6 i 7.

(La presidenta dóna la paraula a Santi Rodríguez i Serra.)

Santi Rodríguez i Serra

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...de Solidaritat i de Ciutadans de forma separada, si us plau.

(Pausa.)

La presidenta

A veure, punt 1. Jo posaré a votació per separat cada punt. I, per tant, vostès ja sabran si han de votar sí o no. D'acord? *(Veus de fons.)* Tres i 4, no, no; s'han suprimit.

Votem en primer lloc el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor i 62 en contra.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 78 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor.

Votem els punts 6 i 7... O 6...? *(Veus de fons.)* Separat, eh? *(Pausa.)* El 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 62 en contra i 16 abstencions.

I votem, a continuació, el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 62 en contra i 16 abstencions.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Una de les esmenes del Grup Popular acceptada pel ponent era el punt 1 bis, que no em consta que s'hagi votat...

(Remor de veus.)

La presidenta

Estava en el punt 1...

Santi Rodríguez i Serra

Si formava part del punt 1, d'acord.

La presidenta

Estava en el punt 1.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del Govern (tram. 302-00095/09)

Acabades les votacions, passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del Govern. Presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, i molt honorable president... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, senyor Rivera, un moment. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, presentem aquesta moció després de la interpellació que vam tenir amb el conseller Mas-Colell amb relació a una qüestió que, en part, ja hem parlat a la moció anterior, que és la il·legalitat, la retenció que es va fer d'allò que no havien cobrat els funcionaris, allò que va decidir fer el Govern contra la llei i, sobretot, contra el sentit comú. I, per altra banda, també un suport, un suport explícit d'aquest Parlament a tots els servidors públics de Catalunya, especialment per la seva conducta responsable en tot moment, que tot i les irregularitats, tot i els drets laborals, que han patit retallades, tot i l'actitud del Govern i tot i les qüestions que han hagut de patir aquests últims dies, fins i tot públicament, de crítiques, de parlar de privilegis, d'altres qüestions absolutament denigrants, volem que aquest Parlament es pronunciï i doni suport als més de 200.000 servidors públics de Catalunya i a les seves famílies.

I dic «a les seves famílies» perquè, amb el que va passar amb aquell *decretazo*, amb aquella retallada de l'IRPF, el que va passar allà és que es van deixar moltes famílies de Catalunya amb menys diners, amb menys ingressos d'una paga que els corresponia. No d'un regal del cel, eh?, no d'una panera, eh?, no d'un pernil: del seu sou. I dic això del pernil i la panera perquè aquest Govern ha fet servir expressions com «la paga de Nadal», com si fos una rifa, eh?, com si fos allò..., que t'ha tocat, una panera; que no té cap sentit fer-ho d'aquesta manera. La paga que vostès..., i que col·loquialment es diu «de Nadal» és salari; és que, en comptes de pagar-se en dotze vegades, es paga en catorze. I, per tant, no pagar el que correspon quan toca és, evidentment, anar contra la llei.

Vostès van fer un decret, i un d'aquests punts, que queda extemporani..., perquè vostès van fer aquella mena de regateig curt, de fer un decret, tirar endavant un decret que vostès sabien que era il·legal o que no tenia la finalitat d'urgència, sinó de suplir una carència, i el que van fer és retirar-ho i no portar-ho a convalidar. Si no, avui hauríem estat parlant d'aquest decret, i segurament s'hauria tombat en seu parlamentària. Vostès el van retirar i, per tant, aquest decret no tindrà validesa, però sí que van aconseguir una cosa: que durant uns dies vostès no van pagar, amb aquesta empara jurídica, amb aquest frau des del punt de vista polític, que és fer aquest decret per, després, no pagar els treballadors quan tocava.

Per tant, en definitiva, el que volem amb aquesta moció, ara, és, primer, que es reprovi aquesta actitud; tornem a això de la reprovació, tornem a parlar de demanar explicacions i de controlar el Govern. La funció bàsica d'un parlament és aprovar els pressupostos i controlar el Govern; aquesta és la funció històrica de qualsevol parlament, i això també és autogovern. I, per tant, esquivar això, esquivar aquesta reprovació, aquest debat sobre com ha d'actuar un govern, és esquivar, en bona mesura, la tasca d'aquest Parlament. Nosaltres, per tant, volem, primer, que es reprovi el conseller per la seva errada, irregularitat, il·legalitat..., tot serveix, perquè tot és cert.

Segon punt, perquè retirem aquest del decret, que ja no té sentit des del punt de vista temporal: donar suport als funcionaris i als servidors públics per la seva actitud responsable. Aquell dia que vostès van fer allò de retenir l'IRPF quan encara no s'havia cobrat aquella paga, aquell dia molta gent estava indignada, indignada de veritat, i molta gent estava donant la cara a la seva escola amb els seus nens. La policia, els metges, donant la cara i veient els ingressos, sense avisar, sense dir res, que tenien el 30 o el 40 per cent del que corresponia ordinàriament a l'ingrés d'aquell dia de la paga doble, no només del mes de desembre, sinó la paga també extra, aquesta que parlàvem, la catorzena paga. Per tant, aquell dia molts servidors públics van donar un exemple de serenitat, de sentit comú i de saber que, tot i que havien fet una il·legalitat, estaven al capdavant del seu lloc de treball, estaven complint les seves obligacions. I des d'aquí, des de Ciutadans, com ho vam fer aquell dia, ho tornem a fer avui i volem que el Parlament doni suport a aquests servidors públics.

Ja n'hi ha prou que, quan interessa retallar sots als funcionaris públics, són privilegiats. Hem sentit a parlar aquests dies de privilegis del que són complements salarials, sou; això ho hem sentit a parlar. S'està fent una campanya des de determinats mitjans de comunicació per intentar vestir de privilegi el que és part del complement salarial d'un treballador públic. Per tant, no vestim de privilegi, com els deia, d'una panera, el que és sou. I nosaltres avui volem fer aquest reconeixement.

I, finalment, l'últim punt, que parlava llavors també de les mesures que ara s'han aprovat –han passat a tràmit aquestes taxes, aquests impostos–, parlava concretament de la mesura de la taxa dels malalts, de la taxa dels medicaments. No té cap sentit traslladar la responsabilitat als malalts d'allò que recreen els metges de l'Administració. Vostès, si tenen un problema perquè creuen que recreen més medicaments dels que toquen, controlin vostès la funció pública, controlin vostès la tasca que fa la Generalitat, controlin vostès qui dispensa aquestes receptes; no ho traslladin al malalt, com si ell s'autoreglés i es posés malalt quan vol, i s'automediqués. Això és fals. Per tant, l'argument que hi ha una taxa que recapta 100 milions d'euros perquè el que vol és dissuadir la gent de posar-se malalta és absolutament falsa, i sobretot l'únic que pretén és, igualment, cobrar-li exactament un euro a una persona d'una pensió no contributiva, a una persona aturada, fins a una persona multimilionària. Aquest és l'impost injust que vostès volen posar i l'impost que els demanem que retirin. I això evidentment que forma part també de la llei d'acompanyament, però també forma part d'una voluntat d'un parlament que li diu a un govern que aquesta no és manera de posar impostos, que els impostos han de ser progressius, que els impostos han de ser justificats i que no poden tenir, en cap cas, una finalitat, com en aquest cas, falsa, que és dissuadir, quan realment el que volen és recaptar.

Per tant, aquesta és la nostra proposta. Demanem el suport als grups de la cambra, i especialment a aquells grups que tenen una oportunitat també de modificar...

i, sobretot, de donar suport als servidors públics, també, amb una moció.

En aquesta moció, i els la lleigeixo...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...—vaig acabant, presidenta—, perquè quedi molt clara: «El Parlament de Catalunya mostra el seu suport al personal funcionari, a l'estatutari i al laboral de la Generalitat, i agraeix la seva actitud responsable, tot i haver patit un perjudici en els seus drets laborals, derivat de l'actuació del Govern.»

Aquest és el punt que ha quedat, número 2, i hi demanem el suport de tots els grups de la cambra, independentment d'altres posicions, perquè crec que és bo que surti d'aquí un missatge de suport a tots els servidors públics de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres del Govern, bé, aquestes dues esmenes ja he explicat abans que formen part d'un grup que conjuntament hem presentat amb el Subgrup Ciutadans i de Solidaritat, per tal de fer front a la situació en què es troben moltes famílies, però també molts ajuntaments, a causa de la retallada brutal, des del nostre punt de vista, pel que fa referència a les escoles bressol, a les escoles de música dels ajuntaments. Primer, no es paguen els convenis signats i les subvencions ja signades i acordades amb els ajuntaments, per valor de més de 100 milions d'euros, i segon, se'ls va fer una rebaixa unilateral, també, d'uns dos-cents euros a les escoles bressol i també a les escoles de música, cosa que hauran d'assumir o els ajuntaments o les famílies. Ens temem, una vegada més, doncs, que les famílies, ja prou amb una situació de dificultat per la crisi..., no vull ni parlar-los —que tots vostès ho coneixen— de la que pateixen els ajuntaments davant d'aquesta situació.

La pregunta és: no es podria haver fet algun altre tipus de retallada des d'una altra partida? Veritablement, sempre són les famílies, i les famílies de les classes treballadores, les que han de patir aquesta situació de crisi o de decisió política i ideològica del Govern de Convergència i Unió, que afecten únicament i exclusivament aquests sectors? Nosaltres pensem que no, i per això hem fet aquestes dues esmenes.

I, veritablement, serà molt difícil explicar..., molt difícil, o no; en tot cas, des del meu punt de vista, des d'una visió estrictament política i d'ètica política, serà molt difícil poder explicar que a Barcelona tots els grups polítics han fet una demanda que això s'acabi, que la Generalitat pagui, que la Generalitat torni o torni una altra vegada a la quantitat de diners que pagava per plaça, i que al Parlament de Catalunya els mateixos partits polítics, alguns d'ells, votin que no. Quina ha de ser la reacció d'aquell pare o d'aquella mare que porta els seus fills..., i que ara li hauran de dir que paga més diners? Que el Partit Popular o Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona diuen: «Sí, tenen raó vostès, la Generalitat ha de donar-nos aquests diners, perquè vostès puguin fer o puguin continuar pagant el que pagaven fins aquest moment i puguin continuar portant els seus fills, amb un preu assequible, aquí a les escoles bressol.» Però resulta que els que manen en aquests respectius partits, que deuen estar en els ajuntaments, diuen que no. Allò de la necessitat i la possibilitat.

Serà molt difícil argumentar políticament..., perdoni, serà molt difícil argumentar èticament sobre la necessitat i la possibilitat. A mi em sembla que la necessitat, en un estat de dret i, sobretot, amb relació a l'estat del benestar, passa pel davant. No sé com s'ho faran per explicar-los, a aquells homes i dones no només de la ciutat de Barcelona, sinó d'altres llocs que també es precisen en aquesta moció, que vostès diuen que de la necessitat, res de res, i la possibilitat... Però la pregunta és: quina és la possibilitat? La necessitat de pacte amb Convergència i Unió? Aquesta és la possibilitat? Jo no crec que la possibilitat sigui..., perquè jo no crec que vostès no vulguin, des del Parlament de Catalunya, donar o facilitar les subvencions que ja estan conveniades amb la Generalitat als ajuntaments, ni donar aquests diners perquè les famílies puguin portar els seus fills, amb diners o amb un pagament, doncs, que era el que ja era l'any passat o el que havien tingut fa dos anys. Serà molt difícil que vostès puguin argumentar això. No sé com s'ho faran. Només des de l'ètica política, només vull parlar des d'aquest àmbit, no?

I, veritablement, és trist que un tema com aquest, tan important, com és que podent tenir els diners suficients, les subvencions suficients, les subvencions, hi insisteixo, conveniades, ja pactades, i que les famílies ja han fet els seus pressupostos també per portar els seus fills i filles, doncs, vostès creguin que no s'ha de fer, no pas per necessitat, sinó per l'altra necessitat, que és la de mantenir una relació política amb Convergència i Unió i, alhora, mantenir una relació política també a Madrid amb el Partit Popular. Veritablement trist que això passi, però aquesta és la realitat, i ens toca a nosaltres, com a acció de control de govern, explicar-ho a tota la ciutadania. Abans els ho hem explicat als treballadors públics, ara els ho hem d'explicar als pares i mares que tenen nens petits, que portaven o que porten els seus fills a les escoles bressol.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo votaré en contra d'aquesta moció. Pel que fa referència a l'assumpte del pagament als funcionaris, al personal funcionari, del proppassat desembre, crec que ja ha quedat ben clar a l'anterior intervenció i a l'anterior moció presentada. Només dir que veig que vostè té un capficament a voler reprovar l'actitud del conseller per aquest assumpte i, en canvi, no li he vist mai reprovar l'espoliació fiscal que pateixen els catalans i les catalanes i, per tant, també el personal funcionari i estatutari o laboral del nostre Govern, no?

En aquest sentit, doncs, dir que, malauradament, no veig que vostès aportin solucions. Es volen erigir com els defensors amb proclames a favor de la classe mitjana i dels més desafavorits, que això, doncs, em sembla que tots ho compartim, intentar defensar aquests col·lectius, però no aporten mai, vostès, solucions reals per augmentar els ingressos de la Generalitat i, aleshores, poder fer front a totes aquestes qüestions.

Per tant, doncs, jo votaré en contra d'aquesta moció.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, votarem a favor dels punts primer, segon i tercer d'aquesta moció –tot i que el segon, doncs, ja no té sentit, en la mesura que el decret ja s'ha retirat–, i no votarem el quart punt.

Respecte als tres primers, doncs, per les mateixes raons que abans hem expressat en la moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya Verds, afegint un detall i un argument, i és que si la manca de coratge del Govern de la Generalitat per reclamar que pagui els 759 milions el Govern de l'Estat es volia fer pagar als treballadors públics, no complint amb els deures que té la Generalitat respecte a aquests treballadors públics, finalment la solució que van trobar és fer-nos-ho pagar a tots. La solució que van trobar va ser demanar un crèdit al Banc de Sabadell de 150 milions d'euros, els interessos dels quals els pagarem tots. És a dir, ja no és passar la pilota als treballadors públics, sinó ja passar-la a tot el poble de Catalunya, centrifugant ja el problema a tota la ciutadania.

En concret, els 150 milions d'euros que vostès han demanat a un tipus d'interès del 6 per cent implicarà que tots els ciutadans de Catalunya hàgim de pagar per la seva incompetència 4,5 milions d'euros en el pagament d'interessos, que coincideix amb la quantitat que vostès acaben de pactar amb el Partit Popular, de reti-

rar del pressupost públic els 4,9 milions d'euros a promoció exterior de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la realitat de les seves solucions.

Clar, no han pogut pactar un préstec a més llarg termini, perquè el Banc de Sabadell no se'n fiava, òbviament, i ja prediu problemes de liquiditat cap al segon semestre de l'any 2012. Avui el Fons Monetari Internacional acaba d'anunciar que la crisi econòmica esfondrarà el producte interior brut en menys 1,7 per cent de mitjana de l'Estat espanyol, i, per tant, evidentment els pressupostos de la Generalitat ja comencen a desquadrar-se. Hi haurà problemes greus de liquiditat en aquest segon semestre.

Esperem que vostès comencin a buscar solucions a aquest problema amb coratge, amb valentia política.

I només dir a Ciutadans, que han presentat aquesta moció, que no cal buscar noves taxes per incrementar els ingressos de la Generalitat de Catalunya. De fet, amb el que hem d'acabar és amb la taxa que paguem tots els catalans, de tres mil euros l'any, pel fet de ser espanyols, que és allò que Espanya ens roba a tots i cadascun dels catalans, inclòs vostè, senyor Rivera, i també al senyor Cañas, tres mil euros l'any que vostès paguen en impostos que l'Estat es queda i que no tornen al nostre país.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, conseller Mas-Colell, efectivament, surto per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana respecte a aquesta moció presentada pel Subgrup Ciutadans. I, de fet, no escapa a ningú la greu situació econòmica que viu el país ni la greu situació financera que viu la Generalitat de Catalunya. I des d'Esquerra Republicana, davant d'aquesta situació difícil, financera, de la Generalitat de Catalunya, no hem amagat el cap sota l'ala; ho hem reconegut, i fins i tot ens n'hem coresponsabilitzat. Hem estat partit de govern i ens n'hem coresponsabilitzat en aquest mateix hemicicle en diverses ocasions, i també a nivell de comissions. I, per tant, donem total suport al Govern de Catalunya en tot allò que ajudi a millorar aquesta greu situació financera de la Generalitat de Catalunya.

Però davant d'aquesta situació, el mes de desembre, s'aplica una retenció de l'IRPF sobre una part del salari que no havien cobrat, que no s'havia ingressat als treballadors i treballadores públics. Situació mai viscuda, caòtica, impròpia d'un govern que ha de seguir amb extrema pulcritud les normes i pactes en matèria salarial. Impropri, totalment impropri. Fins i tot dubtes de legalitat; millor dit, d'il·legalitat del que s'havia fet. Per això es demanava un dictamen al Consell de

Garanties Estatutàries. I ara fa pocs minuts hem aprovat, amb la proposta de resolució anterior, que qualifiquem..., aquest Parlament ja ha qualificat aquesta situació de «greu irregularitat administrativa»; ja ho podem dir amb totes les seves paraules.

I, a tot això, una greu descoordinació del Govern: Economia per un costat; Governació i, en concret, la Secretaria General d'Administració i Funció Pública, tancats en una taula de negociació, i mentre el portaveu del Govern anunciava això, aquesta situació, no se n'informava els representants sindicals...

Senyors de Convergència i Unió, això no és ni rigorós, ni seriós. I vostès, no només el grup parlamentari, tots els membres del Govern, quan fan un discurs, inclòs el president, sempre –sempre– ens tenen acostumats a les paraules «aquest Govern –coma–, seriós i rigorós...» Doncs, és tot el contrari a la seriositat i el rigor el que va succeir. Imatge, en definitiva, de la institució, nefasta.

A partir d'aquí, cal trobar solucions. El fet en concret està solucionat, en aquests moments està solucionat. Però nosaltres entenem que ens hem de centrar encara més en aspectes de diàleg, diàleg amb els representants dels treballadors públics. Ahir mateix van estar davant del Parlament els representants sindicals, i només demanaven una cosa: diàleg, parlar, diàleg. Per tant, els recomanem això: diàleg, informació, transparència i, sobretot, coordinació en l'interior del Govern. Va haver-hi molta descoordinació que va provocar aquest caos.

A partir d'aquí, novament, la reprovació de la persona del conseller. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una reprovació no soluciona el problema. El que soluciona el problema és diàleg, informació, transparència amb els representants sindicals, coordinació dins el Govern... És això, el que soluciona la situació, no reprovar el conseller. I, per tant, continuarem abstenint-nos en aquest punt d'aquesta moció que presenta el grup de Ciutadans.

A partir d'aquí, totalment d'acord amb el fet de saludar l'actitud responsable que aquelles hores, aquells dies, van tenir els treballadors públics. Per tant, hi donarem suport.

I, evidentment, som contraris –i ja em refereixo al darrer punt de la moció– a la creació d'aquesta taxa sobre les receptes de medicaments. De fet, ahir ho vam poder debatre, en el debat a la totalitat de la Llei de mesures. És una taxa que no s'ha plantejat des d'un principi de progressivitat fiscal, però és que, a més a més, no són els malalts qui s'autorecepten, en tot cas són els metges, i un sobreconsum no es pot atribuir al pacient, en tot cas s'ha de treballar amb els professionals, i aquí està la clau.

I, en definitiva, també, senyor Rivera, no només es tracta de taxes: aquí hi ha un dèficit fiscal, i aquí hi ha una proposta de concert econòmic que no s'ha de demorar més i s'ha de continuar treballant.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, respecte d'aquesta moció, que és bastant similar, en algun punt idèntica, a la moció que hem debatut amb anterioritat, em posicionaré sobre alguns punts, sense entrar més en detall, perquè les argumentacions les hem donat en la moció anterior.

Per tant, ja avanço que al punt 1, que és el de la reprovació, votarem exactament igual, amb els mateixos arguments i pels mateixos motius que ho hem fet en la moció anterior, hi votarem en contra.

En canvi, votarem a favor d'allò que és substancialment diferent del que deia la moció anterior: donar el suport als treballadors que s'han vist, certament, perjudicats per aquesta situació. Creiem que efectivament és així i, per tant, donarem suport a aquesta proposta. També entenem que una part important de la responsabilitat o una responsabilitat important ha sigut del Govern, que els treballadors hagin patit aquesta situació; per tant, donarem suport a aquest punt en la seva integritat.

Si hi hagués algun afegitó que digués –també és veritat que l'hauríem pogut presentar com a esmena, però no ho hem fet– que també hi ha una part de responsabilitat de l'anterior Govern, del Partit Socialista Obrer Espanyol, o de la ministra d'Economia i Hisenda, la senyora Salgado, també hi hauríem donat suport, perquè segurament el seu origen està en aquesta situació.

I, en canvi, hi ha un tema substancialment diferent, que serà el que m'hi referiré en aquesta intervenció, i també un altre tema, interpellat directament pel senyor Boada, sobre com explicarem un determinat posicionament diferent en un ajuntament i en la Generalitat, i vostè entendrà de seguida el motiu del perquè, no?

El punt número 4 de la moció de Ciutadans el que demana és retirar la taxa sobre medicaments i, paral·lelament, demana aplicar fórmules progressives. Miri, hi estem absolutament d'acord, però no només sobre la taxa de medicaments: també estem en desacord amb l'impost sobre el turisme, també estem en desacord amb les taxes judicials que apareixen en la llei de mesures, també estem en desacord amb la desaparició de les bonificacions per l'ús dels escorxadors, estem en desacord amb moltes de les coses que apareixen en moltes de les noves figures impositives que apareixen a la llei de mesures. Com també estem en desacord i el Partit Popular està en desacord que s'hagi hagut d'augmentar l'IRPF, que, per cert, aquesta és una mesura fiscal progressiva i que, tot i això, els grups que demanen les figures fiscals progressives, tot i amb això, no són capaços tampoc de donar-hi suport; però també hi estem en contra. Però tot aquest maremànum de noves taxes, tot aquest maremànum d'impostos, tota aquesta situació, són deguts al fet que hi

ha una situació d'emergència i d'excepcionalitat, i és aquí on li he d'explicar al senyor Boada com explicarem el fet que en un lloc diguem una cosa o votem una cosa i en un altre lloc votem una altra cosa.

Miri, una cosa és el que des dels municipis i des dels ajuntaments seria desitjable, allò que tots nosaltres desitjaríem, que és que la Generalitat complís amb els seus compromisos de pagament i que el Govern de l'Estat també complís amb els seus compromisos de pagament. Però, quan les coses no poden ser, per les circumstàncies que hi han, del que es tracta és d'explicar el que hi ha. I el que hi ha és una situació de crisi que ens afecta a Catalunya, ens afecta als ajuntaments, ens afecta a Catalunya i afecta Espanya, que ha comportat una reducció d'ingressos de les administracions molt important i que això, conjuntament amb un increment de l'endeutament, que comporta un increment dels pagaments molt important, motivat perquè hi han hagut uns governs anteriors, dels quals Iniciativa per Catalunya Verds formava part, van gastar més del que tenien... I també s'han de pagar tota una sèrie d'obres, perquè hi va haver també un govern, del qual també formava part Iniciativa per Catalunya Verds, que va dir que ja es pagarien en el futur, i ara s'han de pagar aquelles obres que va inaugurar el Govern anterior, ara s'ha de pagar aquell endeutament que es va gastar el Govern anterior. I aquest és el motiu pel qual ara, en aquest moment, ens hem d'estrenyer el cinturó, perquè no n'hi ha prou per a tots.

Per aquest motiu donarem suport al punt número 3 de la moció, votarem en contra del punt número 1 i ens abstindrem en el punt número 4.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyores conselleres, senyors consellers, diputats i diputades, deixin-me començar pel punt quart de la proposta, de la moció que ens presenta el grup de Ciutadans; vagi per endavant que donarem suport a la moció.

I donarem suport al punt número 4, el que fa referència a l'euro per recepta, perquè creiem que el Govern amb aquesta mesura no vol crear nous hàbits de consum de medicaments, com ens ha volgut fer creure, com ens ha explicat; creiem que l'euro per recepta de medicaments té senzillament unes connotacions recaptadores. No hi estem d'acord, perquè aquest copagament sobre els medicaments que ens proposa Convergència i Unió és poc equitatiu des del nostre punt de vista. No és just, des de la visió del Grup Parlamentari Socialista, que la proposta sigui de tarifa plana: tothom paga igual. No és just que en nom de la sostenibilitat del sistema acabin suportant el pes de la càrrega per igual totes les ciutadanes i tots els ciutadans del país, sense discriminació per renda, o fins i tot aquelles persones..., sobretot aquelles persones

que, en funció de les seves patologies o cronicitat, necessiten més atenció sanitària.

Aquesta és la posició que ja vam explicar ahir, quan vam debatre la Llei de mesures fiscals i financeres; és la que mantindrem en el debat que ara s'inicia, i per això donem suport a la proposta que se'n ha presentat.

Respecte a les altres qüestions. Nosaltres donarem suport a la moció, abans ho explicava la meua companya, en la moció anterior, per la mala gestió que ha fet el Govern del pagament de les nòmines als treballadors públics i a les treballadores públiques del nostre país el mes passat.

És un moment difícil per a moltes famílies, sens dubte, però també és un moment difícil per als treballadors i treballadores del sector públic; treballadors i treballadores que, per nosaltres, tenen un paper destacat i un paper fonamental per al bon funcionament dels serveis públics del país, que nosaltres volem que siguin eficients, que volem que siguin eficaços, però que els volem públics.

Els treballadors públics –i és just reconèixer-ho des d'aquesta tribuna– han fet també un esforç per ajustar la despesa pública. En el passat recent, han vist com els seus salaris patien una contenció, patien una disminució.

El Govern ha gestionat fatal –jo crec que pitjor no ho podia fer– la tresoreria de la Generalitat. No sé si hi havia alguna dosi, com abans s'ha dit –ho ha manifestat algun grup parlamentari, nosaltres no ho afirmem–..., si hi havia alguna dosi per tensionar la negociació amb els representants dels treballadors i les treballadores en tot aquest procés de contenció de la despesa pública. Però el fet, el fet real, és que s'ha gestionat fatal.

Nosaltres, quan érem govern, que també ho hem estat, també hem gestionat la tresoreria del país, també sabem de les dificultats en els moments de crisi econòmica... (*Remor de veus.*) Ja sé que no els agrada escoltar aquestes coses. (*Remor de veus.*) Nosaltres hem estat també govern. I, escolti, aquest tema no ens ha passat mai. (*Remor de veus.*) Aquest tema no ens ha passat mai. Els treballadors i les treballadores públiques sempre han cobrat a final de mes.

Vostès han donat una imatge pessima del Govern del país. Ens sembla excessiva la decisió que van adoptar, perquè vostès van crear alarma social. Vostès, amb la decisió que van adoptar, minen també la confiança col·lectiva del país. Ens preguntem: «Vostès no podien haver negociat el crèdit unes setmanes abans per satisfer la totalitat de les nòmines?» Creiem que sí.

I, escolti, donarem suport a la moció de reprovació, entre altres coses, perquè, malgrat que el conseller Plegri el dia 23 de desembre donava per fet que hi haurien dimissions en el Govern, que fins i tot la presidenta del Grup Parlamentari Popular donava aquesta possibilitat, i més enllà de les disculpes, que les reconeixem, del molt honorable president de la Generalitat, aquí ningú ha assumit cap tipus de responsabilitat. Segurament, no l'havia d'assumir el conseller, però

algú és responsable d'aquesta gestió fatal de la tresoreria de la Generalitat.

No pot ser –i acabo, presidenta– que tinguem en permanent tensió el sector públic del nostre país des d'aproximadament fa un any.

I per això donarem suport a la proposta presentada pel grup de Ciutadans.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell, consellers, diputats i diputades, vull començar expressant el suport del nostre grup i el reconeixement al personal funcionari, estatutari i laboral de la Generalitat de Catalunya i agrair la seva actitud de responsabilitat i professionalitat en les circumstàncies actuals.

Dit això, fer notar que aquesta situació va ser una situació extraordinària i nova per a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. De fet, no, no s'hi havia trobat mai, senyor Terrades. Probablement, és que vostès, potser, es van gastar tots els diners i quan ara ha sigut el moment de pagar ja no n'hi havien. *(Pausa.)* No em digui que no. I tampoc hi han hagut responsabilitats.

Una situació totalment nova per a la Generalitat de Catalunya, que no per a moltes empreses i molts treballadors del nostre país. I aquesta situació de manca de liquiditat va provocar que la Generalitat tingués problemes per fer els pagaments que s'havien d'atendre.

I la situació és provocada bàsicament per dos aspectes: l'impagament de la liquidació de l'any 2008 de la disposició addicional tercera de l'Estatut, del qual, doncs, també podrien dir-nos alguna cosa la gent del PSC, i el tancament dels mercats financers des de juliol del 2011.

Ciutadans vol reprovar el conseller d'Economia. Escoltin, quan no hi han diners i els bancs no en deixen i els que han de pagar no paguen i els que volen complir amb els pagaments no poden, el que no s'ha de fer és enganyar ningú i el que s'ha de fer és donar la cara, i això és exactament el que va fer el conseller d'Economia ja des dels primers dies de desembre.

I els faré molt ràpidament una petita cronologia. El 13 de desembre s'anuncia que no es pagaran els 759 milions d'euros. Poca broma; són molts i molts i molts diners. Es formalitza un requeriment el 15 de desembre.

El 15 de desembre el conseller ja informa d'un pla d'actuacions a dur a terme, de la gravetat de la situació financera, i s'elabora el Decret 3/2001. El conseller ja informa que hi haurà dos pagaments entre nòmina i paga extra –o de Nadal, si li agrada menys, senyor Rivera–, que no es podrà pagar dins l'exercici 2011 una

petita part, màxim un 20 per cent, i que es podria ajornar el pagament amb el compromís de fer-lo efectiu al més aviat possible.

El 20 de desembre s'aprova el Decret 3/2011, de mesures urgents en matèria de tresoreria.

21 de desembre. S'abona la nòmina de desembre amb les retencions i reduccions corresponents a la paga extra i a la nòmina, i això origina queixes sobre les retencions practicades a una part de la retribució que encara no havia estat abonada.

El mateix 21, el conseller, en aquesta mateixa sala, ens diu per què s'havia fet aquesta fórmula: evitar posar els treballadors públics en la complicació d'haver de fer una declaració de renda complementària el 2013 i equilibrar els pagaments el dia 28. Tot i així, en aquell moment, es reconeixia l'error per la manca d'informació sobre aquest aspecte i es demanava disculpes per aquest punt concret.

També aquest mateix dia 21 de desembre s'obre el crèdit per part del Banc Central Europeu que va permetre accedir, en qüestió de dies, a un crèdit que no era possible el dia 15. I, senyor Rivera, miri –miri–, doncs, la tresoreria d'aquests dies.

27 de desembre. Alguns grups d'aquest parlament demanen un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre el decret.

28 de desembre. Es feia l'abonament del 80 per cent de la paga extra i el conseller d'Economia i el secretari general de la Presidència, en roda de premsa, informaven de totes aquestes circumstàncies i actuacions i un cop més es reconeixia i es demanaven disculpes pels errors d'informació comesos. En tot cas, també s'ha volgut en tot moment reconèixer i agrair la comprensió per part dels treballadors de la Generalitat. S'han hagut de prendre moltes decisions amb rapidesa, sempre de forma immediata, però també reconeixent que es podia haver fet millor.

29 de desembre. Es paga el 20 per cent restant que quedava.

10 de gener. El Consell de Garanties Estatutàries emet el seu dictamen dient que no vulnera ni l'Estatut d'autonomia ni la Constitució espanyola.

Per tant, creiem que el conseller té encomanades moltes i moltes tasques molt importants; que és una persona molt capacitada, com poques, i per tant no és de rebut que se'l tracti d'aquesta forma. Algú ha dit aquí que els catalans i les catalanes som uns afortunats de tenir-lo. Tot es va pagar i tot es va fer abans d'acabar l'any. Potser algú hauria de reflexionar sobre les causes que han portat el Govern a actuar d'aquesta forma.

Per altra banda, dir, respecte al punt 3, que per descomptat que hi estem d'acord, i tant el president, com el conseller, com el mateix Antoni Fernández Teixidó ho ha fet fa poca estona i ho ha fet moltes vegades, ho han dit per activa i per passiva i no es cansaran de reiterar i donar el nostre suport i reconeixement a tots els funcionaris fins a dia d'avui.

I, pel que fa al punt 4, sobre la retirada de la proposta de la creació d'una taxa sobre receptes mèdiques, dir-li que aquesta és una mesura dissuasiva prevista en el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres per al 2012, que estem en tràmit parlamentari, obert el termini de presentació d'esmenes, i per tant és en aquest marc en què pensem, doncs, que s'ha de debatre tot plegat.

Per aquest motiu, doncs, nosaltres votarem en contra també d'aquest punt 4.

I demanar, senyora presidenta, votació separada del punt 3, des del principi fins a «responsable», i, per altra banda, la resta del paràgraf.

Res més.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Diputats i diputades, una qüestió formal que demano a la Mesa. L'esmena és del grup proponent..., en aquest cas, la moció. I nosaltres hem presentat un punt, el torno a llegir, que diu que el Parlament de Catalunya mostra el seu suport al personal funcionari, a l'estatutari i al laboral de la Generalitat i agraeix la seva actitud responsable, tot i haver patit un perjudici en els seus drets laborals derivat de l'actuació del Govern.

Això no és una mena de declaració internacional ni una declaració institucional, no, no; això és pel que va passar. I vostès demanen votació separada d'una moció que és nostra, després d'una coma, perquè no es situï en l'àmbit del que vostès van fer amb els funcionaris.

Home, jo, formalment, demano a la Mesa que es voti tot el punt número 3. I, si no és així, que quedi constància i es llegeixi abans de votar el que Convergència i Unió no vol que es voti. I li ho he dit jo clarament. Convergència i Unió vol descontextualitzar això com si aquí féssim un brindis al sol per dir que donem suport als funcionaris. No, no, donem suport als funcionaris pel que va passar, pel que va fer el conseller, per la retenció il·legal de l'IRPF, i no per puntes de tresoreria, per fer una il·legalitat amb l'IRPF i retenir allò que no s'ha cobrat. Per tant, vostès van cometre una greu irregularitat, una greu il·legalitat que va suposar en aquest cas un menyscapse per a les persones i sobretot per als seus drets.

Per tant, nosaltres el que volem portar aquí i posar de manifest és que el que votem és que així no es fan les coses i que, si hi donem suport, és per com es van comportar aquell dia i aquests dies els funcionaris, no un brindis al sol generalitzat.

Per tant, jo els demano als grups, a la resta de grups de la cambra, que donin suport a aquest punt, perquè d'al-

guna manera llancem un missatge conjunt, encara que el Govern no ho vulgui, que a la resta de la cambra no ens va agradar el que va fer el Govern i que tenen tot el nostre suport, perquè, si no, no sé a què estem jugant. Al final, ho diluïrem absolutament, ja ni tan sols podrem dir que van fer una irregularitat aquell dia.

I, finalment, respecte a les esmenes, lògicament també acceptem les esmenes, com hem avançat abans, d'Iniciativa.

I, finalment, recordar que aquest debat que estem tenint avui s'ha produït no per un problema de tresoreria, no per un problema del compliment dels pressupostos generals de l'Estat en infraestructures, sinó que s'ha produït perquè s'ha apurat; s'ha arribat, per una mala previsió, per una mala gestió, al punt de retenir l'IRPF d'allò que no s'ha cobrat, una barbaritat des del punt de vista jurídic i des del punt de vista laboral.

Per tant, si vostès han fet una cosa malament i ha suposat, en aquest cas, un problema per als servidors públics, home, com a mínim que aquest Parlament digui: «Així, no.» I jo crec que avui el missatge que ha de sortir d'aquí és que així no es fan les coses i que en aquest sentit no ens venguin més la moto que els problemes de fer malament una gestió és per culpa que Madrid no sé què o que devem no sé quant als ajuntaments, no, no; és per culpa d'una mala gestió de tresoreria.

Per tant, nosaltres volem que això es mantingui en aquesta moció.

I només recordar una qüestió, perquè es parlava abans de les taxes. Posar-se malalt no és una qüestió que un decideixi; un es posa malalt. I ho dic perquè, amb aquesta «mesura dissuasiva» que vostès diuen, sembla que, si li posen un impost, la gent ja no es posarà malalta. La gent es posarà malalta igual. I qui recepta, ho torno a repetir, són els metges i són aquelles persones que representen la Generalitat. Per tant, si vostès han de racionalitzar com s'utilitzen els fàrmacs i quants fàrmacs es consumeixen, entrin vostès a les seves entranyes, al seu treball, dintre de la Generalitat i evitin això. Siguin vostès valents –siguin vostès valents– i treballin i evitin el que moltes farmacèutiques fan en molts hospitals, en molts CAP i en molts centres de salut, siguin vostès valents, i no traslladin als malalts la culpa i la recaptació del que vostès no són capaços de fer des de l'Administració pública.

Si vostès creuen que es recreen més fàrmacs dels que toquen, pensin qui els recepta, per què els recepta i quin benefici en treuen, i quin benefici, fins i tot, en pot treure algun partit polític que això sigui així, però no traslladi a un malalt la capacitat o no d'autoreceptar-se, això no té cap sentit.

Per tant, nosaltres, ni avui ni durant el debat, estarem al costat de posar impostos als malalts, com vostès pretenen fer amb aquesta taxa que posem, al número 4, a votació.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(Pausa. Sergi de los Ríos i Martínez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor De los Ríos...

Sergi de los Ríos i Martínez

Sí, senyora presidenta; demanaríem votació separada del primer punt de la moció.

La presidenta

Tinc: votació separada del primer punt, votació separada del punt 4 i votació separada del punt 3 en el primer paràgraf. Però un moment. *(Pausa. Veus de fons. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Tal com ha demanat la diputada Montserrat Ribera, nosaltres demanem, en el punt 3, que hi hagi una votació de les paraules «el Parlament» fins a la paraula «responsable». I l'altra votació és la resta del paràgraf.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, en aquest cas, com a proponent de la moció, nosaltres no acceptem la separació d'aquest punt, perquè el text –i és una coma, ho recordo, no és un punt separat– el que vol és donar sentit al context, i, per tant, no és un brindis al sol ni una declaració institucional de suport als funcionaris; és suport als funcionaris per l'actitud que van tenir durant aquella setmana amb el decret que va fer el Govern.

No acceptem la separació del punt ni sotmetem a votació el punt número 3.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Només per recordar també a la Mesa i a la resta de grups, vull recordar que la Junta de Portaveus, a petició de Convergència i Unió, i en base o fent referència al debat de política general, vàrem fer una petició entre tots els grups parlamentaris perquè no es poguessin votar els paràgrafs a partir i fins a una coma, sinó que s'haguessin de votar els paràgrafs en tot el seu context. I vull recordar que era una petició de Convergència que vàrem acceptar tots els grups.

Per tant, en aquest sentit, em sembla que és del tot correcte i pertinent el que proposa el grup proponent.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Efectivament, la senyora Camats té tota la raó, però, com sap molt bé la presidenta, aquest és un tema que tenim pendent d'acordar, que s'ha plantejat en els... *(forta remor de veus)*, no, no, no, presidenta –presidenta–, aquesta és una qüestió que, com vostè sap molt bé, està pendent que els grups acordem quin sistema fem a partir del debat de política general. I vull recordar que en el Ple passat vàrem acceptar tots els grups que es fes una votació separada d'un paràgraf, i fins que no hi hagi un acord de tots els grups al que no estem disposats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és estar en pitjors condicions que la resta.

(Veu de «Molt bé.» Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Jo... Senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

De totes maneres, si em permet, presidenta, el Reglament del Parlament diu claríssimament que el propietari de la moció pot decidir si una votació separada trenca l'objectiu i la unitat de la... I qui ho ha de decidir és la Mesa. Si ho volen decidir vostès, ho decideixin, però, en tot cas, té tot el dret de fer-ho, perquè veritablement aquesta votació separada trenca la unitat, que vol dir: «Donem suport als funcionaris, malgrat haver estat una actitud dura contra ells.» O, si no, no té sentit. Per felicitar els funcionaris, tots hi estem d'acord des de fa molt de temps; no calia que el Govern hagués fet aquesta bestialitat, no?

(Pausa llarga.)

La presidenta

D'acord amb els interrogants que s'han suscitat, vull recordar als membres de la cambra que en moltes altres votacions això s'ha fet així. És cert que, per exemple, en el Ple passat això va passar en una votació, que la votació separada va desvirtuar el que inicialment es volia entendre en la moció. Però també és cert que en aquesta ocasió el propietari de la moció s'oposa totalment que es modifiqui, perquè canviaria el seu sentit. Per tant, jo demano al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, atès que la Mesa i els serveis jurídics entenem que no és un cas similar, que es voti el punt de la moció conjuntament, i que es tindrà en compte, lògicament, per a posteriors votació que això no es podrà tornar a fer, ni amb propietari ni sense propietari.

Aquesta és una mesura que la Mesa va determinar ja per discutir i debatre en el futur de debat de política general. I, per tant, quedarà ben clar des de la Mesa que no es podran fer separacions en les votacions. *(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, si em permet, dues qüestions. Evidentment que acatem la decisió de la Mesa, com no podria ser d'una altra manera.

Pel que fa al tema que estava pendent que els grups ens poséssim d'acord, a efectes nostres no cal que ens posem d'acord, perquè la Mesa acaba de prendre una decisió i l'acceptem a tots els efectes, i per a tots els propers debats, que no es torni a repetir una situació com aquesta.

I tercera, és una llàstima que podent-se aprovar, jo crec, per unanimitat, com ho comparteix Convergència i Unió, el suport explícit a la professionalitat i a la tasca de tots els funcionaris i tots els treballadors al servei de la Generalitat, per una qüestió de politiqueria (*remor de veus*) vulguin que sigui o el tot o el res, perquè nosaltres no compartim, perquè no és així, que s'han perjudicat els drets laborals dels treballadors.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Ja està, no? (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, no per al·lusions, perquè no em dono per al·ludit pel que ha dit el portaveu, però vull deixar molt clar i explicar..., ja que expliquem les coses, que els ciutadans que ens vegin, que ho sàpiguen tot...

La presidenta

Senyor Rivera, ha quedat molt clar, perquè ho ha dit dues vegades.

Albert Rivera Díaz

No, ha quedat molt el que diu el senyor Turull. El que no ha quedat tan clar és el que diu el grup proponent.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Rivera, senyor Rivera... –ho ha llegit dues vegades–, senyor Rivera, no és per al·lusions. Ha tingut ja la paraula, ha repetit dues vegades el contingut d'aquest punt.

Passem a la votació.

Albert Rivera Díaz

Senyora...

La presidenta

Senyor Rivera... Senyor Rivera, no són al·lusions. (*Pausa.*) Senyor Rivera, era el perjudicat en aquesta

votació, i per això li he donat la paraula. Ja no pot explicar res més.

Passem a la votació.

Votarem en primer lloc el punt 1, després el punt 3 i després el punt 4, atès que el punt 2 s'ha suprimit.

Comença la votació del punt 1.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 1 en contra i 60 abstencions.

Votem a continuació el punt 4.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 64 en contra i 15 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00096/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal. Té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat.

(*Pausa llarga.*)

Uriel Bertran Arrué

Bé, gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, membres del Govern, l'altre dia el senyor Oriol Pujol i el senyor Artur Mas deien que si algú tenia una alternativa millor a les propostes del Govern de la Generalitat, que les presentés i que les fes públiques. És exactament el que pretén aquesta moció que nosaltres hem presentat, i és proposar en el Parlament de Catalunya una alternativa, que nosaltres considerem substancialment millor, al fet que el Govern de la Generalitat hagi renunciat a reclamar al Govern de l'Estat –i a fer un acte de força i de coratge polític– aquests 759 milions d'euros que li deu al Govern de la Generalitat; no només això, sinó també el Fons de competitivitat, que són 1.400 milions d'euros. En total, en aquests moments ens deu Espanya, a més de l'espòli fiscal que patim, 2.159 milions d'euros, una xifra que és superior al volum de totes les retallades que el Govern de la Generalitat aprovarà per a aquest any i al volum de tota la recaptació prevista per les taxes que imposa el Govern de la Generalitat als ciutadans de Catalunya. Si l'Estat espanyol pagués el que en aquests moments ens deu, fins i tot més enllà del robatori fiscal que patim, no hauríem de fer les retallades.

Quina és la proposta que nosaltres li fem? Doncs, la del sentit comú: si a una persona una altra li deu uns diners, i aquesta persona li deu diners a l'altra persona, el que fan és compensar el deute. Si una administració, en aquest cas l'Estat espanyol, deu 759 milions

a la Generalitat de Catalunya, la Generalitat de Catalunya el que ha de fer a l'Estat espanyol és no pagar-li determinats imports que hauria de pagar segons, la legalitat vigent, a l'Estat espanyol; és a dir, cotitzacions socials, retencions de l'IRPF. És allò que el senyor Andreu Mas-Colell va dir: «Estem fent un tancament de caixes transitori, és a dir, estem ajornant el pagament d'aquestes cotitzacions socials i d'aquest IRPF.» Nosaltres el que proposem al Parlament de Catalunya és convertir aquest tancament de caixes transitori en un tancament de caixes fins als 759 milions d'euros i que no es pagui a l'Estat espanyol, per cotitzacions socials, per retencions d'IRPF i per IVA, el volum que l'Estat espanyol deu a Catalunya. Una mesura de lògica, una mesura de sentit comú.

Contràriament a això, què és el que fa el Govern de la Generalitat? El que fa el Govern de la Generalitat és demanar-li a la senyora Alicia Sánchez-Camacho que, si us plau, afavoreixi relacions fluides amb el president de l'Estat, el senyor Mariano Rajoy. I això no va per aquí. Vostè, senyor Andreu Mas-Colell, que és expert en teoria de jocs i ha fet estudis acadèmics sobre la teoria de jocs..., en aquest cas –i és el que jo també els explico als meus alumnes–, hi ha una estratègia dominant, i és que la senyora Alicia Sánchez-Camacho no té cap interès a afavorir les relacions fluides de vostè i del seu Govern amb el Govern del Partit Popular. Per una raó molt senzilla: perquè llavors ja no seria necessària la senyora Alicia Sánchez-Camacho i ja no seria necessari el Partit Popular, que els dona suport aquí al Parlament de Catalunya. Quin interès té el Partit Popular aquí a Catalunya? No fer-los la feina fàcil. És a dir, que vostès vagin angoixats, que vostès sempre necessitin el suport permanent del Partit Popular aquí a Catalunya. Havent-hi una estratègia dominant en aquest sentit, vostè hauria de ser el primer de saber que no haurien de recórrer a aquesta estratègia i incórrer en aquest error una vegada rere l'altra.

Vostè, senyor Mas-Colell, ha passat molts anys impartint classes en un país civilitzat, com són els Estats Units, on deu haver-hi lleialtat institucional, on deu haver-hi diàleg entre les administracions..., doncs, *welcome to Spain*, benvingut a l'Estat espanyol, un país que no és civilitzat, un estat que encara està per civilitzar respecte a les relacions amb Catalunya, que maltracta, que espolia, que roba, que no té cap tipus d'interès a solucionar els problemes que en aquests moments té Catalunya, perquè la seva aposta estratègica és fer de Madrid la capital econòmica, la capital política, la capital administrativa, en detriment de Catalunya i sotraient tants recursos com pugui de Catalunya, per convertir i fer realitat el seu projecte nacional espanyol.

Uns altres punts que nosaltres també incorporem a la moció són perquè, com a mínim, ja que el Govern de la Generalitat no té aquesta voluntat de ser coratjós, donin suport als valents del país, donin suport a aquella gent que sí que està disposada a ser valenta i a aquelles institucions que sí que estan disposades a ser valentes, que donin suport a l'Andreu Bartolomé i a la Maria Casademunt, ciutadans de Siurana que es neguen a pagar els impostos a l'Estat espanyol i que

volien ingressar-los a l'Agència Tributària catalana. Facilitin vostès un número de compte corrent perquè tots els ciutadans que vulguin seguir aquest exemple, aquest digne exemple, coratjós, de no pagar els impostos a l'Estat espanyol i no acceptar que per més temps ens robi l'Estat espanyol, puguin ingressar-los a l'Agència Tributària catalana. I que, a més, els donin suport jurídic i econòmic, perquè no els deixarem desvalguts, no els deixarem sense protecció; nosaltres estem aquí al Parlament de Catalunya per defensar els ciutadans del nostre país que són coratjosos i que són valents. I, ahora, que també donin suport a aquests ajuntaments catalans que han interposat un recurs contenciós administratiu contra l'Estat espanyol per no haver retornat aquelles bestretes que en aquell moment l'Estat espanyol els va atorgar, i que van ser calculades de forma errònia, i que, en qualsevol cas, ara ja estan consolidades, i tenen tot el dret del món, aquests ajuntaments, mal finançats històricament per l'Estat espanyol, a poder disposar d'aquests diners.

És així com els demanem un canvi d'estratègia. No continuïn pel camí d'intentar fer-se els simpàtics davant del Partit Popular, perquè només rebran menyspreu, només rebran menyspreu i amenaces, com ja fa el senyor Cristóbal Montoro, d'actuar penalment davant d'aquelles administracions que incompleixin el pressupost, la qual cosa des del punt de vista teòric sembla raonable, però des del punt de vista pràctic el que hauria d'implicar és que el senyor Montoro en aquests moments s'entregui a la justícia, perquè és l'Estat espanyol qui incompleix el pressupost i qui no paga a Catalunya el que ens deu de forma justa i de forma legítima.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, efectivament, el país es troba en un punt d'asfíxia financera; de fet, Catalunya en aquests moments està completament atrapada, i cal sortir d'aquesta situació. Evidentment, no és una cosa que vingui d'ara, és una situació que ve de fa molts anys, de fa dècades, amb l'espoli fiscal, amb un dèficit fiscal que pràcticament està ofegant la nostra economia i en aquests moments, també, les nostres estructures socials.

Els passos que s'han donat, en moltes legislatures –però ara em centraré en aquesta legislatura–, han estat uns passos..., ja des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, conjuntament amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, crear una comissió d'estudi del pacte fiscal amb la base del concert econòmic, comissió d'estudi que ja va aprovar les seves conclusions, i ara el següent pas ha de ser la convocatòria d'un ple

específic per acordar les propostes de resolució que donin estructura a aquest pacte fiscal que nosaltres anomenem «concert econòmic».

I, realment, aquest següent pas a donar no pot esperar massa. Estem asfixiats, estem atrapats, estem parlant econòmicament, al nostre país, de les finances del nostre país, i això no pot esperar més. I també cal que un cop aquest Parlament decideixi quin és aquest concert econòmic, quin és aquest pacte fiscal basat en el concert econòmic, es sotmeti a consideració de la ciutadania. Cal que la ciutadania parli, per anar a Madrid amb el suport de la ciutadania a través d'un referèndum.

Però en paral·lel a tot això entenem que el Govern de la Generalitat ja ha de començar a fer uns altres deures en aquests moments, i ha de començar a estudiar i a habilitar mecanismes legals i executius perquè qualsevol administració catalana –la mateixa Generalitat i la resta–, ciutadans i empreses puguin començar a liquidar els seus impostos que fins ara ingressen a la hisenda espanyola i puguin ser ingressats a l'Agència Tributària de Catalunya. De fet, la mateixa societat civil ja ho ha estat demanant, Òmnium Cultural ja ho està demanant. I en aquest sentit és on entenem que han de començar a fer-se uns deures des de la Generalitat, la Generalitat ha d'estar al capdavant, al capdavant d'aquesta opció.

Evidentment, la situació és asfixiant, la consciència d'aquesta asfíxia per part de la ciutadania del nostre país és cada vegada més gran. I, de fet, hem tingut notícies..., com dos ciutadans –i, de fet, la mateixa moció que presenta el Grup de Solidaritat en fa esment– de Siurana, al Priorat, que ja han decidit deixar de pagar a la hisenda espanyola i ingressar els seus impostos a l'Agència Tributària de Catalunya. I és per això que demanem que la Generalitat de Catalunya pugui habilitar els instruments legals necessaris per protegir aquests dos valents que han començat, ja han començat a fer aquesta opció.

I, ja per acabar, també un darrer punt en què estem totalment d'acord: donar suport als ajuntaments. Hi han ajuntaments del nostre país que han decidit presentar un recurs contenciós administratiu contra el retorn de l'excés de bestreta. De fet, van ser uns excessos, uns càlculs mal fets pel Govern espanyol, que van aportar més ingressos als ajuntaments, que els van fer treballar amb uns ingressos irreal, que no existien. I, per tant, aquests ajuntaments en aquests moments tenen contenciosos administratius en contra del retorn d'aquest excés de bestreta. Entenem que aquest Parlament els ha de donar suport, també, a aquests ajuntaments que també estan adoptant aquesta posició valenta. Hem d'acordar el concert econòmic, hem de portar-lo a consulta de la ciutadania de Catalunya, hem d'anar a Madrid, però, si això no funciona, hem de començar a prendre mesures molt més contundents.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula

la il·lustre senyor Josep Vendrell. (*Veus de fons.*) Ah, no? (*Pausa.*) Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Bé, les dues esmenes són les mateixes que ja hem presentat en l'altra moció del Subgrup Ciutadans; les dono ja per defensades. I, com que entenem nosaltres que les interpellacions i les mocions subsegüents, doncs, tenien una certa unitat, votarem favorablement el primer punt, però no votarem favorablement la resta de punts, entenent que suposo que el punt 2 no es discuteix, perquè ja està derogat al decret.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, el PP fa poc temps que està al Govern de l'Estat, però crec que hi ha una estratègia molt clara de mantenir el Govern de la Generalitat en estat de respiració assistida. I aniran donant unes dosis d'oxigen, val a dir, adulterat, com és el crèdit ICO aquest que ens han concedit en el Consell de Política Fiscal i Financera, però l'estratègia entenc que és molt clara: és una agressió a les finances de la Generalitat per part del PP. I, ara que parlo d'agressió, no m'estic referint al Pepe del Madrid, eh? (*rialles*), m'estic referint al Govern del PP de Madrid. I, en aquest sentit, és clar que aquesta estratègia està dirigida a evitar que hi hagi un aprofundiment per part del Govern de la Generalitat en l'autogovern, a aconseguir la independència fiscal o a plantejar-se incorporar a l'agenda política del Govern de Catalunya el referèndum català sobre la independència.

Jo he estat molt atent a les explicacions del diputat d'Esquerra Republicana, el senyor De los Ríos, i t'he de dir que estic molt d'acord amb l'anàlisi, però és que aquí el que cal abans de tot, en la meua opinió, és unitat del catalanisme polític, un exercici de màxima responsabilitat. I no passa per demanar a un govern que està en una situació de respiració assistida més deures; el que cal és que es mogui el catalanisme polític i els grups que representen aquesta opció dins d'aquesta cambra.

I, en aquest sentit, jo crec que hauríeu de fer un pas, no només vosaltres, sinó tots els que no tenim dependència de Madrid. I aquí crec que hem d'anar en la línia de cercar la unitat aquesta del catalanisme polític. I ho dic perquè així guanyarem credibilitat, guanyarem força i possiblement podrem condicionar el Govern de la Generalitat a incorporar a l'agenda política el referèndum aquest que dèiem català sobre la independència i treballar per la independència fiscal aquí. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I acabo presidenta. I, no ho sé, certament, i voldria pensar que sí que ho desitja el Govern de la Generalitat, aquesta unitat del catalanisme polític. Però crec que hem de fer un pas nosaltres, perquè si ells estan en aquesta situació difícilment promouran aquesta unitat. Perquè els d'allà, el PP del Govern de Madrid, eh?, els està mantenint en aquest estat de respiració assistida.

Jo..., la moció..., hi haurà molts punts amb què estic d'acord, gairebé tots, però crec que cal aquesta reflexió.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados y diputadas, yo me he tenido que pellizcar, ¿eh?, estaba en el asiento y me he pellizcado porque digo «esto no..., lo tengo que estar soñando.» ¿Esto es un parlamento democrático de diputados serios que vienen a hacer política? ¿O esto es un parlamento *borroka*, donde hay parlamentarismo *borroka* de diputados *borroka* que presentan mociones *borroka*, que otros diputados *borroka* aceptan? Porque a mí me hace mucha gracia escuchar a señores que cobran más de cuatro mil euros al mes estar haciendo objeción legal hacia el Estado que les paga la nómina. Porque esto es la verdad. ¡Ustedes son diputados de un parlamento autonómico del Estado español! Por cierto, señor Uriel Bertran, los ayuntamientos, los entes locales, son Estado español, se pagan a sí mismos. Un poco de corrección terminológica. Sé que usted está confundido por la LOGSE y por la aplicación de la política de inmersión lingüística aquí en Cataluña, pero no confunda usted los conceptos: España, Estado español, administraciones, general del Estado, administraciones locales, ¿eh?, un poquito de rigor.

La realidad es una anomalía para algunos, y la legalidad también. Para ustedes la legalidad es una anomalía. Lo que pasa es que la legalidad es la realidad. Les guste o no les guste, y la tienen que cumplir.

Yo cuando escucho a un *conseller* de una comunidad autónoma decir «tancament de caixes» a lo que es un fraude –¡un fraude!–, un delito –¡un delito!–, llámenlo ustedes como quieran. Aparte de que no tienen ni idea de lo que era el *tancament de caixes*. Deberían ustedes saberlo, 1899: no dejaron de pagar impuestos, dieron de baja su actividad económica porque no querían cometer una ilegalidad. Y ustedes proponen una. Y alguien la asume. Es vergonzoso y les debería dar vergüenza en un parlamento democrático proponer el incumplimiento de la ley. Proponer e intentar encubrir el fraude y el delito desde una institución democrática. Pero para tener vergüenza, hay que tenerla, y esto no es redundante; es auténticamente lamentable.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor Laporta i senyor Bertran, si tant presumeixen d'estimar Catalunya, no intentin convertir el Parlament de Catalunya en el club de la comèdia. I si volen ser *showmans*, doncs, escolti, hi ha molts programes de televisió que estic convençut que amb la seva actuació estaran encantats de fitxar-los i que guanyaran molts més diners que aquí.

Miri, senyor Bertran, vostè s'està convertint, sens dubte, en el màxim exponent del que es denomina política *freaky*. Vostè ha aconseguit una cosa insòlita, que és traslladar al Parlament de Catalunya, a un parlament, una forma de fer política, d'actuar, que fins ara es veia fonamentalment als *reality shows*. Li ho torno a reiterar, si vol fer de *showman*, els *reality shows* estic convençut que l'agafaran amb els braços oberts.

No dubti, senyor Bertran, que la seva forma de fer política –acampar a la porta del Parlament, insultar el Parlament del qual vostès formen part i un llarg etcètera– farà efecte. I vostè, senyor Bertran, no perdrà aquesta distinció de reconèixer-li el fet de liderar, de ser el màxim exponent de la política *freaky*.

Per tant, continuï així, senyor Bertran, i estic convençut que passarà a la història amb aquesta forma de fer política. I, senyor Bertran, no vegi en cap cas les meves paraules amb cap voluntat d'ofendre'l, sinó tot el contrari, de posar de manifest i reconèixer-li el que vostè està aconseguint en el camp de la política, i, concretament, de la política *freaky*, que és el que vostè practica.

Quant al contingut de la moció, doncs, com sempre, és un *déjà vu* del que vostè sempre fa, del que vostè sempre diu. I, per tant, doncs, ja l'he contestat en moltes altres mocions, amb la qual cosa no cal repetir-me. Però, en qualsevol cas, en aquesta sí que introdueix aspectes que crec que ja estaven assumits per tots els grups d'aquesta cambra, com és l'autonomia fiscal en l'àmbit municipal. Vostè no en té prou amb el que vostè sempre demana, sinó que ara vol treure als ajuntaments la capacitat de recaptar impostos i taxes, en aquesta política centralitzadora que tant el caracteritza, de pensar que Catalunya comença i acaba a la plaça de Sant Jaume.

Vostè, senyor Bertran, a qui amb tres diputats i amb menys vots d'aquesta cambra li agrada parlar de tot Catalunya i de tots els catalans, hauria de saber que a Catalunya hi ha quaranta-una comarques i 947 municipis.

Quant a la resta de la moció, doncs, el de sempre, respecte a les seves propostes, amb la qual cosa, i com no pot ser d'altra manera, tindrà el vot negatiu del Partit Popular de Catalunya en el conjunt de la seva moció.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta... Des de l'escó, per fixar la posició. És evident que el nostre grup, el Grup Socialista, no comparteix l'alternativa que es proposa en aquesta moció, tot i que constatem que efectivament hi ha un problema d'impagament per part de l'Estat respecte a la Generalitat de Catalunya, de la mateixa manera que hi ha un problema d'impagament o de deutes contrets per part de la Generalitat respecte als ajuntaments que afecten serveis públics essencials.

Però hi ha la via política, la via de la relació entre els governs i la via parlamentària, tant aquí a Barcelona com a les Corts a nivell espanyol, per resoldre els conflictes i les diferències que es puguin suscitar en cada cas.

Per tant, anuncio el vot negatiu al contingut de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Presidenta... Consellers, diputades i diputats, el nostre grup pot entendre el fons d'algunes de les qüestions que planteja aquesta moció. A molts ens sembla deslleial, fora de lloc, frívol, que no se'ns hagi liquidat el que preveia la disposició addicional tercera de l'Estatut. A tots ens fa reflexionar sobre la situació real de les finances de la Generalitat l'episodi de les nòmines de desembre dels funcionaris que finalment va poder resoldre's gràcies a la consecució d'un crèdit d'última hora. A una majoria social i política social d'aquest país li remou l'estómac, la consciència, la ideologia i fins i tot, i en molts casos, els lligams sentimentals amb la terra d'origen, el fet que aquí estiguem pagant molt més del que l'Estat ens retorna en inversions; que del nostre esforç fiscal ben poca cosa ens torni, i que això perjudiqui el present i el futur dels nostres fills, dels nostres néts, de la gent gran, de tots nosaltres. Si en aquesta preocupació hi sumem el menysteniment cap a la nostra manera de ser, cap a la nostra llengua o les nostres institucions, si a tot això hi sumem la manca de reconeixement del que és inqüestionable, qui es pot estranyar que hi hagi declaracions polítiques, articles, manifestacions o mocions com aquesta que avui se'ns proposa subscriure?

Mirin, senyores i senyors diputats, existeix una majoria parlamentària i social que creu que Catalunya rep un tracte fiscal injust. Existeix una majoria parlamen-

tària i social que vol canviar aquesta situació i existeix un full de ruta per mirar d'aconseguir-ho. Una estratègia, un full de ruta, que hem compartit amb alguns dels grups de la cambra; per exemple, amb la posada en marxa i els treballs de la comissió parlamentària que sobre el pacte fiscal va proposar el Grup d'Esquerra Republicana i de la qual tots hem participat. I existeix la voluntat ferma de sumar al consens de les seves conclusions els grups socialista, popular i qualsevol subgrup, o fins i tot el diputat Joan Laporta, d'aquest Parlament.

I també tenim el projecte de llei de consultes, que el Govern va dur a aquesta cambra i que esperem aprovar en aquest període de sessions i que ha de fer possible una consulta per referendar si aquest consens sobre la insostenible situació fiscal del país és majoritari. Hi ha una estratègia, ho deia, clara i decidida, seriosa, responsable i que pretén sumar a tothom. Hi ha també un context polític que cal tenir en compte i, d'aquest context, un munt de dificultats a superar.

Senyores i senyors diputats, diputat Bertran, en aquest calendari i en aquesta estratègia no hi ha en aquest moment la proposta de practicar un tancament de caixes o promoure la insubmissió fiscal a Madrid. No ha arribat el moment de llençar el barret al foc. Potser hem d'acumular la llenya, però no ha arribat el moment d'encendre el foc i llençar-hi el barret. No aprovarem mocions que desviïn l'atenció que hem de tenir posada sobre l'objectiu del pacte fiscal. No aprovarem mocions que facilitin que grups parlamentaris, que haurien de sumar-se a la reivindicació del pacte fiscal, se n'allunyin o que puguin trobar una excusa per fer-ho.

Tampoc votarem o haguéssim votat, o votarem, vaja, les esmenes que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, encara que les puguem arribar a compartir.

I, pel que fa a les que presenta Iniciativa, tampoc no els donarem suport, perquè tenen a veure amb la liquidat, amb la gestió pressupostària, però no amb el que políticament, de fons, planteja la moció que presenta el Subgrup de Solidaritat.

Finalment, i per concloure, no donarem suport a la moció perquè serveix als interessos polítics legítims del subgrup que ha de mirar de construir titulars per arribar a ser un grup, però no als interessos que tenim nosaltres i que compartim amb una majoria social i política que encara volem que sigui més gran.

Creiem, doncs, que hem encetat un camí –Comissió del Pacte Fiscal, llei de consultes, recerca del consens amb més grups de la cambra, negociació amb l'Estat– que ara no hem de desviar agafant una drecera o un corriol que satisfaria segurament el nostre estómac, però perjudicaria l'equilibri que necessitem per mantenir la coherència del que ha estat i és el nostre propòsit principal, que és, i tothom ho sap, aconseguir un pacte fiscal en benefici de la nostra nació i de la seva gent.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, deia Gandhi que quan defensis la independència, primer intentaran ridiculitzar-te, després t'atacaran amb totes les seves forces i, finalment, guanyaràs. La victòria és propera quan hem aconseguit, ja, que el Partit Popular, Ciutadans, en menor mesura Convergència i Unió, però també, comencen a atacar-nos amb totes les seves forces; benvinguts, doncs, al procés cap a la independència de Catalunya i dels Països Catalans.

S'han quedat sense arguments –s'han quedat sense arguments. Davant de l'actitud valenta de la Maria i l'Andreu, ciutadans de Siurana, que han decidit deixar de pagar impostos a aquells que ens roben, a un Estat espanyol espoliador, que li pren a cadascun dels catalans tres mil euros l'any en impostos que paguem, que se'n van a Madrid i que no tornen, davant d'aquesta actitud valenta i honesta, vostès només han sabut venir aquí, insultar, difamar i perdre tots els papers si és que alguna vegada n'havien tingut algun.

Vostès s'han quedat sense cap tipus d'argument, i això ho ha pogut veure tot el país, cosa de la qual ens alegrem. Perquè, si l'espanyolisme defensa amb aquests pocs arguments i amb aquesta actitud tan miserable les seves posicions, és que tenen la batalla molt més perduda del que vostès en aquests moments es pensen.

Miri, aquí estem per fer política amb majúscules –per fer política amb majúscules–, i això vol dir perquè hi hagi valentia política, per defensar els interessos dels ciutadans del nostre país, per dir a l'Estat espanyol que, si no ens paga el que ens deu, no tenim cap tipus d'obligació, ni moral, ni política per pagar a l'Estat espanyol encara allò que en aquests moments se'ns reclama: cotitzacions socials, IRPF o retencions amb IVA. I, per això, el mateix conseller de la Generalitat de Catalunya va dir que estem fent un tancament de caixes transitori, perquè va estar a punt d'apuntar-se en el camí correcte, senyor Andreu Mas-Colell.

Ara nosaltres el que li demanem és que faci el pas –faci el pas–, que no es quedi en l'*interruptus*, que faci el pas i passi a fer aquest tancament de caixes definitiu; això és el que li demanem.

I també que donin suport, que donin suport a aquests ajuntaments que estan plantant cara a l'Estat espanyol i que no volen retornar aquestes bestretes que en aquells moments se'ls va donar, i que era just que se'ls atorgués aquells diners, perquè estaven mal finançats, aquests ajuntaments; i que donin suport a aquests ajuntaments que es declaren moralment exclosos de la Constitució Espanyola, i que donin suport a aquests ajuntaments que creen l'Associació de Municipis per la Independència, i que es planten, com el senyor Vila d'Abadal, que avui es planta davant del senyor Duran i Lleida, i diu: «Escolta, s'ha acabat això de no defensar la independència.» Això és el que li demanem... (*remor de veus*), a aquest Govern de la Generalitat i a

aquest Parlament de Catalunya... (*persisteix la remor de veus*), una actitud valenta i una actitud responsable i que deixin d'amagar el cap sota l'ala –i que deixin d'amagar el cap sota l'ala–, perquè el país...

La presidenta

Diputat...

Uriel Bertran Arrué

...en aquests moments...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat, ha de dir alguna cosa sobre les esmenes.

Uriel Bertran Arrué

Sí, quan ho consideri oportú, si no li sap greu, senyora presidenta. (*Remor de veus.*)

La presidenta

No, és que li queden vint-i-nou segons.

Uriel Bertran Arrué

En necessito menys, senyora presidenta.

La presidenta

No. Li queden vint-i-nou segons.

Uriel Bertran Arrué

En necessito menys, per dir que...

La presidenta

El torn... Perdoni...

Uriel Bertran Arrué

Tan senzill...

La presidenta

Perdoni, senyor Bertran, el torn és per defensar les esmenes.

Uriel Bertran Arrué

Cosa que estic fent, però...

La presidenta

No...

Uriel Bertran Arrué

...ha d'haver-hi una introducció, nus i desenllaç, senyora presidenta. Estava en el nus. Ara justament en-

trava en la fase del desenllaç. Per dir-li..., per dir-los, als grups parlamentaris, que efectivament acceptem les esmenes que s'han presentat, excepte la primera d'Esquerra Republicana, que després de les converses que hem tingut s'han aclarit els termes en què posteriorment s'efectuarà la votació.

Seguirem insistint, des del Subgrup de Solidaritat Catalana per la Independència, no per aconseguir titulars, perquè no n'aconseguim, ja li ho dic, senyor Falcó, vostès ja se n'ocupen, que no n'aconseguim, a través de les polítiques encobertes de subvencions als mitjans de comunicació; però, en tot cas, nosaltres seguirem treballant perquè puguem defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

(Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Collboni...?

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, per demanar votació separada dels punts 6 i 7.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...?

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Por lo que ya usted sabe, quiero que conste en acta...

La presidenta

A ver, es que no...

Jordi Cañas Pérez

Es una cuestión..., es una cuestión que ya es recurrente. Lamento tener que intervenir, se lo aseguro: lo lamento, y lamento ponerla a usted y a la Mesa en esta situación, pero ante una nueva vez, una nueva ocasión en que se vuelve a proferir insultos y términos descalificativos sobre nuestro país, sobre sus ciudadanos, pues, quiero que conste en acta que reprobamos la utilización de estas palabras y este tipo de expresiones en una cámara parlamentaria.

Y disculpe, presidenta.

La presidenta

Constarà en acta.

(Pausa. Joan Boada Masoliver demana per parlar.)
Senyor Boada...?

Joan Boada Masoliver

Perdoni, senyora presidenta, hauríem de demanar votació separada del primer punt de la resta; el primer punt, separat; i, sobretot, que no ens oblidem de votar les esmenes acceptades, que en l'anterior punt ens n'hem oblidat.

La presidenta

No... –no, no–, les hem votades en els altres punts.

Joan Boada Masoliver

Estupend.

(Remor de veus.)

La presidenta

Ara votarem els punts 6 i 7, en primer lloc; després, el punt 1, i després la resta de la moció amb les esmenes que s'hi han incorporat. *(Veus de fons.)* Sí: 6 i 7, d'una banda; punt 1, d'una altra, i la resta de la moció amb la resta d'esmenes que s'hi han incorporat.

Per tant, comencem pels punt 6 i 7.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 41 vots a favor, 71 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 19 vots a favor i 95 en contra.

I votem ara la resta de la moció amb les esmenes incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 103 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i set minuts.